

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*The Gentleman
Courtesan
5*

Chasing Benedict

Victoria Vale

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BENEDICT'I KOVALAMAK

Centilmen Fahişeler 5. Kitap

VICTORIA VALE

İÇİNDEKİLER

Chasing Benedict Çalma Listesi

Önsözü

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13 Sonsöz

Yazarın Notu

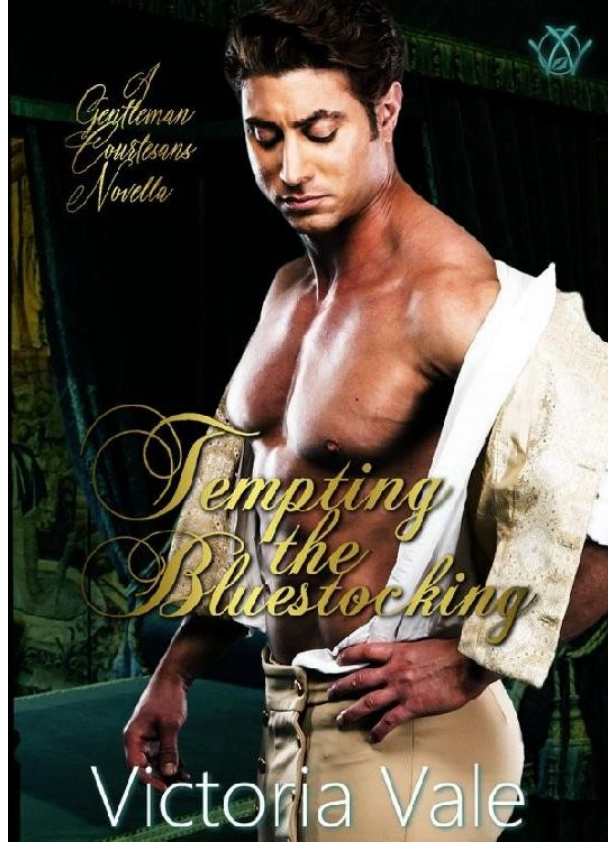
Chasing Benedict Playlist

The Gentleman Courtesans

More by Victoria Vale Yazar

Hakkında

Victoria'nın Bültenine abone olduğunuzda Tempting the Bluestocking (A Gentleman Courtesans Novella) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını alın!

Kaydolmak ve ücretsiz hediyeinizi almak için [buraya dokunun](https://rantey.org).

CHASING BENEDICT PLAYLIST

Spotify'da dinlemek için [buraya tıklayın!](#)

Rosehardt'tan Fall Into You
Jade Novah'tan Hello
JMSN'den Walk Away
Alina Baraz tarafından Bana
JMSN'den Zamanı Hatırlıyor musun
Daley tarafından ol
Beni Geri Getir yazan Marie Dahlstrom
Yıldızlar Gibi Düşmek yazan James
Arthur Yüksek Umut yazan Patrick
Droney
I Won't Give Up by Jason Mraz
Distance by Yebba
Fall On Me by A Great Big World & Christina Aguilera Stay
With Me by Sam Smith
Adele'den Lo Moon Mad Benim
İçin Sensin

PROLOGUE

T kasım akşamının soğuk havası görünmez, boğucu bir sis gibi yatak odasına sinmiş, Benedict Sterling'in vücudundaki her bir tüyü diken diken etmişti. O yatarken

Bir yığın ince, cızırtılı battaniyenin altında titrerken, kendini evinin konforuyla çevrelenmiş olarak hayal etti. Sıcacık bir ateş, ağır, şam kumaşından tezgah örtüsü ve ayaklarının dibinde yatan köpeği Caesar. Babası, köpeği yatağına gizlice soktuğu için birden fazla kez kulaklarını patlatmıştı ama bu onu asla caydırmaya yetmemişti. Vikont Sterling babasına göre iğrenç biriydi. Yine de Benedict, yanan ateşlerle ısınan odalar ve karnını ısıtan bir fincan çikolatanın çökmekte olan sıcaklığı karşılığında adamın görevden alınmasına ve sert cezalara seve seve katlanırdı.

Dizlerini göğsüne doğru kıvrarak uykunun onu ele geçirmesini diledi. Yorgunluk onu bilinçsizliğe ittiğinde, soğuğun artık bir önemi kalmayacaktı.

Bayan Culpepper - on iki diğer çocukla birlikte kaldığı pansiyonun sahibi olan kadın - gülümseme ya da nezaket konusunda olduğu kadar kömür ve musluk konusunda da cimriydi. Bazı çocukların hayatı cömert ödeneklerle kolaylaştırılabilirdi. Cebi dolu ailelerden gelenler, Eton'daki yaşamın sıkıntılarını azaltabilecek bu tür incelikleri karşılayabilecek küntlüğe sahipti. Ancak, Benedict ünlü bir isme ve birkaç verimli mülke sahip bir aileden gelmesine rağmen, babasının cimriliği Dame Culpepper'inkine rakipti. Vikont, okul hayatının zorluklarının bir çocuğu erkek yapan şeylerin bir parçası olduğuna inanıyordu. Zamanında kendisi de aynı yetersiz barınma koşullarına, yorucu ders programına ve sert fiziksel cezalara katlanmıştı ve oğullarının da şikayet etmeden aynısını yapmasını bekliyordu.

Benedict sessizce acı çekti, babasının kendisini aşağılamasına daha fazla fırsat vermemeye kararlıydı. Vikont Sterling sert ve uzlaşmaz bir adamdı ama en küçük oğluna karşı bunu iki kat daha fazla kanıtlamıştı. Benedict yıllarca bunun sadece ne varis ne de yedek olma meselesi olduğunu düşünmüştü ama zaman aksini kanıtlamıştı. Sanki Benedict'in babası oğlunda bir sorun olduğunu hissediyordu.

Onu bir babanın gurur duyacağı türden bir adam haline getirmek için ezilmesi ve yok edilmesi gereken bir şey.

Annesinin zalimce muameleyi telafi etmek için onun üzerine titremesi işleri daha da kötüleştiriyordu. Vikont 'şımartılmak' olarak gördüğü şeyden nefret ediyordu ve Benedict ile dünyada onu koşulsuz ve şartsız seven tek kişi arasına girmek için elinden geleni yaptı. Vikont, oğulları bir mürebbiye yerine bir öğretmenin gözetimine verildiğinde, şımartma zamanının sona erdiği konusunda ısrar etmişti. Çocukları ancak bir erkek adam edebilirdi ve vikontesin memesini emdikleri ilk yıllar geride kalmıştı.

Vikontes oğullar vererek görevini yapmıştı ve şimdi kenara çekilip babanın onları birer beyefendi olarak şekillendirmesine izin vermesi gerekiyordu. Ama Agatha Sterling Benedict'in tanıdığı ilk arkadaşı, onu koşulsuz kabul eden tek kişiydi. Bu yüzden Benedict'in sadakatini kazanmıştı ve babasının bunu kırmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bir elini topak topak olmuş yastığının altına sokan Benedict, orada sakladığı mektupların kenarlarını parmakladı. Sayfalarda Vikontes'in sevgi ve özenle yazılmış sözleri vardı. Dönem bitmeden ve Noel için eve dönmeden önce sadece önümüzdeki altı hafta hayatta kalması gerekiyordu. Oradayken en azından bu cehennem gibi yere bir daha asla dönmek zorunda kalmayacağını düşünebilirdi.

Annesinin görüntüsünü gözünde canlandırdı; yumuşak ve güzel, koyu sarı saçları ve sevinçli bir ruhun ışığıyla parlayan kadifemsi kahverengi gözleri. Benedict annesine Vikont'un onu mutlu edip etmediğini soracak kadar cesur olamamıştı ama cevabı zaten bildiğinden emindi. Vikont ne zaman yakınına gelse annesinin ışığı sönüyordu, sanki ruhunun mumu sönmüş gibiydi. Sessizleşir ve uysallaşırdı, gözleri kısılır, sesi yumuşardı.

İlk sezonunda her türden unvanlı, namuslu erkeğin peşinden koştuğu, imrenilen bir sosyete kızı olmuştu. Babasıyla evliliği pratikti, toplumun geleneklerine göre iyi bir eşleşme olmuştu. Tam bir vikontesti, yetiştirildiği gibi unvanlı bir ailenin imajını koruyordu. Ama en çok resim yaparken mutluydu; eski bir elbise ve önlük giymiş, parmakları suluboyadan boyanmış, saçları gelişigüzel düğümlenmişti. Benedict oturup onun resim yapmasını seyretmeyi severdi, huzur ve mutluluk anlarını özümsemek isterdi.

Sanatına daldığında ona izin verilen dinginlik. Sık sık çalışmasının ortasında durur ve ona gülümseyerek tüm odayı aydınlatırdı.

"Gelip bana yardım eder misin?" diye sorar, başını eğerek onu yanına çağırırdı.

Çenesindeki boya sıçramalarını silmek için önlüğünü kullanırken çınlayan kahkahaları onu her zaman gülümsetirdi.

"Sen başlı başına bir sanat eserisin," diye mırıldanır, onun burnunu öperdi. "Geliştirilmeye ihtiyacın yok."

Benedict, ayak sesleri mi yoksa farelerin koşuşturması mı duyduğunu anlamaya çalışarak itiş kakış sesleri karşısında kaskatı kesildi. Ya da belki de oda arkadaşlarından biri lazımlığı kullanmaya gidiyordu. Her iki varsayımın da yanlış olduğu, battaniyeler çekilip alındığında, onu soğuk ve karanlıkla karşı karşıya bıraktığında kanıtlandı. Benedict kendisine saldıran ellerle savaşmaya kararlı bir şekilde yumruklarını savurdu. Birden fazla çocuk vardı, güçlü parmaklar kollarını ve bacaklarını sıkarak onu gererken, kaba ve ağır bir şey başının üzerine düştü. Nefesi panik içinde soluk soluğa geliyordu, karanlığın bu hali odanın kendisinden çok daha korkutucuydu. Onu boğuyor, yataktan yuvarlanıp sert döşeme tahtalarına çarparken mücadele etmesini zorlaştırıyordu.

Ayağa kaldırıldığında, sonuçsuz bir şekilde mücadele etmesine rağmen bilekleri arkadan bağlanmıştı. Sonra arkasından gelen bir tekme onu ileri itti. Bir çuval olduğunu düşündüğü şeyin içinden kıkırdamalar ve alçak, çocuksu fısıltılar boğuk bir şekilde geliyordu.

Benedict'in her ne şaka yapıyorsa ona uymaktan başka çaresi yoktu. Dame Culpepper'ı, yani yaşlı cadıyı çağırmanın, suçlular misilleme yapmak için uygun bir anda onu köşeye sıkıştırmadan önce sadece sözlü bir dayak yemesine neden olacağını deneyimlerinden biliyordu. Bu her neyle ilgiliyse, en iyisi ona uymak ve diğer arkadaşlarının onunla alay etmesine izin vermektir.

Birkaç çift botun vuruşu ölümleri uyandırmaya yeterdi, ancak herkes evin tamamı etraflarına yıkılsa bile kadının kıpırdamayacağını biliyordu. Cin sevgisi, her gece yatağına sürahiyle gitmesini sağlıyordu. Benedict'in çoraplı, donmuş

Her adımda ayak parmakları ağrıyordu ve bileklerini saran bağın sıkılması parmaklarının zonklamasına neden oluyordu.

Evin her bir bölümünü geçerken gözünde canlandırdı: koridor ve merdivenler, giriş holü, sonra da ön kapıdan çıkış. Dışarıdaki hava odasındakinden sadece biraz daha kötüydü, ama öğleden sonra yağın yağmur nedeniyle zemin nemliydi ve Benedict'in çoraplarını ıslatıyordu. Benedict'i kaçıranlar evden uzaklaştıkça daha da gürültülü bir hal alıyor, Benedict'in ayırt etmekte zorlandığı seslerle gülüp şakalaşıyorlardı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Mücadelesini sürdürürken bir dirsek kaburgalarına saplandı ve tökezleyip ayak parmağını bir taşa çarpmasına neden oldu.

"Endişelenme Benny," diye alay etti bir ses sol kulağında. "Endişelenecek bir şey yok. Seni bekleyen güzel bir sürprizimiz var."

"Evet... güzel... sıcak ve ıslak bir sürpriz," diye espri yapan başka bir çocuk daha fazla kahkaha attı.

"Gel bakalım, Benny!" dedi biri sağından. "Hafif adımlarla! Jolly Jemima bütün gece seni beklemeyecek!"

Ne olduğunu anlayan Benedict'in içini bir korku kapladı. "Jolly" Jemima Thacker, Eton'daki çocuklar arasında kötü şöhreti olan yerel bir meyhane sahibinin kızıydı. Gündüzleri ve akşamları babasının işletmesinde barmaid olarak çalışırdı, ama yaşlı adam geceyi geçirip köyde ortalık sessizleştğinde başka bir işle uğraşırdı. On dördüncü yaş gününü henüz geride bırakmış olan Benedict'in Jolly Jemima'nın tadına bakma sırası, o çok sevilen ve fazla kullanılan kuyudan daha önce içmiş olan diğer çocuklara gelmişti.

Atların ve gübrenin pis kokusu duyularına sızdı ve çoraplarının arasından sızan saman ona bir ahıra girdiklerini söyledi. Titreyerek ve öfkelenerek aniden durdu, sonra da çuval çekilip alındı. Benedict, çiviye asılı bir fenerden gelen ani ışık patlamasına karşı gözlerini kırptırdı. Neyse ki temiz bir ahırın içinde duruyordu.

-Etrafı saman yığınlarıyla çevrili.

Diğer çocuklar net bir görüş için mücadele ederken çok fazla mırıldanma ve itiş kakış oldu. Benedict'in gözleri Jemima Thacker'ı görünce faltaşı gibi açıldı; ince bir kombinezon, çoraplar ve bir çift yıpranmış ayakkabıdan başka bir şey giymeden karşısında dururken ellerini kalçalarına dayamıştı.

"Sizin gelme vaktiniz gelmişti," diye homurdandı eteğini toplarken. "Donmak üzereyim. Ama beni hemen ısıtacaksın, değil mi delikanlı?"

Benedict, kadın en ufak bir utanç duymadan soyunurken şaşkınlıktan uyuşmuş bir halde sadece bakabildi. Ufak tefek bir kadındı, dikkat çekmeyen bir yüzü ve tel tel, cansız saçları vardı. Bununla birlikte, boynunun güneyindeki her şey onu genç erkekler arasında popüler kılıyordu - geniş kalçaları ve iri göğüsleri, kalçalarının arasındaki kalın siyah kıllar.

Daha önce hiç çıplak bir kadın görmediği için hastalıklı bir hayranlık duyuyordu. Okul arkadaşları kitap ve müstehcen baskıları değiş tokuş ediyordu ve Benedict diğer erkeklerin karşı cinse olan hayranlığını anlamak için hepsine göz atmıştı. Güzel bir yüzü ya da iyi giyimli bir kadının çabalarını kesinlikle takdir edebilse de, vücut parçalarına ve erotik işlevlere diğerleri kadar takıntılı değildi. Bu onda doğru olmayan bir başka şey gibi görünüyordu ama ne zaman üzerinde dursa bunun derinliği ve anlamı gözünden kaçıyor.

"Eee? Hadi o zaman," diye dürtükledi, adam onun uygunsuz görüntüsü karşısında harekete geçmeyince. "Gecenin parası çoktan ödendi ve zaman kaybediyoruz!"

Benedict ahırın daha da içine itildiğinde tökezledi, kalbi göğüs kemiğine doğru çılgınca çarpıyordu. İlk kadını elde etmenin kaçınılmazlığını hiç düşünmemişti ama bekâretini bir ahırda, diğer oğlanların bakışları altında kaybetmekten de hiç hoşlanmamıştı. Jemima ilerledi, ama o zehirli bir yılanın saldırısından kaçır gibi geri çekildi.

"Hayır," diye itiraz etti, tek çıkış yolunu kapatan çocuk duvarına çarparak. "Bırakın gideyim."

"Sorun nedir Benny?" diye alay etti biri, kemikli parmağıyla omurgasını dürterek. "Korkacak bir şey yok. O ısırmaz."

Jemima, "O istemediği sürece hayır," diyerek daha fazla kahkaha atılmasına neden oldu. Sırıttı ve ön dişlerinden birinin olması gereken yerde siyah bir boşluk olduğunu gösterdi.

"Hayır dedim," diye tersledi Benedict, diğerleriyle yüzleşmek için dönerken sesinin titremesini engellemek için mücadele etti. "Kenara çekil."

Aralarında en nefret ettiği düşmanı Lionel Blackburn de vardı. Benedict gibi o da diğer çocuklardan daha iriydi; uzun boylu ve omuzları genişti. Yüzü kibirli çizgiler ve sert kenarlardan oluşuyordu; karanlık, tehditkâr gözleri kendisinden aşağı olduğunu düşündüğü herkesi küçümsediğini gösteriyordu. İlk karşılaşmalarında Benedict'in alay, hakaret ve zalimlik için mükemmel bir av olduğuna karar vermişti.

Lionel alaycı bir tavırla, "Yapma, yapma," dedi. "Bütün bu zahmete senin için katlandık. En azından bir teşekkür edebilirsin."

Benedict dişlerini sıktı, Lionel'a bakarken yumruklarını iki yanında sıktı. Daha önce hiç kimseye Lionel'a yaptığı kadar kötü bir surat asmak istememişti.

"Hayır, teşekkürler," diye hırladı. "Çekil yolumdan."

"İşte şimdi!" Jemima haykırdı. "O küçük pisliğin beni almak için can attığını söylemiştin!"

Diğer çocuklar birbirlerine dirsek atıp sırtıırken Lionel başını eğdi. "Öyle olmalı... tabii arkadaşımız Benny'nin istekli bir kadından hoşlanmamasının bir nedeni yoksa."

Benedict alay etti. "Seninkinin olduğu yere kendi aletimi koymayacağım."

Bir avuç Benedict'in göğsüne çarparak onu ayağa fırlattı. Rüzgârın da etkisiyle, yarım düzine çocuğun ellerinden kaçmak için çaresizdi.

Önce bir çorabı, sonra da diğer çorabı çıkarılırken birisi "Sadece biraz utangaç," diye bağırды.

"Korkacak bir şey yok," diye ekledi bir diğeri. "Sadece orada yat. Bütün işi Jemima yapacak."

Benedict çırılçıplak ve donmak üzereyken saldırganlardan kaçarken kahkahalar ve alaycı şakalar havada uçuşuyordu.

"Defolun gidin, hepiniz," diye hırladı.

Lionel sırtıarak Benedict'in çıplak vücudunu bilmiş bakışlarla süzdü. "Bir sorun mu var? Ölü bir balık kadar gevşek duruyorsun!"

Diğer çocuklar onun ilgisizliğinin kanıtlarını gördükçe aşağılanmışlık duygusu üzerine çöktü. Jemima'yı gördüğünde bile kıpırdamamıştı.

"Hava buz gibi," diye karşı çıktı. "Ve sana daha önce de söyledim, ilgilenmiyorum. Şimdi çekil yolumdan!"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Lionel güldü. "Sana onda bir sorun olduğunu söylemiştim. Geriye doğru... kırılmış."

"Kenara çekilmezsen *seni* kırarım," diye kükredi Benedict, yüzü ateş gibi kızarmıştı. Tırnakları avuçlarına batıyor, öfkeden titriyordu.

Lionel'in solundaki çocuk, "Seni nankör küçük pislik," diye tükürdü.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki, Benedict daha ne olduğunu anlayamadan neredeyse her şey bitmişti. Lionel'in yumruğu karnına çarparak iki büküm olmasına neden oldu. Bir başka darbe başını geriye attı ve dengesini kaybetti.

"Küçük amcık Jemima gibiler için fazla iyi olduğunu düşünüyor," diye şaka yaptı çocuklardan biri, hepsi birden ona doğru yaklaşıırken, yumruklar ve ayaklar haince sallanıyordu. "Onun onurunu korumak bizim görevimiz."

Benedict kendi içine kıvrıldı ve her taraftan saldırıya uğrarken bağırmamak için dişlerini sıktı. Sırtı, karnı, bacakları, yüzü... Çocuklar bir kurt sürüsünün vahşiliğiyle ona saldırırken hiçbiri güvende değildi. Sadece ellerini mahrem yerlerinin etrafına koyarak onları koruyabildi ve bunun sona ermesi için dua etti.

"Sorun nedir, Benny?" Lionel, diğer delikanlıların alayları arasında sesini yükselterek alay etti. "Eğer istediğin Jemima değilse, bunu basitçe söylemeliydin... Onun yerine sana memnuniyetle bir kiracı ayarlardım."

Benedict ayağa kalktı, içindeki öfke boğazını kavurmak için kaynıyordu ve sanki ateş kusacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Öfkesi ona güç verirken, Lionel'ı gözüne kestirmiş, onu hırpalamaya çalışan çocukların arasına daldı. Kıkırdadı ve Benedict'in kasiğine bir yumruk indirerek onu kurtların önüne attı.

"Şimdi, şimdi," diye dilini şaklattı. "Kendini bana atmak istemen gururumu okşadı ama zavallı Jemima donuyor ve onu ısıtacak birine ihtiyacı var. Sen yeterince erkek olmadığına göre..."

Benedict bir saman yığınının üzerine yığıldı, Lionel bekleyen fahişeye doğru caka satan bir horoz gibi kasıla kasıla yürürken saldırganların ona olan ilgisi azaldı. Benedict'in tüm vücudu ağrıyordu ve bir gözüne damlayan kan görüşünü engelliyordu. Kusma isteğini bastırmak için yutkunarak, Lionel'in pantolonunu indirip bekleyen Jemima'nın üzerine yayıldığı tatsız görüntüden başka bir yere baktı.

Gözlerindeki kanı silip atılmış geceliğine doğru sürünerek ilerleyen Ben, dikkatleri tekrar üzerine çekmemek için elinden geleni yaptı

kendisi. Kaburgalarındaki zonklamadan dolayı irkilerek sessizce giysinin içine girdi. Kollarını kaldırmak onu neredeyse bayıltacak kadar acıya neden oldu ama Benedict kaçmaya kararlı bir şekilde ayakta kaldı.

İki kolunu ortasına sararak gecenin içinde tökezledi, etrafındaki dünya tek bir noktaya kadar daralmıştı. Tetikte olmak hayatta kalması için şarttı, bu yüzden bir ayağını diğerinin önüne atarak Lionel ve diğerlerine onu çamurda baygın bulma zevkini tattırmayı reddetti. Dame Culpepper'ın evi az ileride görünüyordu ve içeri girebilirse hayatta kalabileceği düşüncesi onu sıkıca kavradı.

Merdivenleri çıkarken kadının horultuları koridorlarda yankılanıyor, kana bulanmış çorapları halıyı lekeliyordu. Birkaç yerinden kanıyordu; dudağı, alnı. Burnundan gayzer gibi fışkıran kan, geceliğini ve çoraplarını rahatsız edici derecede sıcak ve yapışkan hale getirmişti.

Yatağına ulaşması bir tür mucize gibi geldi ve yüzüstü yatağa düşüp bilincini kaybettiğinde rahatladı.

Sabahleyin Be EDICT KITCHE'YE EXT sabah -evde sıcak bir ateşi deneyimleme ayrıcalığına sahip olduğu tek yer- gittiğinde, Bayan Culpepper onu görünce bir çay fincanı ve tabağı düşürdü. Dik durmak ve diğer on çocukla birlikte onun da gözlerini dikerek incelemesini kabul etmek için tüm gücünü harcadı. Lionel, dün geceki kaçırma ve dayak olayına katılmış olan iki çocuğun arasında oturduğu yerden Benedict'e kendini beğenmiş bir sırıtış attı. Kadın ellerini kalçalarına dayayarak yaklaşırken aralarında kıs kıs gülüşmeler ve fısıldaşmalar geçti.

"Pekâlâ o zaman. Bunu sana hangisi yaptı?"

Benedict dik durmanın zorluğuyla titriyordu. Şeritler halinde yırtılmış eski bir gömlektен uydurduğu bağ, her nefes alışında ağrıyan kaburgalarını desteklemek için çok az işe yarıyordu. Korkunç görüldüğünün farkındaydı, bir gözü şişmiş ve morarmıştı, dudağı yarılmış ve olgun bir kiraz gibi şişmişti. Giysilerinin altında, alacalı mor, kırmızı ve yeşilden oluşan bir goblen gibiydi; şiddetin ve küçümsemenin bir tasviri.

"Ne demek istediğınızı anlamıyorum," diye yanıtladı Benedict, bir omzunu umursamazca döndürdü ve göğsüne saplanan acıyla bir çığlığı bastırdı. "Kimse bana bir şey yapmadı."

Arkadaşları şaşkın bakışlar atarken Lionel'ın sırtışı bir sırtışa dönüştü. Benedict onlara ters ters bakarak ellerini öyle sıktı ki tırnakları avuçlarını oydu. Kendisini hem süt çocuğu hem de molly olmakla suçlarsa lanetlenirdi. Dame Culpepper'a ne yaptıklarını söylemek ona bir dayak daha kazandıracak ve dönemin geri kalanında her sabah ayakkabılarına işeyecekti.

"Kimse yok diyorsunuz," diye homurdandı kadın, gözlerini devirerek. "Ve sanırım bir hayalet ya da iblis sizi uykunuzda dövdü?"

Benedict gülümsedi, dudağındaki yarık açıldı ve çenesinden aşağı bir damla kan aktı. Bir elinin tersiyle kanı sildi. "Dün gece yataktan düştüm."

Çıgıklar ve kahkahalar odayı doldurdu.

"Yataktan... mı düştünüz?" Dame Culpepper dudaklarını büzerek sordu. Şüpheli gözlerini kısarak adamın hırpalanmış halinin envanterini çıkardı.

"Bu doğru," dedi.

"Yüzünüzün bu halinden yataktan yuvarlanmanızın sorumlu olduğuna inanmamı mı istiyorsunuz?"

Lionel tostundan büyük bir ısırık alarak, "Benny hiç görmediğim kadar uyuyor, hanımefendi," diye konuştu. "Bir o yana bir bu yana dönüp duruyor. İnsan neden yerde uyumadığını ve bununla yetinmediğini merak ediyor."

Masadan dirsekler ve fısıltılar yükseldi, birkaç çocuk Lionel'ın iddiasını doğrulamak için söz aldı. Benedict'in yüzünde mahcup bir ifade belirdi ama bu, hanımefendinin kuşkusunu hafifletmeye yetmedi.

Ellerini havaya kaldırarak kırılan porselenleri temizlemek için koşturdu ve Benedict'e masasına oturmadan önce lavaboda temizlenmesini emretti. Tüm bunlar olurken, nefesinin altından erkeklerin aptallığı hakkında mırıldandı.

Çiğnerken çenesi ağrıyordu ama Benedict diğerlerinin bunu görmesine izin vermedi. Yanmış tostunu kemirirken ve zayıf çayını yudumlarken masanın öbür ucundan Lionel'a baktı. Lionel, Benedict'ten daha büyük ya da daha güçlü değildi, sadece onu gafil avlamıştı.

diğer çocuklardan oluşan bir ordu. Erkek erkeğe Benedict onu kıyma haline getirebilirdi ve ilk fırsatta bunu yapmaya niyetliydi.

Haftanın geri kalanında, hırpalanmış bedeninin iyileşmeye başlamasını beklemeye karar verdi. Lionel bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu hissediyor gibiydi; Benedict'i ne zaman gözünü kırpmadan ona bakarken yakalasa, alnında şaşkınlık çizgileri belirliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde Lionel her zamanki alaycı tavırlarını bir kenara bıraktı; sanki yaptığı küçük numarayla ne yaptığını anlamış gibiydi. Ama Benedict Lionel'ın sessizliğinden ya da hasmının artık kendisini hafife almaması gerektiğini anlamış olması ihtimalinden memnun değildi. Mesajın şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde yüksek sesle ve net olarak iletilmesi gerekiyordu.

Böylece, aşığılanmak üzere yatağından sürüklenmesinden on gün sonra, Benedict kendisini işkencecisiyle yalnız buldu. Şans eseri, birlikte kaldıkları diğer üç çocuk derslerinden dönmeden önce yatak odalarına dönmüşlerdi. Odanın eşiğinde duraklayan Benedict, Lionel'i yatağının ayakucunda duran bir sandığın üzerine çömelmiş, artık yalnız olmadığından habersiz bir halde buldu.

Uyulması gereken bir centilmenlik kuralı yoktu, Lionel'ı yaklaştırmakta olan şey konusunda uyarmak için bir neden yoktu. Ne de olsa Benedict'e yapılan saldırı beklenmedik ve sebepsizdi; intikamı da öyle olacaktı.

Lionel'ın saçlarından bir avuç alarak birkaç hızlı adımla odanın öbür ucuna geçti. Benedict Lionel'ın kafasını sandığa çarparken, şok olmuş bir homurtu keskin bir çığlıktan önce geldi. Lionel sırt üstü düşüp inlemeye ve bir elini kanayan alnına bastırmaya başladığında Benedict saldırdı. Çocuğı dizlerinin arasına hapseden Benedict darbe üstüne darbe indirdi. Yumruklarından kan fışkırıyor, ardından Lionel'ın kırılan burnunun tatmin edici çıtırtısı duyuluyordu. Kendini savunma girişimleri Benedict'in kontrolsüz öfkesi karşısında etkisiz kaldı. Diğer çocuklar geldiğinde, Lionel'ın yüzü kan, şişlik ve renk değişiminden oluşan benekli bir karmaşaydı.

Benedict kendisini düşmanından ayıran ellere karşı şaha kalktı, göğsü kabarırken bir boğa gibi homurdandı. Biri ağlamaklı Lionel'ın ayağına kalkmasına yardım ederken, iki çocuk şaşkınlık ve dehşet içinde ona bakıyordu. Parmak eklemleri şeytan gibi zonkluyordu ve yüzüne bulaşan kanın tadını alabiliyordu ama içinde kabaran zaferi inkâr edemezdi. Kimse onu azarlamak için tek kelime etmedi.

Temizlenmek için lavaboya doğru sendelemeden önce kolunu ağzına sildi. O işini bitirdiğinde Lionel ve arkadaşları odayı boşaltmışlardı.

Benedict yatağına uzandı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu. Dame Culpepper'ın Lionel'a şöyle bir bakıp neler olduğunu anlamaması mümkün değildi. Kadın sarhoş olabilirdi ama aptal değildi. Az önce yaptığı şeyin çok sert sonuçları olacak, Lionel büyük olasılıkla cezasız kalacaktı. Okula yüklü bağışlar yapan bir kontun oğlu olmak iyi para kazandırıyordu. Benedict'in bir vikontun ıskartası olması ve diğer çocuklara hiç benzememesi onu savunmasız kılıyordu.

Ne var ki, bütün dönem boyunca hayalini kurduğu şeyi nihayet yapmışken, müdürün kendisine uygulayacağı kırbaç cezasını umursamaya cesaret edemiyordu. Benedict babasını kızdırmaktan ve annesini endişelendirmekten çekiniyordu. Babasının utanmasına gerek kalmayacak bir centilmen olduğunu kanıtlamak istemişti. Ama ranza arkadaşlarıyla kıyaslandığında maruz kaldığı yetersiz konaklama koşullarına bir bakış bile Vikont'un onu hiç umursamadığını gösteriyordu. Babası da onu Lionel gibi görüyordu -kırık, geri kalmış, yanlış. Asla varisi olamayacak bir kayıp dava. Sözde olduğu kadar özde de bir centilmen olmasının ne önemi vardı ki? Bu tür kurallara uymaya çalışmak ona hiçbir şey kazandırmamıştı. Belki de Lionel'a az önce yaptığı şey ona biraz huzur ve gece boyunca rahatsız edilmeden uyuma güveni kazandıracaktı.

Tavana bakan Benedict sırtı ve eğer bu yeterli olmazsa, bu evdeki her çocuğu seve seve dövmeye karar verdi. Korkulacak biri olarak ün kazanmanın yolu buysa, öyle olsun. Ondan korkarlarsa, Benedict'i kendilerinden bu kadar farklı kılan şeyin ne olduğunu ortaya çıkarmak için asla yeterince derine inemezlerdi. Ondan ve yumruklarından kaçınmaları onu güvende tutacaktı.

CHAPTER 1

LONDRA, 1820

22 YIL SONRA.

AVautrey Kontu Lord Alexander Osborne, The White Cock olarak bilinen bir halk evinin göbeğine indiğinde, kendini neye bulaştırdığını merak etmekten kendini alamadın. Aklında tek bir görevle Londra'ya gitmek üzere Kent'ten ayrıldığında, kendisini ter, kan ve bira kokan, erkeklerin kükreyen seslerinin kakofoniyle dolu karanlık bodrumlarda bulabileceğini hiç tahmin etmemişti. O krallığın bir eşiydi, üniversiteden yeni mezun olmuş kabadayı bir genç değil. Heyecan aramak için bu tür mekânları işgal ettiği günler çok gerilerde kalmıştı.

Ancak, kararlılığı elindeki meseleden vazgeçirilemiyordu. Yaklaşık dört yıl önce hayatının en büyük hatasını yapmıştı ve bunu düzeltmeye niyetliydi. Hayatının aşkını geri kazanmak için yapmayacağı hiçbir şey, gitmeyeceği hiçbir yer, kaçınmayacağı hiçbir mesafe yoktu. Halka açık evlerin bodrumlarında yasadışı çıplak muşta kavgalarına katılacak kadar alçalmak onu amacına yaklaştıracaksa, öyle olsun.

Alex çıplak, loş bodrumun ortasında gerçekleşen gösteriyi çevreleyen beden denizinin içinden omuzlarını kaldırarak ilerledi. Herkes onun geçmesine izin vermek için yer değiştirdi; boyu ve omuzlarının genişliği, yolunu kesmeye cüret edenlere karşı fiziksel bir avantaj sağlıyordu ve tertemiz giyim tarzı önemli biri olduğunu gösteriyordu. Kalabalık, sosyal hiyerarşinin her seviyesinden insanlardan oluşuyordu; tüccarlar ve fabrika işçileri, varlıklı beyefendilerle omuz omuza duruyordu. Arada bir kadınlara da rastlanıyordu: Haymarket fahişeleri ve pejmürde çamaşırcılar, beyefendilerine yapışmış ve kavgayı büyük bir hayranlıkla izleyen iyi giyimli hanımlarla keskin bir tezat oluşturuyordu.

White Cock'un Londra dışındaki konumu onları keşfedilmekten olduğu kadar incelenmekten de koruyordu. Bu, meşru bir boksör maçının düzenli geleneği değildi; bu, sade ve basit bir dövüştü.

sadece bir adamın zirveye çıkma potansiyeli vardı. Ve herhangi biri olan herkes o adamın kim olacağını zaten biliyordu.

Alex söz konusu adamı gördü, parlak sarı kafası bir işaret feneri gibi göze çarpıyordu. Alex'in nefesi göğsünde sıkıştı ve buradan başka bir yerde olmak istemesine rağmen tamamen büyülenmişti. Kir ve ter, güçlü kaslarla dalgalanan geniş, çıplak bir sırtı kaplıyordu ve asi, aşırı uzun saç tutamları boynunun kalın sütununu süpürüyordu. Önündeki rakibine devasa yumruklarla güçlü darbeler indirirken kollarındaki sinirler şişmiş ve gerilmişti. Kalabalığın ortasındaki açıklık kavga eden adamlarla doluydu, her biri toz kalktığına hala ayakta olan kişi olmak için savaşıyordu.

Rakiplerden biri sarışın canavarın vahşiliğine yenik düşüp bayıldığına kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. Hakimiyet için birbiriyle boğuşan üç adamın yanından tökezleyerek geçen canavar, seyircilerin arasında duran bir adam tarafından kendisine uzatılan küçük bir bira şişesini kabul etti. Alex, şişenin yarısının birkaç yudumda boşaltılmasını ve ardından dikkatsizce bir kenara atılmasını şaşkınlıkla izledi. Alex nefesini tutarak neredeyse bir uyarıda bulunacaktı ki, kendini beğenmiş bir adam yumruklarını sarışın adamın geniş ve çıplak sırtına indirdi. Sinirli bir hırıltıyla dönerek dizini diğer adamın bacaklarının arasına getirdi, ardından hızlı bir aparkatla onu sırt üstü yere fırlattı. Saldırgan yere yığılırken, Alex Benedict Sterling'in tüm gücüne mazhar oldu.

Saçları gözlerine dökülmüş, dudakları vahşi bir alaycılığa bürünmüştü; vahşiliğiyle cezbediciydi, korkutucu olduğu kadar çekiciydi de. Alex'in Eton'da arkadaş olduğu genç adamdan geriye çok az şey kalmıştı ama yine de ondaki bazı şeyler asla değişmeyecekti. Eskisinden daha iriydi, omuzları daha genişti ve göğsünde şişkin kas kütleleri vardı. Zamanın getirdiği değişimler onu dünya dışı bir yaratık gibi gösteriyordu -ateş, duman ve kül püskürten intikamcı bir başmelek. Alex gözlerini kaçırıyor, Ben'in güçlü sağ kroşeleri ve keskin aparkatlarıyla yoluna çıkan her adamı parçaladığı, parmak eklemlerinin kırmızı ve çiğ olduğu ham güç gösterisi karşısında hipnotize oluyordu.

Bu, Eton'da ona karşı gelmeye cesaret eden her delikanlıyı yumruklayan, yumruklarının becerisinin ona koşullarını iyileştirmek için para kazandırabileceğini öğrenen aynı adamdı.

Alex, Lionel Blackburn'ün yerine Dame Culpepper'ın evine taşındığında, Ben de onun oda arkadaşlarından biri olmuştu. Değişikliğin neden yapıldığını anlaması uzun sürmemişti. Lionel'ın şişmiş bir gözü ve kırık bir burnu vardı ve Ben de daha iyi görünmüyordu. Alex'in beklemediği şey, Ben'in sonraki iki hafta boyunca Dame Culpepper'ın çatısı altındaki neredeyse her çocuğu yenmesini izlemektir.

Böyle bir acımasızlığın diğer çocukları uyarmak için yeterli olacağı düşünülebilirdi ama Alex tam tersi bir etki gözlemlemişti. Her delikanlı Ben'e karşı cesaretini sınamak zorunda kalıyor, ancak kanlı dudaklar ve kararmış gözlerle topallayarak uzaklaşıyordu. Bunu bir tür fırsat olarak gören Ben, kendi dövüşleri üzerine bahis oynamaya başlamış, bu da diğerlerini de aynı şeyi yapmaya teşvik etmişti. Bir sonraki dönemin ortasında Ben, odasının köşesini kazancının sağladığı konforla donattı ve Cumartesi gecesi dövüşleri düzenli etkinlikler haline geldi.

Ben, müdürün sert cezalarına gözünü kırpmadan katlanmıştı. İsteddiği gibi devam etmeden önce babasının sert mektuplarını ateşe atmıştı. Alex'i her zaman çok zorlayıcı bir figür olarak görmüştü - tek başına ve bir kavgada tüm dünyayı karşısına almaya istekli.

Alex hiçbir şeyin değişmediğine inanmak istiyordu-Ben her zamanki gibi kararlı ve bağımsızdı. Ancak Ben'i iyi tanıyan herkes zamanın onu nasıl değiştirdiğini görebilirdi. Artık onda her türlü kırılma izini yok eden amansız bir sertlik vardı.

Hepsi Alex'in suçuydu; bunu biliyordu. Korkaklığı ve korkusuyla bunu Ben'e o yapmıştı. Bir halk evinin bodrumunda, kalabalığın kışkırtmasıyla sendeleyerek yürüyen bu sarhoş adam, Alex'in yıllar önce sevmeye başladığı adam değildi. Yine de kararlılığı sarsılmamıştı. Vücudunda nefes olduğu sürece, Alex istediği şey için savaşacaktı. Ve istediği şey Ben'di, hayatının geri kalanı için. Ben'in gençliklerinde onu çağıran yanları hâlâ oradaydı. Alex onları Ben'in mavi gözleri ve beyaz altın saçları kadar net görebiliyordu. Alex kaybettiklerini geri kazanmak istiyorsa bu şeylere başvurmak zorundaydı - Ben'in gizli kırılma izi, cesareti, gücü.

Tek bir sorun vardı ve Ben ayakta kalan son adama son darbeyi indirip zaferini ilan ederken bu sorun kendini belli ediyordu. Ayaklarının dibindeki zavallı, baygın adamın üzerinde dururken Ben başını kaldırdı ve Alex'in bakışlarını yakaladı. Ateşli, parlak mavi gözlerin etkisi, ısıtılmış bir şömine demiri gibi içine saplandı. O safir derinlikler kötülük ve küçümsemeyle parıldıyordu ve aralarında yılların sırları vardı. Alex artık kaçamayacağı bir gerçek karşısında ürpermesini bastırdı.

Alex onu hâlâ her zamanki gibi seviyordu -onu sevmekten hiç vazgeçmemişti- ama Ben'in gözlerinde artık nefretten başka bir şey yoktu.

Ve haklı olarak.

Çenesini kaldıran Alex, Ben'in bakışlarına irkilmeden karşılık verdi. Bu irade savaşında kendi silahları vardı ve geri adım atmaya niyeti yoktu.

Ben'in burun delikleri alevlendi ve çenesi dişlerini sıkar gibi sıkılıp dalgalandı. Bu istenmeyen yerde, şu anda bile Alex'i bir arzu dalgası sarmıştı. Ama Ben buradaydı ve bu da Alex'in ne kadar istenmeyen biri olsa da burada kalmaktan memnun olmasını sağlıyordu. Eğer istediği olursa, aralarındaki buz gibi gerilim kısa sürede azalacak ve geçmişin yaraları sarılabilecekti.

Ben sonunda tokalaşmalar, tebrikler ve kazancını içeren ağır görünümlü bir çantayla arkasını dönerken, Alex'in aklının bir köşesinde bir şüphe belirdi. Çok fazla zaman mı geçmişti? Ben'i geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar yaralamış mıydı?

Hayır, artık çok geç olduğuna inanmayı reddediyordu. Tanıştıkları andan itibaren yolları kesişmişti. Alex'inki bir süreliğine sapmış olsa da, onu tekrar Ben'e götürmüştü. Alex bunun hep böyle olacağını hissediyordu. O umutsuz bir romantikti ve ilk yıllarında Ben de öyleydi.

Alex, Ben'in bir parçasının, kalbinin derin bir köşesinde kilitli kalmış olsa bile, hâlâ yaşadığını umuyordu. Alex'in elinde kalan tek umut buydu.

Alex, Ben'in kavgasının ardından iyileşmek için kaybolduğu odaya GITMEDEN ÖNCE SAAT BEKLEMİŞTİ. Ben'in yerini bildirmesi için bir barmene birkaç şilin ödedi.

Bir kavgadan sonra biftek ve bir içki için oyalanmaya alışkın olduğu oda. Alex üst kata çıkmak yerine bir viski içmek için bara yerleşmiş, Ben'le birkaç gün içinde ikinci kez yalnız kaldığında ne söyleyeceğini düşünüyordu.

İlk karşılaşmaları pek iyi geçmemişti, gerçi Alex aksini beklemekle aptallık etmiş olurdu. Dün gece aptallık etmiş, kontrolü elinde tutmak ve aptalca bir şey yapmamak için dikkatle hesapladığı planını unutmuştu. Alex ilk başta iyi iş çıkarmıştı. Londra'ya varır varmaz Ben'in kapısına dayanmış, uşağın yanından geçerek beklemeye başlamıştı. Alex, Ben'in bir süredir kendisini içermeyen bir hayata girmesine öfkelenmesini bekliyordu; oysa umut tuhaf ve güçlü bir olguydu.

Onu davasını savunmaya iten şey umuttu ve bu işe yaramadığında pervasızca bir şey yapmıştı. Alex, yarısı boş bardağına bakarken, Ben'i geri kazanmanın derin bir arzudan öte, kaçınılmaz bir zorunluluk olduğunu fark ettiği anı -sonraki gün boyunca tekrar tekrar yaşadığı gibi- yeniden yaşadı.

Alex karanlık çalışma odasının eşiğinde belirdiğinde, "Merhaba Ben," dedi.

Pencerelerden süzülen ay ışığı Ben'in parlak sarı saçlarını ve paltosuz olduğu için açıkta kalan parlak beyaz gömlek kollarını aydınlatıyordu. Alex onun eve dönmesi için bir saatten fazla beklemişti ama gerekirse bunun da ötesinde bir sonsuzluğa katlanabilirdi.

Ben kapıyı çarptığında kapı çerçevesinde takırdadı.

"Ne... lanet olası... burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Kesik gözleri kızgın güneşin şiddetiyle Alex'e kilitlenmişti.

Alex bu ifadeyi iyi biliyordu, Ben'in dişlerini sıktığını gösteren çene bükülmesini görebiliyordu. Sanki Alex'i can havliyle dövmek istiyormuş gibi yumrukları iki yanında titriyordu. Ama Alex'in asla korkmadığı bir şey varsa o da Ben'in yumruklarıydı. Ben sadece önce kendisine zarar vermeye çalışanlara zarar verirdi -ya da öyle görünüyor ki, onunla ringe çıkmaya istekli olanlara. Alex burada tehlikede değildi.

Odanın kendi tarafından yavaşça Ben'e yaklaşıp, "Bunun açık olduğunu düşünmeliydim," diye yanıtladı. Eminim haberleri duymuşsunuzdur. Katherine, o... öldü."

Son sözcükleri söylerken boğazı düğümlendi, keder karnında şiddetle dönüyor ve kalbini sıkıca kavıyordu. Alex çocukluğundan beri erkeklere olan eğiliminin farkındaydı ve bu hiç değişmemişti. Evliliği bir kolaylık ve zorunluluktan ama karısı kadınların en iyisiydi. Katherine ona cinsel açıdan çekici gelmiyor olabilirdi ama Ben'den vazgeçmek zorunda kaldıktan sonra onun arkadaşı, sırdaşı, tesellisi olmuştu. Onun ölümü yıkıcı bir darbe olmuştu.

Ben, Alex'in rahmetli karısından söz edilince alay etti. "Ben de öyle duydum. Size en içten taziyelerimi sunuyorum, ancak onun ölümünün sizi neden kapıma kadar getirdiğini anlayamıyorum."

Alex, Ben'in sesindeki gerginliği duyunca gülümsemesine engel olamadı. Diğer adamın öfkesinden ya da acısından hiç hoşlanmıyordu ama onun bir şeyler hissettiğini bilmek Alex için iyiye işaretti. "Oh, Ben... duygularını saklamakta hiçbir zaman iyi olmadın."

"Ben değiştim. Kızaran gelininle Kent'e kaçmamış olsaydın bunu bilirdin."

"Ben-"

"Ne bekliyordun ki?" Ben tersledi. "Son üç yılımı konyağıma hıçkırarak ağlayarak ve kaybettiklerimi geri almak isteyerek geçireceğimi mi?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman sanki bana ihanet etmemişsin gibi hayatıma tekrar kabul edilmeyi mi umuyorsun?"

"Bu da değil."

Karşılıklı konuşmaları boyunca Ben ona doğru ilerlemeye başlamıştı ve Alex kısa süre sonra kendini Ben'in yeleğinden tutup öne doğru çekerken buldu. Ben'e yaklaştıkça özlem karnını ısıtıyordu... o kadar yakındı ki Alex gecenin soğuk havasını ve Ben'in boynunda parlayan terin hafif kokusunu alabiliyordu. Bu kokular onun imzası olan Defne Romu ve kolalı ketenin temiz kokusuyla karıştı. Uykudaki arzular Alex'in içinde güçlü bir dalgalanmayla canlandı.

"Beni affetmeyeceğini biliyordum," diye devam etti Alex, kararlılığını eriten dürtülere karşı kaybettiği bir savaş veriyordu. "Ama ummuştum ki

konusabiliriz. Beni dinlemek zorunda bile değilsin. Beni azarlayabilir ve aklınıza gelen her korkunç ismi takabilirsiniz, ben de oturup dinlerim. Ben sadece... Kent'te işlerimi yoluna koyduğumda, kendimi bu soğuk, boş evde dolaşırken buldum ve... gelmek zorundaydım. Benden nefret ettiğinizi bile bile, hayatınıza müdahale etmeye hakkım olmadığını bile bile."

Ben'in yumruğu yeleğinin etrafında sıkılaşırken gözlerini kapadı ve sert bir i çekti. Alex'i bu şekilde itip kakan başka biri olsaydı, ona karşılık verir, belki de böylesine ince bir ipeğin kolalı mükemmelliğini bozduğu için suçluyu azarlardı. Ancak bu herhangi biri değildi; bu Ben'di ve Alex'e istediği her şeyi yapabiliirdi, yeter ki sert ya da nazik bir el dokunuşu bahşetsin.

Ben, Alex'i neredeyse burun buruna gelene kadar kendine yaklaştırarak, "Söyle," dedi. "Bana neden geldiğini söyle."

Alex Ben'in elini kavradı, göğsüne doğru daha sıkı tuttu, her türlü yakınlık için aresizdi. Ben'in bakışlarını tutarken kalbi boğazında düğümlendi ve kendini dik bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissetti. Yanlış bir hareket yaparsa, hiç olmamış olanın yasını tutarak yavaş ve acı dolu bir lme doğru yuvarlanacaktı.

Buna daha fazla dayanamadı. Ben karşısındaydı, bütün, sıcak ve gerçekti; sadece hayal gücünün bir ürünü değildi, rüyalarına giriyor ve onu ateşler içinde uyandırıyor.

Dudakları birbirine değdi ve Alex titredi, geçmişle şimdiki zaman arasında bir yerde asılı kaldı ve hiç olmadığı kadar zlem duydu. Dudaklarını Ben'inkilere bastırmadan hemen önce, "Senin için geldim," diye fısıldadı, kararsız ve sorgulayıcı.

Ben iki avucunu da göğsüne dayadığında Alex sarsıldı, beli ağır meşe masanın kenarıyla buluştu. Ellerini kalın tahtaya dayayarak Ben'in bir sonraki hamleyi yapmasını bekledi -ya onu bedensel olarak dışarı atacaktı ya da... ya da ne? Ben'in Alex'in onu öpmesine izin vermesi için hiçbir nedeni yoktu, yaptıklarından sonra ona güvenmesi için hiçbir neden yoktu. Ben elinin tersiyle Alex'in ağzını silerken, Alex'in kalbi çok ileri gittiğinin farkına vardı. Bu tür yakınlaşmalar için çok erkendi, kırık sözler ve paramparça hayaller cam kırıkları gibi ayaklarının dibine saçılmıştı.

Ama sonra Ben, Alex'in gözünü kırpmasından daha hızlı bir şekilde üzerine atladı, onu masaya doğru daha sıkı itti ve güçlü kollarıyla onu kafese kapattı. Öpücüğü sert ve cezalandırıcı, amansız ve güçlüydü. Alex'in teninde hisler patladı, tüm vücudu Ben'in yakınlığı ve tadıyla canlandı. Geçmiş, şimdiki anla birleşirken saf neşe içini kapladı. Ben'in göğsündeki mağarada yankılanan acı dolu bir inilti, Alex'i dışarıdan içeriye doğru titreştirdi. Bir gecelik kirli sakal Alex'in tenini aşındırmış, zihninde pek çok anıyı canlandırmıştı. Eskiden Ben'e sakalları konusunda takılırdı ve günün sonunda koyu sarı bir gölge her zaman ortaya çıktığında tıraş olmasının ne kadar umutsuz olduğunu söylerdi. O kirli sakalın boynunda, göğsünde, kalçasında nasıl bir his yarattığını hatırlayınca midesi sıkışıyordu.

Ben'in çenesini kavrayan Alex, yılların bastırılmış arzusuyla ateşli öpücüğe karşılık verdi ve dilini ayırık dudakların arasına daldırdı. Ben'in vahşi ve baş döndürücü tadı, tanıdık ama yine de bir şekilde yeni olan duyularına doldu. Alex kendini beceriksiz, çaresiz bir çocuk gibi hissediyordu, her şeyi aynı anda istiyor ve nereden başlayacağını bilmiyordu. Öpücüğün içinde boğuldu, kısa süre sonra Ben'in dili onunkini iterken bir hâkimiyet savaşına dönüştü. Saçlarını kavrayan eller düpedüz acı veriyordu ama Alex acıyı zevkle birlikte kabul etti çünkü bu zevk Ben'den geliyordu. Alex onun sahip olabileceği her şeyi alırdı.

Ben alçak sesle homurdanarak uzaklaştı ve Alex'i masaya yaslanmış, soğuk ve bitkin bir halde bıraktı.

"Ben," diye yalvardı, artık ne kadar çaresiz görünebileceğini umursamıyordu. "Beni dinler misiniz? Açıklayabilirim-"

"Tam olarak neyi açıklayacaksın?" Ben araya girdi ama bağırması gereken yerde sadece fısıldadı. Sırtını döndü ve ellerini birkaç sürâhi ve temiz bardak tutan bir dolaba dayadı. "Fikrini değiştirip bir kadınla evlenmeye karar vermeden önce birlikte olabilmemiz için seninle kaçmayı nasıl kabul ettirdiğini mi?"

Tam olarak böyle bitmişti ama Ben'in bilmediği çok daha fazla şey vardı, Katherine'le evlenmenin Alex için o anda doğru şey olmasının pek çok nedeni vardı. O

Bunun onu ne kadar inciteceğini bilse bile Ben'e gidip açıklama yapamamıştı.

"Göründüğü gibi değildi," diye yanıtladı Ben'e doğru bir adım atıp sonra vazgeçti. "Sadece işleri yoluna koymak için bir şans istiyorum."

"Düzeltilecek bir şey yok," diye yanıtladı Ben, başı öne eğik ve sesi hâlâ o uğursuz, çelik gibi fısıltıya alçaktı. "Sen seçimini yaptın ve bence ikimiz de bunun için daha iyiyiz. Hayatımı olduğu gibi seviyorum ve senin hayatıma karışmana izin vermeyeceğim. Bu geceye kadar seni tamamen unutmuştum. Belki sen de aynısını yapmalı ve beni unutmalısın."

Alex buna bir an bile inanmadı ama şimdi Ben'i zorlamanın sırası değildi. Ben'i hazırlıksız yakalayarak neden olduğu şok ve öfkenin acısını çekmeliydi. Yine de tek çaresi buydu. Gönderdiği tüm mektuplar, tıpkı Ben'in üniversite yıllarında babasının mektuplarını yok ettiği gibi, açılmadan ateşe atılacaktı. Ben'in onun burada olduğunu ve bu kadar kolay pes etmeyeceğini bilmesi gerekiyordu.

Avuçlarını buruşuk yeleğinin üzerinde düzelden Alex omuzlarını dikleştirdi. "Şimdi gidiyorum ama bu iş daha bitmedi. Beni tekrar göreceksin."

Alex odadan çıktığında Ben başını bile çevirmemiş, evden ayrılıp kendi lojmanına doğru yola çıktığında da peşinden gelmemişti. Geleceğini ummak aptallıktı ama Alex yine de umut etmişti.

Anılarının sisinden yükselirken gözlerini kırıştırdı, etrafındaki dünya katılaşıırken görüşü yüzüyordu. Kendisine Ben'e zaman ve yer vermesini söylemişti ama onu bir kez görmek Alex'in aciliyet duygusunu artırmıştı. Yaklaşık dört yıl boyunca Ben ve Londra'dan uzak kalan Alex için savaşma zamanı gelmişti.

Ben'in yeterince yalnız kaldığına karar veren Alex ayağa kalktı ve viskisini tek bir yudumda bitirdi. Sonra dağılmış masaların ve daha fazla bira almak için bara dönen sendeleyeni müşterilerin arasından sıyrılarak merdivenlere yöneldi.

Ben tam da barmen kızın söylediği yerdeydi; koridorun solundaki son üst odadaydı. Alex kapıyı çalma zahmetine girmedi, sadece içeri girdi ve kapıyı hızla kapattı. Ben içerideydi.

Yanmakta olan ocağın önündeki küçük masaya oturmuş, dirseğinin dibinde yarısı boşalmış bir konyak şişesi, önünde de biftek ve patates kalıntılarının bulunduğu bir tabak vardı. Sandalyeye yığılmış ve başını sandalyenin arkasına yaslamış olan adam, soyunuk haline rağmen heybetli bir görüntü sergiliyordu. Artık üzerinde bir gömlek vardı ama ayakları çıplaktı ve giysilerinin geri kalanı köşedeki küçük yatağın üzerine saçılmıştı. Morlukları ketenle sarılmıştı ve odaya sinen koku bir çeşit merhem olmalıydı ki Alex'in gözlerini yaşarttı.

Yıkanmış gibi görünüyordu, nemli saçları geriye doğru itilerek boynuna ve kulaklarına doğru kıvrılmıştı. Odaklanmamış, kan çanağına dönmüş gözleri onunkilerle buluştu ve Ben kaşlarını çatı.

"Pervasız mısın, yoksa aptal mı?" diye mırıldandı.

Alex kapıya yaslandı ve göğüs cebine uzanarak orada duran nane çubuklarını aldı. Ben onun bir tanesini yanağıyla dişleri arasından ağzının köşesine itmesini izledi, gözleri kısılmıştı.

Alex omuz silkerek, "İkisi de değil," diye cevap verdi. "Sadece merak ediyorum. Normal boksörlükten çok mu sıkıldın? Bu yüzden mi sarhoşlar ve seraserilerle yeraltı kavgalarına karışyorsun?"

Konyak bardağını kaldırırken Ben'in dudaklarının bir köşesi orantısız bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ben bir sarhoş ve haydutum."

Alex de gülümsemekten kendini alamadı, şekerli nane şeker paletine doldu. "Anlıyorum. Gündüzleri bir beyefendi, geceleri sarhoş bir kavgacı. Kimse seni sıkıcı olmakla suçlayamaz."

Aralarındaki hafif espri, Ben dik oturup konyak şişesini dudaklarının yarısına kadar kaldırınca dağıldı. "Dün gece kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum."

Ben'in burun delikleri alevlendi, gözleri buzdan hançerler gibi delici bir şekilde şişenin üzerinden Alex'e baktı. "Yani benim istenmeyen gölgem olmaya niyetlisin. Bu mudur yani?"

Alex nane çubuğunu döndürdü, emerken Ben'in bakışlarındaki sıcaklık kıvılcımını fark etti. "İstenmeyen... Sanmıyorum. Dün geceki öpücük bunu yalanlıyor."

Ben bir ağız dolusu brendi yuttu, sonra homurdandı. "Öptün Ben."

Alex kaşlarını kaldırarak, "Ve sen de o öpücüğe karşılık verdin," diye karşılık verdi.

"Düşüncesizce bir tepki. Kendini bana fırlatan herhangi bir erkeğe de aynısını yapardım."

"Benim tanıdığım Ben'in standartları bundan daha yüksekti."

"Beklentilerimi düşürmeyi bana öğreten sendin."

Alex'in dişleri tatlının etrafında kenetlendi ve onu ikiye böldü. Bu sözlü saldırıyı hak etmişti ve ikisi de bunu biliyordu. Nane şekerini bitirdikten sonra bir mendil aldı ve ellerini temizlemek için kullandı.

"Beni korkutup kaçıramazsın," diye ısrar etti. "Londra'ya senin için geldim ve affını kazanana kadar da gitmeye niyetim yok."

Ben şişeyi masaya çarparak yavaşça ayağa kalktı. "Londra'nın uçan domuzlar tarafından istila edildiği gün, sonsuz affımı bekleyebilirsin. Şimdi defol git."

"Ben-"

"Seni bekledim," dedi aniden, yatağın yarısında durdu ve Alex'le yüzleşmek için döndü. "Saatlerce. Planımıza bağlıydım. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyordum ve sen beni yağmurun altında, değer verdiğim her şeyi bavullara doldurmuş halde beklettin. Islak ve soğukta durdum, akciğer ateşine mi yoksa başka bir hastalığa mı yenik düşeceğimi umursamadan... sen geldiğin sürece hayatta kalacaktım. Her dakika geçtikçe kendime senin geleceğini söyleyip durdum. Bir şey seni geciktirmişti ama sen beni asla terk etmezdin. Cesur olan sendin, hatırladın mı? İkinci saatten sonra, yaralanmış olmandan korkmaya başladım. Arabanın yanında volta attım, seni yolun kenarında kırık ve kanlar içinde hayal ettim - bir kaza ya da vahşi bir eşkıya tarafından öldürüldüğünü ya da ..."

Ben ağzını kapattı ve yeleğini kaptığı gibi yatağa döndü. Alex'in kalbi, suçluluk ve utancın ezici bir karışımıyla çarpan karnına düştü. O meşum geceden sonra Ben'le hiç konuşma fırsatı bulamadıkları için bunların hiçbirinden haberi olmamıştı. Alex'in kendisine gelmesinin engellendiği konusunda haklıydı ama bu bir kaza ya da bir haydut yüzünden olmamıştı. Onları ayrı tutan güç bundan çok daha güçlüydü.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin şeyler oluyordu," diye güçsüzce itiraz etti. "Denedim Ben, ben... seninle kaçmaktan başka bir şey istemedim. Bunu o kadar çok istedim ki."

"Hiç gelmedin!" Ben kükredi, yeleği açık, yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde dönüp ona baktı. "Senin geleceğine inanmış aptal bir budala gibi gün doğumuna kadar bekledim! Sonra, birkaç gün sonra gazetelerde Katherine'le nişanlandığının duyurulduğunu görmek..." Ben başparmağıyla işaret parmağını burnunun kenarına bastırdı ve içini çekerek başını salladı. "Hayır, o zaman bir açıklama yapma zahmetine katlanmamışken şimdi yapacağın açıklamayı duymak umurumda değil. Bilmem gereken her şeyi St. George'da oturup kendini bir başkasına bağlamayı izlediğim gün öğrendim. Onun hayatının uygun bir şekilde sona ermiş olması, seni geri almak için yeterince istekli ya da çaresiz olduğum anlamına gelmiyor."

Alex, Ben'in giyinmeyi bitirmesini sessizce izledi, her zamanki söz söyleme becerisi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Kent'ten buraya gelirken söylemek istediği her şeyi ve bunları nasıl ifade edeceğini düşünüp durmuştu. Şu anda zihni söylenmemiş kelimelerden oluşan karmakarışık bir karmaşaydı, hepsi bir anda dilinden dökülmek için savaşıyordu.

Tek yapabildiği acınası bir "Çok üzgünüm" demek oldu.

Artık tamamen giyinikti -ama açık gömleği ve kravatsızlığı onu her zamanki gibi bir haydut gibi gösteriyordu- Ben, Alex'e kötücül bir bakış fırlattı. "Öyle olmalısın," diye tükürdükten sonra konyağını aldı ve gürleyerek odadan çıktı.

Alex duvara yaslandı, Ben'in basamaklardaki ağır ayak seslerinin her biri göğsüne çakılan bir çivi gibi içinde yankılanıyordu. Alex'in açtığı yara zamanla iltihaplanmıştı ve artık iyileşmesi mümkün olmayabilirdi. Buraya gelerek sadece acı veren bir yara mı açıyordu? Alex'in yaptıklarının Ben'i ne kadar incittiğini bile bile onun peşinden gitmesi bencillik miydi?

Düzgünce yapılmış yatağın üzerinde buruşuk, terk edilmiş bir kravat gören Alex ona doğru gitti. Pütürlü şiltenin üzerine çökerek çarşafı aldı ve derin, yavaş bir nefesle burnuna bastırdı. Ben hâlâ çamaşır nişastası ve temiz, topraksı Defne Romu kokuyordu. Telaşsız, sade ve zorlayıcı, tıpkı adamın kendisi gibi. Kokular, renkli kravatlar ve eklektik yelekler toplayan ve görünüşü konusunda sosyeteye takdim edilen bir kız kadar titiz olan Alex'in tam zıttıydı. Birbirlerini sevmeye başlamaları bile bir mucizeydi. Bunun imkânsızlığı Alex'e kararlılığını hatırlattı. Bazı şeyler sadece var olmak içindir ve o asla

O ve Ben'in bir çift olarak bunların arasında olmadığına ikna olmuştu. Ben'e her şeyi telafi etmek, kırdığı şeyleri düzeltmek istemek bencillik değildi.

Kravatı nane şekerleriyle birlikte göğüs cebine sokan Alex, sarsılmış ama kırılmamış bir halde küçük, seyrek odadan çıktı. Ona kalırsa, Ben'le işleri henüz bitmemişti. Daha yeni başlamışlardı bile.

CHAPTER 2

Benedict acı dolu bir iniltiyi bastırmak için dudaklarını kenetledi. Uykusunda, zihni herhangi bir hareketin söz konusu olmadığını unutmuştu. Omuzlarındaki ateşli çizgiler

Gecelik ya da yatak örtüsüne dokunduğunda yanıyordu, bu yüzden sadece bir çift eski pantolonla uyudu, çarşaflar sırtına örtüldü. Dün akşam geç saatlerde kavga ederken yakalandıktan sonra hak ettiği ceza şimdiye kadarkilerin en ağırıydı. Dame Culpepper'ın evinin arkasındaki avluda beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması, müdürün elinden sopa yemesine neden olmuştu. Hanımefendinin onları suçüstü yakalaması yeterince kötüydü; o korkak piç Lionel Blackburn, kavgaların aylardır sürdüğünü ve Benedict'in bahisleri düzenleyerek diğer çocukları kumar ahlaksızlığına teşvik ettiğini bildirmek için kanatlarda bekliyordu.

Elbette Benedict eylemlerinde yalnız değildi ama Blackburn ve arkadaşlarını dövmek sırtına bir hedef tahtası çizmişti. Birden fazla kez okuldan atılmakla tehdit edilmiş ve kırbaçlandıktan sonra bunun son şansı olduğu söylenmişti. Müdürün yüzüne gülmek için kendini kontrol etmek zorunda kalmıştı. İkisi de babasının Benedict'in eğitime devam edebilmesi için üniversiteye cömert bir bağışta bulunması gerektiğini biliyordu. Vikontun onu hor görmesi önemli değildi; daha önce hiçbir Sterling Eton'dan atılmamıştı ve babası böyle bir şeyin şanlı isimlerini lekelemesine izin vermeyecekti.

Orada yatarken yarım düzine sopa darbesinin acısıyla nefes alıyordu, başı kaz tüyü bir yastığın üzerindeydi ve yatak örtüleri İngiltere'de bulunabilecek en iyi örtülerdi. Satın aldığı kömürün sıcaklığı sadece onu değil, odadaki diğer tüm sakinleri de sıcak tutuyordu. Her gün krallar gibi yemek yiyordu; Dame Culpepper'a bir bardak cin ve kilerine koyacağı malzemelerin parasını vermenin, kadının cömertliğini kazanmak için yeterli olduğunu öğrenmişti. Etrafındakiler onun iyileşen mali durumundan faydalanırken, Benedict bunu hiçbiri için yapmış gibi davranamazdı.

Dövdüğü çocuklardan beşi yeni yaşam alanları talep etmişti ve şu anda odasını paylaşılanlar pek sevimli olmasalar da katlanılabilir kişilerdi. Bununla birlikte, kendini koruma duygusu ve bir kış daha soğuk ya da yarı boş bir mideye maruz kalmama kararlılığı onu yönlendiriyordu.

Benedict, iyi bir ismin, mavi bir kanın ve bir servetin hayatı kolaylaştırması gereken bir dünyada büyümüştü. Ancak, kardeşlerinin ve onunla birlikte okula giden diğer bazı gençlerin hayatlarını yönlendiren bu kolaylıktan mahrum bırakılmıştı. Gençliğine ve dünya ile ilgili deneyimsizliğine rağmen Benedict çok önemli bir ders almıştı: Eğer kendisi için bir şey istiyorsa, bunun için savaşıması gerekecekti. Babası kesinlikle onun yolunu yumuşatmayacak ya da ona yardım etmeyecekti ve kardeşleri de Vikont'a karşı gelemeyecek kadar gözde oğullar olarak yerlerine düşkündü.

Ağabeyi Esmond sık sık, "Onu memnun etmek için daha çok çabalasaydın, işler senin için bu kadar zor olmazdı," derdi. "Denemelisin."

"Başlangıç olarak annemin önlüğünün iplerine sarılmayı bırakabilirsin," diye katılırdı ikinci doğan Francis.

Gözlerini kapatarak zihnini sırtındaki yaralardan uzaklaştırdı ve uykuya doğru sürüklendi.

Benedict gözlerini açtı, huzursuz düşünceleri ayak sesleri ve yere çarpan bir şeyin gümbürtüsüyle bozuldu. Bir lamba ışığı gözlerini kısmasına neden oldu ve başka bir pansiyondan yeni nakledilenlerden biri olan Alexander Osborne'un şeklini tanıdı. Bir önceki dönemin bitiminden birkaç hafta önce Lionel'ın yerine geçmiş ve ilkbaharda odanın diğer tarafındaki yerini almak üzere geri dönmüştü.

Tuhaf bir tipti, odasında dayken dekadan banyosuna bürünür, yatağına uzanıp şiltenin altında düzenli tuttuğu kitapları karıştırırdı. Çocuk odanın içinde olduğu kadar dışında da zengin giyinmişti, belki daha da fazla. Diğer çocukların giydiği kasvetli, koyu renklerin arasında bir tavus kuşu gibi göze çarpıyor, gittiği her yerde dikkatleri üzerine çektiğini fark etmemiş gibi görünüyordu.

Ancak, Osborne'u tuhaf kılan şey onun kandırılmış modası değildi. Benedict çoğu zaman izlendiğini hissederek omurgasında bir karıncalanma hissedirdi. Diğer çocuklar onun hakkında ileri geri dedikodu yaptıkça, ağzının içine bakılmasına alışkındı. Ama bu

farklıydı. Sanki Benedict'in içindeki bir şey içgüdüsel olarak kimin gözlerinin üzerinde olduğunu biliyor ve duyularını uyarıyordu. Ne zaman başını kaldırıp baksa, Osborne'un dalgın bir bakışla kendisini izlediğini görüyordu. Daha da rahatsız edici olanı, Benedict onu bakarken yakaladığında asla gözlerini kaçırmamasıydı. Bazen Osborne, Benedict'in bakışlarına karşılık veriyordu, sanki sessiz ama tehditkâr olmayan bir meydan okumaydı bu; Benedict'in anlamadığı bir meydan okuma.

Diğer zamanlarda Osborne gülümserdi. Sadece ağzının bir köşesini hafifçe eğiyordu. Benedict'in gözlerinin her seferinde o dudaklara kayması onu rahatsız ediyor, garip bir hayranlık onu utançtan ateşler içinde bırakıyordu.

Osborne'un yeşil ve mavi ipliklerle işlenmiş sarı renkli bir başka banyanı giydiğini fark ettiğinde de aynı duyguya kapıldı. Altında yarı açık bir gömlek vardı. Benedict'in başucunda diz çökmüştü, yanında yerde duran bir lamba ve bir elinde tuttuğu bir kâse vardı. Bakışları Benedict'in çıplak sırtında gezinirken kalın, kara kaşları endişeyle örülmüştü.

Benedict, Osborne'un gözlerindeki acıma duygusunu umursamadı. "Ne istiyorsun?" diye tersledi, bir dirseğinin üzerinde doğruldu.

Sırtında keskin bir sızı alevlendi ve yakıcı bir zonklamaya dönüştü. Yastığına doğru acı dolu bir inilti çıkararak karnının üzerine düştü.

Osborne dilini şaklattı ve başını minderden kaldırdığında Benedict'e sert bir bakış attı. "Böyle devam edersen diğerlerini uyandıracaksın. Çok mu acıyor?"

Benedict kaşlarını çattı. "Acıyor gibi mi görünüyor?"

Yine o gülümseme vardı, nazlı ve alaycı, sanki Benedict'in henüz keşfetmediği bir sırrın içindeymiş gibi. "Öyle ve bunun için üzgünüm. Blackburn'ün müdürü sana karşı bu şekilde kışkırtması hiç de iyi bir davranış değildi."

"Burnunu tekrar kırmalıyım," dedi Benedict kuru bir homurtuyla. "Anlaşılan bir kez kırmak yetmemiş."

"Ah, evet," diye cevap verdi Osborne alçak sesle gülerek. "Onu dövme ne neden olan şeyin ne olduğu hakkında konuşulduğunu duydum. Söylemeliyim ki, ben de daha azını yapmazdım. Bunu hak etmişti."

"Biliyorum." Benedict kaşlarını çatarak durakladı. "Hâlâ neden sabahın köründe yatağımın yanında diz çöktüğünü söylemeni bekliyorum."

Gece."

Osborne kâsesini kaldırdı. "Dönüp durduğunuzu duydum ve sizin için üzüldüm. İzin verirsiniz... uşağımın bu tür yaralar için bir ilacı var. Yardımcı olabilir."

Benedict itiraz edemedi Osborne elini kâseye daldırdı ve bir çeşit solüsyon damlayan bir parça keteni kaldırdı. Osborne ıslak keteni bir omzuna örttüğünde nane ve cadı fındığı kokuları Benedict'in burun deliklerine doldu. Cildine bir serinlik hissi nüfuz etti ve kirpik izlerindeki ısıнын bir kısmını aldı. Rahatlayarak iç çekti, tentür ona muhteşem hissettirmiyormuş gibi davranamayacak kadar rahatlatıcıydı.

"İşte, gördün mü?" Osborne kaseye geri dönerek mırıldandı. "Seni bir gecede iyileştirmez ama acını hafifletir, böylece uyuyabilirsin. Eğer bu da işe yaramazsa, sandıklarımın birinde biraz viski saklıyorum. Tek istediğim kimseye söylememen."

Benedict, karşı omzuna bir keten şerit daha atılırken homurdandı. "Sanırım ne olursa olsun o içkiyi istiyorum. Ve annemin sözü."

Osborne yine güldü, ama sesin odanın öbür ucuna gitmesini engellemek için elinden geleni yapıyor gibiydi. Yine de Benedict kahkahayı duyduğundan daha fazla hissetti, sanki içinde derin bir titreşim dalgalanıyordu. Ani bir rahatsızlık onu ele geçirerek yatakta kaymasına neden oldu. Bu çocuğun ona hissettirdiklerinden hoşlandığından emin değildi.

"Acı çekmemden sana ne?" diye sordu, huysuz davranarak aralarındaki mesafeyi koruyabileceğini umuyordu. Benedict'in ihtiyacı olan son şey, birinin onun dost canlısı olduğunu düşünmesi halinde itibarının sarsılmasıydı.

Osborne omuz silkti, koyu renk gözleri Benedict'in sırtına sabitlenmişti, şeritlerinden daha fazla uyguladı, ilkinin örtmek için ikinci bir katmana başlamadan önce her santimi kapladı. "Neden umursamayayım ki? Sen de herkes gibi duyguları olan bir insansın. Acı çeken birini görüp de yardım etmek için bir şeyler yapmak istememek benim için çok zor."

Benedict homurdandı. "Kimse o kadar nazik değildir."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı Osborne. "Sizin için bu tentürü karıştırmak üzere yatağımı terk ettim ve umarım siz de benim için aynısını yaparsınız."

Bu gecedan önce olmayabilirdi. Benedict başkasının acısını düşünene kadar kendi acısını çekiyordu. Ama Osborne'u düşünmek

suçluluk hissetmesine neden oldu. Evet... evet, gücü yetseydi o da aynısını yapardı. Osborne ona hiç kötü davranmamıştı. Bir sirk gösterisine bakar gibi bakmasının ne önemi vardı? Belki de doğası gereği meraklı bir insandı.

Osborne görevine devam ettikçe Benedict'in kaslarındaki gerginlik azalmaya başladı ve üzerine uyuşukluk çöktü. Ağırlaşmış gözlerle Osborne'u izledi ve çocuğun yakışıklı olduğunu düşündüğünü fark ederek irkildi. Osborne biraz zayıf olmasına rağmen uzun boylu ve geniş omuzluydu.

Bakışları Osborne'un göğsüne kilitlendiğinde Benedict'in karnında tuhaf bir his patladı ve diğer delikanlı ile kendisi arasındaki farkı merak etti. İlk göğüs kılları on iki yaşında çıkmıştı ve her yıl düzinelerce artıyor gibiydiler. Osborne'un lavaboda tıraş olduğunu neredeyse hiç fark etmemişti ve giysilerinin altında da yüzü gibi pürüzsüz görünüyordu. Benedict'in sırtının alt kısmına uzanmak için eğildiğinde, gömleği daha da genişledi ve pürüzsüz, lekesiz teni daha da ortaya çıktı.

Benedict yutkundu ve gözlerini sıkıca kapattı. Kafa derisinden ayak parmaklarına kadar sıcaktı, ani bir huzursuzluk karnında bir yılan çukuru gibi kıvranıyordu. Onun nesi vardı böyle? Eton'da geçirdiği süre boyunca yarı giyinik ya da çıplak başka çocuklar görmüş ve hiçbir zaman oyalanma isteği duymamıştı. Osborne'un da ondan bir farkı yoktu, vücut kıllarının olmayışına rağmen. Göğsünde, ağzında ya da tentürle ıslatılmış keteni sırtına uygulayan çevik parmaklarda büyüleyici hiçbir şey yoktu.

Yasak düşünceleri zihninden uzaklaştırırken Benedict'i utanç kapladı. Bunlar tıpkı kendisi gibi geri kafalı ve yanlış, günahkâr düşüncelerdi. Bu onu diğerlerinden ayıran türden bir şeydi ve diğerleri bunu görebiliyordu. Babası kesinlikle görebiliyordu ve bu yüzden onun bu tür tuhaflıklarını bastırmaya çalışıyordu.

Sıcak bir hava akımı kulağını okşadı ve Osborne "Daha iyi misin?" diye fısıldadığında Benedict'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Osborne artık çok yakındaydı... çok yakın. Benedict'in sandal ağacı sabunu ve şeker kokusunu alabileceği kadar yakındı. Yaralı sırtına aldirmeden aralarına biraz mesafe koyması gerekiyordu ama Benedict kendini kapana kısılmış ve donmuş halde buldu. Osborne gülünç bir şekilde

Uzun kirpikleri, lamba ışığıyla birlikte yüksek elmacık kemiklerine gölge düşürüyordu.

Boğazını temizleyen Benedict gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını başka bir yere dikti. "Evet. Teşekkür ederim, Osborne."

Osborne'un yüzünde beliren parlak, içten gülümseme Benedict'in gözlerini hemen geri çekti. Benedict'in çıplak koluna sıcak bir el koymak için uzandı.

"Bana Alex de."

Be EDICT bir ölüm perisinin çığlıklarını ANDIRAN SESLERLE SARSILARAK UYANDI. Başını topak topak yastıklardan kaldırıp bir gözünü araladığında uşağının soluk yüzünü yatağının başucunda buldu. Yutkunmaya çalıştı ama kuru dili sanki normal boyutunun iki katına şişmiş gibi hissetti. Bu arada, bir ağaçkakan kafatasının içine yerleşmiş gibiydi.

"Kahretsin, Simmons," diye homurdandı. "Buraya bir eşek gibi anıarak gelmek zorunda mısınız?"

"Fısıltıdan daha yüksek sesle konuşmadım, efendim," dedi Simmons, ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde.

Benedict gözlerini kırıştırdı ve vücut hizmetkârının hatları belirginleşti. "Sabahın ilk işinde küstahlık mı?"

Adamın gözlerinde mizah parıldıyordu ama ifadesi de sade kıyafeti kadar nötrdü. "Asla, efendim."

"Ne istiyorsun?" diye tersledi, dirseklerinin üzerine kalktı ve kafasını sallayarak temizledi. "Öğleden önce uyandırılmamayı istemiştim."

En azından Benedict, sadece paltosunu çıkardıktan sonra yüzükoyun yatağa düşmeden önce sarhoşken böyle bir emir verdiğinden emindi.

Simmons tek kaşını kaldırarak, "Saat öğleden sonra biri on beş geçiyor efendim," diye cevap verdi. "Sizi dinlenmeniz için yalnız bırakacaktım ama bilmek istersiniz diye düşündüm... bu sabah bir ziyaretçi geldi."

"Alex," diye mırıldandı Benedict doğrulmak için yuvarlanırken, el ve ayaklarına hücum eden kanın ürpertisiyle irkildi. Elbette Alex buradaydı. Her zaman sinir bozucu bir şekilde inatçı ve isteksiz olmuştu.

hoşlanmadığı bir cevabı kabul etti. Yine de Benedict, geçmişiyile tekrar yüzleşmek zorunda kalmadan önce en azından bir gün huzurlu olmayı beklerdi.

"Vautrey'e evde olmadığımı söyle," diye homurdandı Benedict, ayakkabılarını çıkarıp yatağın kenarına fırlatırken.

Simmons gözünü bile kırpmadan ayakkabıları almak için eğildi, ama sonra onları tutarak orada durdu ve Benedict'in ter lekeli yeleğini silkmesini izledi. "Ziyaretçi kont değil, efendim. Aksi takdirde sizi uyandırmazdım ama Ambrose hemen öğrenmek isteyeceğinizden emindi."

"Neyi biliyorsun Simmons?" Benedict tersledi, sabırsızlığı baş ağrısını daha da kötüleştiriyordu. Dün gece aşırı yemek yemesi onun suçuydu ve o saçma kavgaya giderek işleri daha da kötüleştirmişti. Boks ustasıyla antrenmanlara yeniden başladığında bunun bedelini ödeyecekti.

Simmons dudaklarını büzerek, "Baban," dedi. "Bu sabah geldi."

"Lanet olsun," diye inledi Benedict, elinin topuğunu gözüne bastırarak. Sanki o lanet şey yuvasından fırlayacakmış gibi hissediyordu. Göz kapağındaki hafif şişlik dün gece hatırladığından daha fazla darbe aldığını gösteriyordu.

"Böyle bir tepki bekliyordum efendim. Onu karşılamadan önce kahvaltı edip giyinecek misiniz?"

Benedict Simmons'ın bakışlarıyla karşılaştı ve uşağının ağzındaki hafif kıvrımı fark etti. Aynı düşüncayı paylaşıyor gibiydiler, bu da Benedict'in kıkırdamasına yol açtı.

"Hayır, Simmons, yapacağımı sanmıyorum. Vikont beni hemen görmek isteyecektir ve onu yeterince beklettim."

"Tabii ki."

Benedict o anda ayağa kalktı ve aniden enerji doldu. Babasının varlığını pek arzu etmiyordu ama adamı iğneleme fırsatına da karşı koyamazdı. Bu şehir evi Vikont'a ait olduğu için onu binadan atmak gibi bir şey söz konusu olamazdı. Benedict sadece babasını kızdırmak için burada yaşamayı seçmişti, zampara yaşam tarzının ve eve girip çıkan renkli insanların haberlerinin Norfolk'ta kendisine ulaşacağını biliyordu. Belki de eğer

Benedict yeterince eşek gibi davrandı, babası sinirlenecek ve ülkeye geri dönecekti.

Simmons'tan ayakkabılarını almayı ihmal ederek lavaboya doğru yürüdü. Aynada onu karşılayan yüz bitkin ve çizgiliydi, çenesi bir günlük sakaldan daha fazlasıyla delik deşik olmuştu. Yan bıyıkları dağınıktı, sarı saçları dağılmış ve diken diken olmuştu. Şişmiş gözünde siyah ve kırmızı bir morluk vardı, ağzının köşesi kızarmıştı. Kurumuş kan lekeleri yüzünü yıkamak için kullandığı keteni lekeliyordu. Bir içki fabrikası gibi kokuyordu ve cehennem gibi görünüyordu.

Mükemmel.

Merdivenlerden inerken Vikont'un tanıdık sesinin gürleyen tonunu takip ederek misafir odasına ulaştı. Kapılar açıldığında bir çift uşağın şöminenin üzerindeki portreyi kaldırmak için birlikte çalıştıkları ve babasının da ona baktığı görüldü. Ellerini kalçalarına dayamış, kendi portresini delik deşik eden çukurlara ve oyuklara bakarak tiksintiyle başını salladı. Benedict'in çakısı hâlâ babasının sağ gözüne, tam gözbebeğine saplanmıştı.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Benedict, uşaklar geçerken stiletto'sunu brandadan çekerek çıkardı. "Sanırım bu benim."

Hizmetkârlar tek kelime etmeden yollarına devam etse de ev halkında hissedilir bir gerginlik vardı. Tüm personel, Benedict'in eğilimleri hakkında dedikodu yayılmasını önlemek için onun emrinde çalışıyordu. Hepsi de Vikont'la aralarındaki husumetin farkındaydı.

Kapının çerçevesine yaslanan Benedict, bir parmağının pedini bıçağının ucuna hafifçe bastırdı. "Lordum."

Lord Malcolm Sterling buz mavisi gözlerini Benedict'e dikti, dudakları küçümsemeye büzülürken örs gibi çenesi öne doğru itildi. "Benedict."

Tek bir kelimenin keskin diksiyonu, sesinin Benedict'inkiyle neredeyse aynı olduğu gerçeğini gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Efendisinin karşısında durmak, Benedict'e hiç de hoş olmayan bir gelecek gösteren bir aynaya bakmak gibiydi. Yüzü ve sesi doğrudan hor gördüğü birinden miras kalan Benedict'in kendinden nefret etmeyi bırakması yıllar almıştı. Çünkü babasına bu kadar benzeyebiliyor ve bir gün Vikont unvanını almak zorunda kalabiliyorsa, Benedict

tıpkı onun gibi olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Varlığının her zerresiyle korktuğu ve kaçındığı tek şey buydu.

Benedict, babasının sert bakışlarını kırmayı reddederek, "Yaklaşan gelişinle ilgili hiçbir haber göndermedin," diye meydan okudu. Adamın gözleriyle insanı iliklerine kadar soyan bir tarzı vardı, Benedict'in tüm sırlarını görebildiğini ve onu her açıdan eksik bulduğunu yüz ifadesiyle gösteriyordu.

"Bu ev bana ait," diye karşılık verdi babası. "Geldiğimi kimseye bildirmek zorunda değilim, hele sana hiç değil."

Benedict odaya girdi, en yakındaki sandalyeye çöktü ve yumruğunda sıkı stiletto ile kambur durdu. Vikont kaşlarını çatı, Benedict'i tepeden tırnağa süzdü ve yüzünde açık bir onaylamama ifadesi belirdi. Babasının, görünüşünün bir centilmenle uyuşmayan her yönünü değerlendirdiğini hissedebiliyordu.

Benedict'in çocukluğundan beri aralarındaki ilişki böyleydi - üç oğlun en küçüğü, mümkün olan her şekilde aykırı. Vikont için Benedict'in soyluluk gibi yüce bir özleme uymayı sürekli reddetmesi onu bir hayal kırıklığı haline getiren şeydi. Babasının, sahip olduğu her şeyin nefret ettiği oğluna miras kalacağı gerçeğiyle yıllarca uğraşmasının nedeni buydu.

Kardeşlerinin ölümü Sterling mirasını mahvetmişti ve Benedict'in anlayamayacağı nedenlerden dolayı babası bunun suçunu doğrudan onun omuzlarına yüklemeyi seçmişti. Bir araba kazası hem Esmond'u hem de Francis'i bir anda alıp götürdüğünde yüzlerce mil uzakta, Cambridge'de olması önemli değildi. Karanlıkta ve siste ilerlerken eski ve tehlikeli olduğu bilinen bir köprüde devrilen arabayı Benedict kullanmıyordu.

-Arabacıyı, dört atı ve kardeşlerini bir nehrin dibine gönderdi. Sadece arabacı kurtulmuştu ve o da diğerlerini kurtarmaya çalışırken neredeyse boğuluyordu. Bunların hiçbiri Vikont için önemli değildi. Tek bildiği, en sevdiği oğullarının gittiği idi ve Benedict'ten başka kimsesi kalmamıştı.

"Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" Benedict kısmen babasını kızdırmak için ama daha çok da kendi huzuru için sordu.

Vikont'un Londra'da ortaya çıkması Benedict'in zaten müstehcen olan şöhretine daha fazla dikkat çekecekti ki bu genelde hoş karşıladığı ama şu anda ihtiyaç duymadığı bir şeydi.

"Kamuoyunda rezil olmanız meselesi beni tatmin edecek şekilde çözülene kadar."

Vikont bir elinde katlanmış bir broşür tutarak Benedict'in ilk kez bunun farkına varmasını sağladı. Merakına karşı verdiği mücadeleyi kaybetmişti, çünkü babasının sormadan açıklama yapmaya niyetli olmadığı anlaşılıyordu.

"Bu da ne?"

Vikont boğazını temizledi ve sayfaya baktı. "Elimde daha bugün piyasaya çıkan *The London Gossip*'in bir kopyası var. Yazar gazetesinin bir bölümünü size ayırmış. 'Söylentilere göre Saygıdeğer Bay S., şehirde kendisi için bile alışılmadık bir canlılıkla kendini eğlendirirken görülmüş. Kendisi birkaç centilmen kulübünde görülmüş, tutarlı olmanın ötesinde sarhoşmuş. Geçtiğimiz haftalarda Boodles'da Bay S'nin ardında kırık mobilyalar ve devrilmiş bardaklar şeklinde bir yıkım bıraktığı oldukça eğlenceli bir sahne yaşandığı bildirildi. İnsan Vikont S'nin nerede olduğunu ve asi oğlunu neden hala yakalamadığını merak etmeden duramıyor. Bu tür yakışıksız davranışlar, bir zamanlar çok saygı duyulan aile adına hiç yakışmıyor. Görünüşe göre Bay S, babasının mirasını paramparça etmeye kararlı. Bu yazar nedenini merak ediyor."

Vikont okumayı bitirdikten sonra hırlayarak gazeteyi Benedict'e fırlattı. Benedict, babasının kınamasından kaçınmak istediği için değil, *Londra Dedikodusu*'nun günlük gazetelerini yeniden dağıtmaya başladığının ortaya çıkmasından duyduğu dehşetin ne kadar derin olduğunu bilmesini istemediği için bir dizi küfür savurdu. Bu popüler yayının tirajını düşürmek için elinden geleni yapmıştı, ama halk arasında sadece Londra Dedikoducusu olarak bilinen kurnaz kadın onu alt etmişti. Tekrar.

Çocukça bir meydan okuma gösterisiyle gazeteyi kucağından itti ve babasının burun deliklerinin alevlenmesinden, dudaklarının onaylamaz bir şekilde kısırılmasından büyük zevk aldı. "Sosyetenin meraklı başhemşireleri gibi dedikodu sayfalarını yalayıp yuttuğunu fark etmemiştim. Taşra hayatı çok mu sıkıcı olmaya başladı?"

Vikont'un yüzü kızarıırken suçlayıcı bir parmakla Benedict'i işaret etti. "Bu tür yayınlar senin gülünç

ve iyi adımı lekelemeye kalkışırsanız, ilgimi çeker. Yaptıklarının Norfolk'a ulaşmayacağını mı düşündün?"

"Tabii ki hayır. Sadece şimdiye kadar istediğimi yapacağımı anladığınızı düşünmüştüm. Yolculuğunuz boşa gitti."

"Sanmıyorum," dedi babası, ellerini arkasında kavuşturmuş, sokağa bakan bir pencereye doğru ilerlerken. "Kendi yıkıcı alışkanlıklarından bıkmam için sana yeterince zaman verdim. Kötü alışkanlıklarının kölesi haline geldiğin için, hem senin hem de Sterling adının geleceğini garanti altına almak bana düşüyor."

Benedict kaskatı kesildi, bundan sonra ne olacağını tahmin ederken midesi çalkalanıyordu. Babasıyla bu konuda ilk kez karşı karşıya gelmiyorlardı ve görünen o ki Vikont'un sözünden çıkılmayacaktı.

Benedict, "Yardımanızı isteseydim, bunu talep ederdim," dedi. "Hayatım benim ihtiyaçlarıma göre düzenlendi, sizin beklentilerinizi karşılamak için değil. Senin yerini doldurmak için asla yeterince iyi olamayacağımı açıkça belirttin, öyleyse neden kendimi çabalamaya zorlayayım?"

"İkimiz için de ne kadar tatsız olsa da, sen benim varisimsin. Böyle davranmanın zamanı geldi."

"Ben Esmond değilim ve ne kadar isteseniz de beni ona benzetemezsiniz."

"Kardeşinin yarısı kadar bile adam değilsin, bu konuda hemfikiriz."

Benedict'in çenesi dişlerini sıkımdan ağrıyor, midesi yoğun bir öfkeyle dolup taşıyordu. Babasının fikirlerini önemsemekten ne kadar uzak durduğu önemli değildi; en büyük kardeşiyle kıyaslanmak dişlerini sıkımdan asla vazgeçmiyordu. Benedict, veliaht hayattayken Vikont'un onayını kazanma şansına sahip değildi. Esmond'un ölümü onun gözde, mükemmel evlat, bir aziz olarak yerini sağlamlaştırmıştı. Francis onun sadece bir basamak altındaydı; hiçbir şekilde ağabeyi kadar mükemmel değildi ama yine de saygı duyulması gereken, değerli bir Sterling'di.

Benedict ona, "Hoşuna gitse de gitmese de miras alacağım," diye hatırlattı. "Ve bunu nasıl davrandığıma, giyindiğime ya da konuştuğuma bakmaksızın yapacağım."

Vikont yüzünü ona döndü, öğleden sonra ışığı saçlarının sarı tonunu bölen gümüş telleri ortaya çıkardı. Bu gri saç telleri ve gözlerinin köşelerindeki küçük kırışıklıklar Vikont'un yaşına dair tek ipucuydu. O da en az kendisi kadar güçlü ve kuvvetliydi.

ve Benedict aynı yaşsızlığın kendisine de miras kalabileceğini takdir edebileceğini düşündü.

"Seni elime almaya karar verdim," dedi Vikont. "Bir bekârın boş uğraşlarıyla geçen günlerin sona erdi. Ben Londra'dayken, değerlendirmen için uygun hanımların bir listesini hazırlamayı düşünüyorum. Sana uygun olanı seçecek ve evlilik için peşine düşeceksin. Ailenin serveti, mülkü ve varisim olarak statün karşısında itibarının bir önemi olmayacak. Birkaç aylık ıslah edilmiş davranışlar ve halka açık kurlar seni müstakbel vikontes için iyi bir damat konumuna getirecektir. Onunla evlenecek ve bir yıl içinde bir varis sahibi olmak için elinden geleni yapacaksın."

Benedict'in dudakları titredi, eğlence kızgınlığının önüne geçti. Babasının yüzünde herhangi bir mizah izi aradı ama bulamadı. Tabii ki bulamadı; Vikont'un vücudunda mizahla ilgili tek bir kemik bile yoktu.

Omuzları güçlkle bastırılmış bir kahkahayla titreyen Benedict, meydan okuyan bir neşeyle babasına baktı. "Hayır."

Vikont bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Bu doğru. Hanımlar listenize hayır, evlilik ve varis şartlarınıza hayır. Hepsine hayır."

Babası huysuz bir çocukla uğraşıyormuş gibi gözlerini devirdi. "Zorluk çıkarmaya niyetlisin. Daha azını beklemiyordum, bu yüzden direktiflerime harfiyen uyulmasını sağlamak için önlemler aldım."

Benedict babasına defolup gitmesini söyleyip odadan çıkmak istedi. Ama planlarının tamamını bilmeden Vikont'un tehditlerini görmezden gelmeyi göze alamazdı. Babası bir keresinde onu gafil avlamış, bu sırada Benedict'i neredeyse parçalamıştı. Bunun tekrar olmasına izin veremezdi.

"Ne önlemi?"

Vikont şimdi neredeyse neşeyle dolup taşıyor, gözleri kötü niyetle parlıyordu. "Dr. Pruett'e bana Londra'da eşlik etmesi için yüklü bir meblağ ödedim. Şu andan itibaren, kendi parasının yetmediği lüks konaklamaların tadını çıkarması için bir Mayfair oteline yerleştirildi. Bununla birlikte, gerekli görürsem sizi teslim almak için bir an önce çağrılabilir. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi delileri tedavi etme yöntemleri çok etkilidir."

Zihnine bir düzine anı hücum edince Benedict'in kanı dondu -Buzlu suyla dolu küvetlere daldırılıyor, derisine batan binlerce buz sarkıtının acısıyla nefes alamaz hale gelene kadar altında tutuluyordu. Cildi sülüklerin saldırısına uğramış gibi sürünüyor, neredeyse açlıktan ölmesine neden olan müşhil iksirlerinin tadını hatırladıkça boğazı asidik safrayla yanıyordu.

Fazla korkusu yoktu ama deli bir doktorun tehdidi cesaretini kırmaya yetmişti. Vikont bunu biliyordu, Benedict'in ültimatومunu değerlendirmesini izlerken yüz ifadesi kanaryayı yiyen kedi gibiydi.

"Bu doğru," dedi. "Eğer mihraba gitmeye ikna edilemezseniz, o zaman deli ilan edilebilirsiniz. Ne de olsa sadece bir deli kendi cinsinin ilgisini bir kadınıninkine tercih eder. Bu tür iğrenç eylemler Tanrı'nın gözünde iğrençtir. Seni yetersiz ilan ettirip mirastan mahrum bırakabilirim. Unvanımın sapkın, yozlaşmış bir oğlancı tarafından kirletilmesindenense uzak kuzenlerinden birine gitmesini tercih ederim!"

Benedict ayağa fırladı, bu kelime omurgasına en keskin hançer gibi saplandı. Yumruklarını sıkıldığında eklemleri ağrıyordu ama geri kalanı yanıyordu, dövüşmeye hazırды. Benedict, Vikont'un sırrını öğrenmesine neden olan dikkatsizliği için kendini asla affetmeyecekti. O zamandan beri bunun bedelini ödüyordu.

"Bana bir daha öyle de-"

"Sen busun işte," diye tükürdü Vikont, iğrendiği her halinden belliydi. "Ve eğer bu benim mirasımı korumak anlamına geliyorsa, dönüştüğün iğrenç yarattığı tüm dünyaya ifşa edeceğim."

Benedict vahşi bir sırıtışla dişlerini gösterdi "Kimse buna inanmayacak. Görüyorsunuz, zedelenen itibarımın bir kısmı belli bir kadınla olan bağlantımdan kaynaklanıyor. Londra'daki herkes beni onunla birlikte gördü ve haftada birkaç geceyi onun evinde geçirdiğimi biliyor. Ayrıca sık sık toplum içinde fahişelerle eğlenirken görülüyorum."

Vikont alay etti. "Saygın bir akranın sözüne, kötü şöhretli bir pisliğin sözünden daha çok inanacaklardır."

"Bu bahse girmeye hazırım."

Aralarındaki havayı gergin bir sessizlik doldurdu, iki adam da geri adım atmak ya da zayıflık göstermek istemiyordu. Benedict'in dünyada en nefret ettiği kişinin, aynı zamanda en sevdiği kişi olduğunu bilmek hayatının felaketi idi.

özelliklerinin çoğunu ondan miras almıştı. Sadece görünüşü değil, bir eşeğine rakip olabilecek tavizsiz bir inatçılık. Çabuk öfkelenmesi, atletik refleksleri, insanları okuma ve hem zayıflıklarından hem de en iyi özelliklerinden yararlanma yeteneği; hepsi hayatını sürekli bir eziyet haline getiren adamdan miras kalmıştı.

Vikont önce sözünü kesti, arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. "Beklenmedik gelişimin sizi hazırlıksız yakaladığının farkındayım. Meydan okumak sana özgü bir şey, bu yüzden küstahlığını şimdilik mazur göreceğim. İhtiyacınız olan şey düşünmek ve itaat etmeyi reddederseniz hayatınızı cehenneme çevirebileceğim tüm yolları düşünmek için zaman."

"Beni bir daha asla kontrol edemeyeceksin," diye haykırdı Benedict, babasının sırtına bakarak ve öfkesinin sıcaklığının, babasının göğsündeki boşluğa bakana kadar etini ve kemiğini yakmaya yetmesini dileyerek.

Vikont alaycı bir gülümsemeyle omzunun üzerinden Benedict'e baktı. "Son kararınızı vermek için bir haftanız var. Kendi iyiliğiniz için, umarım doğru olanı seçersiniz."

Babası ayrıldıktan sonra Benedict olduğu yerde kaldı; babasının ağır adımları onu üst kata taşıyordu. Vikont'un öngörülebilir gelecekte de burada ikamet edecek olması ve Benedict'in bu konuda hiçbir şey yapamayacak olması onu son derece rahatsız ediyordu. Ne de olsa ev babasına aitti ama o taşrada oturmayı tercih ediyordu.

Hareket etmeden önce bir kapının çarpma sesi evin içinde yankılanana kadar bekledi, öfke nöbetini uzak tutmak için derin ve hızlı nefesler aldı. Şu anda bütün mobilyaları çıraya çevirmek, halının üzerindeki porselenleri ve camları kırmak ve duvarları parmak eklemlerinin izleriyle delik deşik edene kadar dövmek istiyordu.

Ama bunun için zaman yoktu. Babasının gelişi tüm planlarını alt üst etmiş, destansı boyutlardaki bir soruna yeni bir komplikasyon daha eklemişti.

Benedict merdivenleri ikişer ikişer çıktı, kararlılık her adımını hızlandırıyor. Deneyimleri ona babasının tehdidinin boş olmadığını ve Benedict'i dize getirmek için yıllarca mücadele ettikten sonra, sonunda destesindeki son kartı oynamaya hazır olabileceğini söylüyordu. Bu acil mesele, Benedict'in aniden evden ayrılmak için acele etmesinin asıl nedeninin yanında ikinci plandaydı.

Hışım la odasına girdi ve Simmons'ı ürküttü; Simmons tuvaletin kapısında belirdi, gözleri geniş ve sorgulayıcıydı.

"Efendim, duş banyosunu ve tıraş için suyu hazırlamayı yeni bitirdim. Ben-"

"Evet," dedi Benedict, süitine bitişik tuvaletin kapısına doğru koşarken gömlek kuyruklarını pantolonundan kurtarmaya başlamıştı bile. "Acele var Simmons. Yavaşça adım at."

"Elbette, efendim."

Benedict, Simmons'ın meraklı bakışlarını hissederek yanından geçti. Tüm ev halkı baba ile oğul arasında neler olup bittiği hakkında spekülasyon yapacaktı ve eğer hizmetçilerden biri alt kattaki konuşmaya kulak misafiri olduysa, bu dedikodu akşam olmadan bu çatı altındaki her hizmetçiye yayılacaktı. Benedict'in dedikoduların evin dışına taşmasından korkmasına gerek yoktu. Sağduyulu ve sadık hizmetkârları özenle seçmişti. Simmons, kâhyası, uşaklardan üçü, aşçı ve bulaşıkçı hizmetçilerden birinin de onunla ortak bir yönü vardı. Kendi cinslerine ilgi duydukları gerçeğini bir sır olarak saklamakla o kadar meşguldüler ki, başkalarına Benedict'in bir molly olduğunu söyleyemiyorlardı.

Ayrılmak da bir seçenek değildi. Benedict'in aile konağını kişisel ikametgâhı olarak sahiplenmesi Vikont'u son derece rahatsız ediyordu. Babasına ait olan bir yeri kendi mülkü haline getirmek Benedict'i eğlendiriyordu. Babası Londra'dayken Benedict evde kalırsa, bu durum adamı Norfolk'a geri dönmeye zorlayabilirdi. Gerçi bu uzak bir ihtimaldi ve Benedict de bunu biliyordu. Babası istediğini elde edene kadar burada kalacaktı, bu da Benedict'in bu zoraki evlilik fikrine bir son vermek için bir plan yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Alex meselesi onu tatmin edecek şekilde çözüldüğüne göre Benedict'in bunu yapmakta hiçbir sorunu olmamalıydı. Eski sevgilisini düşünerek bir gram daha enerji harcamayı reddetti. Onların işi bitmişti ve Alex bunu ne kadar çabuk anlarsa, Kent'e o kadar çabuk dönebilir ve Benedict'i rahat bırakabilirdi.

Bu meseleleri şimdilik halledip zihninin gerisine iterek düşüncelerini Londra Dedikodusu'na geri döndürdü. Duş banyosunun altından üst bölmeye taze, ılık suyu pompalamak için eğildiğinde, öfkeden titriyordu

onu düşününce. Başını arkaya yatırıp gözlerini kapatan Benedict kordonu çekti ve sürekli akan suyun, giysileriyle uyumuş olmanın verdiği kiri temizlemesine izin verdi.

Dedikodu neredeyse bir yıldır onunla oynuyor, hayatının ayrıntılarını sosyete dedikodu değirmenine yem olarak kullanıyordu. Başlangıçta, görmezden gelmek yeterince kolaydı. Onun hakkında, diğerlerinin zaten arkasından fısıldamadığı hiçbir şey yazmamıştı. Ancak gizli ajansının faaliyetlerini deşmeye başlayınca Benedict onun kötü niyetli yöntemlerine kesin olarak bir son vermek zorunda hissetti.

Arkadaşlarını gizlice erkek fahişe olarak çalıştırma fikri, onlara yardım etme arzusundan doğmuştu. Kendisi gibi, hepsi de düzenli bir gelir elde etmek için başka hiçbir yolu olmayan korkunç mali sıkıntılar içindeydiler. Hugh, David, Dominick ve Aubrey, Benedict'in sırlarını koruyacağına ve anlaşmalarını düzenleyeceğine güvenerek bu fikri kabul etmişlerdi. Benedict ise her fahişenin kazancından küçük bir yüzde alıyordu ama kendi imkânlarıyla yüklü bir meblağ biriktirmişti. Muhafızlarına Londra'da saygınlık kisvesi altında eşlik edebilen arkadaşlarının aksine, Benedict kendi ilişkilerini gizlice yürütmek zorundaydı. Bir erkek, kendi cinsine ilgi duyduğunu bilen, başka erkeklerle ilişki kurmayı merak eden ve bunu denemek isteyen ya da kendi doğalarını inkar eden bir erkeğin üzerine tükürmeden Şehir'de tüküremezdi. Benedict'in onları bulup çıkarma ve istediği her şeyi ödeyecek kadar onu istemelerini sağlama becerisi, koşullarını tersine çevirmiş ve Alex'ten beri kimseyle yakınlık kuramamaktan kaynaklanan fiziksel kaşıntıyı gidermeye yardımcı olmuştu. Benedict'in yoksun kalmak zorunda olduğu diğer şeyler -yakınlık, şefkat, dostluk- artık hiçbirinin önemi yoktu. Bunlara ihtiyaç duymamayı kendine öğretmişti ve yıllar boyunca onu hizmetlerinde tutmak için para ödeyen adamlar, anlaşmalarının karşılıklı zevkten ibaret olmasından memnun görünüyorlardı, başka bir şey değil.

Gizemli Centilmen Fahişeler hakkındaki hikâyeler yüksek sosyete de bir yangın gibi yayılırken, The London Gossip gazetesini fahişeleri kötülemek için kullanmaya başlamıştı; onları ortaya çıkarıp ifşa etmeyi amaçladığı iğrenç bir yozlaşma olarak adlandırıyordu. Benedict'in aptallığı onun zararsız olduğunu düşünmekti ve bu hatayı bir daha asla yapmayacaktı.

Kadının fahişelere karşı kan davası, kendini haklı gören bir öfke ve şişirilmiş bir sözde ahlak duygusundan kaynaklanıyordu. Benedict'e karşı olan düşmanlığı fazlasıyla kişiseldi ve doğru bağlantıları olan yakın bir arkadaşını ziyaret ettikten sonra bunun nedenini tam olarak keşfetmişti.

Sedir kokulu sabunla öfkeyle ovaladı, vadideki zambağın iğrenç kokusunun sadece hayal gücünün bir ürünü olduğunu biliyordu. Ne zaman yolları kesişse yüz hatlarını gizleyen isimsiz Londra Dedikoducusu'nun kimliğine dair ilk ipucuydu bu. Koku, deli doktorun ilgisine dair hatıralarla birlikte, unutmak için aktif olarak çalıştığı, uzun zamandır gömülü bir anıyı kıpırdatmıştı. Geçmişinin bazı kısımlarını zihninden silmeyi seçmişti ama bazı şeylerden kaçmak mümkün değildi.

Elini ilk o oynamış, onun emrindeki adamların çoğunun kimliğini bildiğini ortaya çıkarmıştı. O da buna gazetesinin tirajını keserek karşılık vermiş, hem kendi sırlarının hem de arkadaşlarının sırlarının ortaya çıkmasını engellemek için zaman kazanmıştı. Şimdi, gazetesinin tirajını yeniden artırmanın bir yolunu bularak aralarındaki küçük savaşı yeniden canlandırmıştı ve ilk sayısı onu bir balık gibi şişlemişti.

Yine de üstünlük hâlâ ondaydı çünkü kadın Benedict'in kimliğini keşfettiğini henüz bilmiyordu. Şimdi bunu öğrendiğine göre, artık eşit olmayan bir zeminde değillerdi. Düşmanını onun sandığından daha iyi tanıyordu ve bildiklerini onu yok etmek için kullanacaktı.

Kararlıydı, kendini durulamak için daha fazla su pompaladı ve cildinin üzerindeki ılık tufanın tadını çıkardı. Tuvaletin bir köşesinde hiç kullanmadığı bakır bir küvet duruyordu. Benedict'in bu şeyi neden sakladığına dair hiçbir fikri yoktu, çünkü ona bakmak bile kilit altında tutulması gereken başka bir anıyı çağırıyordu. Mantığı ona çok yaşlı olduğunu, içine girmek için dizlerini bükmek zorunda kaldığı bir küvette boğulmak için çok büyük olduğunu söylüyordu ama tarifsiz işkencelere katlanmış birinin içgüdüleri yeniden yazılamazdı. Kırık zihninde yarattığı endişe uyandırıcı etki nedeniyle küvetler yasak bölgeydi.

Bakışlarını boş küvetten ayırarak, bir havlu beline sarılmış halde yatak odasına doğru yürüdü ve diğer eliyle de damlayan saçlarını ovaladı. Simmons başında bekledi

bir ustura ve buharlı bir sürahi suyla lavaboya gitti. Benedict sandalyesine oturdu, kamburunu çıkardı ve ba ını arkaya e di.

"Tuvaletimi yaptıktan sonra Warin Lyons'a bir mesaj g t rmeni istiyorum, Half-Moon Sokağı'nda oturuyor. Adresi hatırlıyor musun?"

Simmons, Benedict'in yüzünün alt yarısına nemli, sıcak bir havlu koyarken, "Elbette efendim," diye cevap verdi.

Daha sonra usturanın sesi geldi, okyanusun kıyıya vurması gibi ritmiyle neredeyse rahatlatıcıydı.

"Güzel. Hiçbir şey yazmayın. Bu mesajı sözlü olarak iletmeni istiyorum. Bir hackney  a ırın ve takip edilmedi inizden emin olun."

"Anla ıldı. Mesaj, efendim?"

"Lyons'a bir saat içinde Rowland-Drake Tuhafiye'de benimle bulu masını istediğimi söyle."

"Evet, efendim."

Simmons sustu ve Benedict'i bir serseri gibi değil de bir beyefendi gibi göstermeye koyuldu. Modayı ya da erkek sa ındaki son trendleri ve benzeri saçmalıkları hiç umursamıyordu. Simmons, Benedict'in sessiz, nötr renk tercihine ba lı kaldığı ve gösterişli süslemelerden kaçındığı sürece onu istediği gibi giydirmekte özgürdü.

Bu tür düşünceler onu kaçınılmaz olarak, her konuda olduğu gibi bu konuda da zıttı olan Alex'e geri götürdü. Adam kumaşlara ve a ı ılmadık renk kombinasyonlarına takıntılıydı, cesur olmaktan ve Brummel ve benzerleri tarafından dikte edilen moda kurallarını reddetmekten korkmuyordu. Çoğu erkek böylesine eklektik bir tarzı zarafetle taşıyamazdı ama Alex kendi ligindeydi. Hiç kimse jonquil ve bordo tonlarında ölen kravatlar ya da kırmızı ve mandalinaların zıt tonlarındaki yelekler içinde onun kadar iyi g r nemezdi.

Benedict'in g  s nde bir kıpırtı a a ıya doğru süzülürken, Alex'in kıyafetlerini çıkardığı, d  melerini kopararak ve eşyalarını gelişigüzel yere atarak yarattığı sıkıntıdan zevk aldığı sayısız olayı hatırladı. E yalarını ortalıkta bırakma eğilimi Alex'i son derece rahatsız etmişti ama Benedict

Ellerini ve ağızını çıplak tene değdirdiğinde yere saçılan kıyafetleri unutmasını sağladı.

Sandalyede kıpırdanırken kasıklarındaki uyarılma hissini bastırdı ve düşüncelerinin izlediği yol yüzünden kendine kızdı. Benedict geçmişini ait olduğu yerde, arkasında bırakmıştı ve Alex'le paylaştıklarının kalıntıları da buna dahildi. Bunların hepsi bir yalandı, Alex için bir akran olarak konumunu bir gelinle meşrulaştırma zamanı gelene kadar hoş bir oyalanmaydı. Elini şakağına götüren Benedict, ilk parmağını saç çizgisinin hemen altında duran yara izi boyunca gezdirdi. İki santim uzunluğundaki bu kabarık, buruşuk sapkınlık sık sık, asla gerçekleşmeyecek bir küvet boğulması gibi hayali acılarla yanıyordu. Ama Benedict acıdan zevk alırdı. Acı sayesinde hâlâ hayatta olduğunu biliyor, kendisine zarar verebilecek şeylerden uzak durması gerektiğini hatırlıyordu.

Ve hiçbir şey onu Alex'in incittiği gibi incitmemişti, ona acı çektirmekte usta olan babası bile. Bu yaranın nereden geldiğini hatırlamak iradesini güçlendirmeye yetmişti. Alex'i sevmek onu neredeyse öldürüyordu ve Benedict bu hayatta kendine bir yer edinmek için savaştıktan sonra onun kıymetini bilmeyi öğrenmişti.

Hiçbir şey ve hiç kimse bunu ondan alamazdı. Gerçekten sevdiği tek kişi bile. Belli ki Alex onu kalacak kadar sevmemişti. Benedict'in bilmesi gereken tek şey buydu.

CHAPTER 3

"V Kontu sonunda Londra'ya döndü! Bu yazar dün öğleden sonra onu bir şekerçi dükkanında gördü. Ancak beni duraksatan satın aldığı aşırı tatlılar değil... bir ressamın boya kutusunun içi kadar renkli kıyafetlerin cafcıflı görüntüsü oldu. Bir dul için yarım yıllık yas yeterince uygun olsa da, kontesini kaybetmenin yasını tatlılar ve gösterişli yeleklerle tutan kontun onu ne kadar sevmiş olabileceğini merak etmek gerekir."

-The London Gossip, 25 Ocak 1820

Benedict'in, en yakın arkadaşının sahibi olduğu tuhafiye ve manifatura dükkânı Rowland-Drake'e gitmeden önce ödemesi gereken bir telefon daha vardı. Tesadüfe bakın ki, gideceği kişi Yarım Ay Sokağı'nda, Warin Lyons'un birkaç ev aşağısında oturuyordu. Ancak, adamın Centilmen Kibarlarla olan bağlantısı ortaya çıkmasın diye Lyons'un evinde görülemezdi. Ancak, konuşmak için geldiği hanımefendi -Lady Millicent Dane

-Londra'da ünü kendisinden daha kötü denebilecek tek kişiydi. Dedikoducu, Benedict'in Millicent'la olan bağlantısından ve onun meşhur gizli partilerinin fahişelik işlerini yürütmek için kullanıldığından da haberdardı. Saklayacak bir şey kalmamıştı, bu yüzden Benedict cesurca onun ön kapısına gitti ve kapıyı çaldı.

Benedict'in o güne kadar gördüğü en genç, en gülünç derecede çekici uşak kapıyı açtı, onu görünce gözleri tanıdık geldi. Bu adam da evdeki diğer hizmetkârlar gibiydi.

Görünüşü çok güzeldi, kıyafetinin vücuda tam oturması kaslarını ve kaslarını ortaya çıkarıyordu. Benedict böyle bir estetiğe olan bağılılığına hayranlık duymak zorundaydı.

"Leydi Dane evde mi?" diye sordu.

"Öyle, Bay Sterling," diye yanıtladı uşak, kapıyı açarak. "Aslında sizden bir telefon bekliyordu. Bu taraftan."

Benedict paltosunun içinde kalmayı tercih etti, kış öğleden sonrasının soğuşu üzerine yapışmıştı ama şapkasını çıkardı. Şapkasını bir elinde tutarak uşacı misafir odasına kadar takip etti. Kâhya onu anons ettiğinde, ilk bakışta zarif bir zevke ve tarza sahipmiş gibi görünen bir odaya alındı. Ancak daha yakından bakıldığında, ahlaksız dekor kendini belli ediyordu. Altın varaklı kırmızı duvar kâğıtları, pencerelerden süzülen güneş ışığını pembe bir sise dönüştürüyordu. Çiftleri, üçlüleri ve şehvetli eylemlerde bulunan insanları tasvir eden erotik tablolar asılıydı. Mermer ve taş heykeller, her açıdan görülebilecek şekilde stratejik olarak yerleştirilmiş kaideler üzerinde duruyordu. Keskin beyazlıkları ve akla gelebilecek her türlü cinsel eylemin çok boyutlu tasvirleriyle resimlerden bile daha şok ediciydiler.

Odanın ortasında, bir kanepeye uzanmış ve moda tabaklarının üzerinde oyalanan Leydi Millicent Dane duruyordu. Mavi gözleri parlıyordu ve pürüzlü dudakları onu görünce içten bir gülümsemeye dönüştü. Güzel vücudu, teninin sütlü tonunu ve saçlarının beyaz altın rengini ruhani gösteren siyah şam kumaşından sade bir sabahlığın içindeydi. Zarif terliklerle kaplı ayakları elbisenin eteklerinin altından görünüyordu.

Millicent onun kendisini bu şekilde soyunmuş olarak görmesi fikrine gözünü bile kırpmadı ama bunun onun tercihlerini bilmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Kadın cinsel doğasından utanmıyordu ve balo elbiselerinin çoğundan daha fazla teni örten bir şey giymiş bir arkadaşını kabul edemeyeceğini söyleyen bir toplumun katı kurallarından kaçınıyordu.

"Ben, sevgilim! Beni ziyaret edeceğini umuyordum."

"Bana öyle söylendi," dedi adam, aralarında alçak bir masa bulunan kanepenin karşısındaki koltuğa çökerken. "Yeni uşak mı?"

Bakışları kapıya yöneldiğinde sırtışı hınzırlaştı; kapı aralıktı ve uşağın adımlarını görmek mümkündü. "Nefis değil mi? Tüm ev halkı ona şimdiden aşık oldu, gerçi kadınlar mı yoksa erkekler mi onu daha çok istiyor karar veremiyorum."

Benedict kıkırdadı. "Peki Peter onun hakkında ne düşünüyor?"

Millicent'ın gülümsemesi, beden hizmetkârı ve uzun süredir birlikte olduğu sevgilisinden bahsedildiğinde hüzünlü bir hal aldı. Peter onun evindeki hizmetine uşak olarak başlamıştı ama kısa sürede önce Millicent'ın beğenisini, sonra da kalbini kazanmıştı. Benedict aralarındaki anlaşmayı tam olarak anlayamamıştı; tek bildiği Millicent'ın baskın doğasının, adamın ne kadar aşağılayıcı olursa olsun istediği her şeyi yapmaya hazır olduğu anlamına geldiğiydi. İkilinin zevklerinin sınırı yoktu ve canları istediğinde her iki cinsten sevgililerini paylaştıkları biliniyordu. Ancak, evliliğin hiçbir faydası olmamasına rağmen, Millicent ve Peter kadar birbirlerine bağlı bir çift daha görmemişti. Hizmetçi metresini seviyordu ve Benedict de onun kendisini sevdiğine inanmak istiyordu.

"Peter hepsinden daha çok aşık. Bütün hafta boyunca bakışıp durdular. Diğer görevlerinin yanı sıra... ek bir göreve de razı olacağına inanıyorum."

Benedict, Peter ve bu uşak gibi hem erkeklere hem de kadınlara karşı arzu duyabilen erkekleri kıskanmaktan kendini alamıyordu. Kendi adına, bir kadının güzelliğine veya formuna hayranlık duyabilse de, adil sekse olan takdiri burada sona eriyordu. Kim olduğunu uzun zaman önce kabullenmişti ama bir kadına karşı en ufak bir ilgi duyabilseydi hayat onun için daha kolay olmayacakmış gibi davranamazdı. Bu onu mahvolmaktan koruyacak, miras zamanı geldiğinde vikontluğunu sağlamlaştıracak, kim olduğunu saklamak zorunda kalmasını ve her gün bir yalanla yaşamasını engelleyecekti. Görünüşe göre Alex bu özelliğini Peter'la paylaşıyordu, çünkü Peter bir kadınla evlenmekte hiçbir sorun yaşamamıştı. Alex'in bu birlikteliği tamamladığını, karanlıkta bir eşin ilgisinin tadını çıkardığını ve bundan zevk aldığını düşünmek Benedict'in göğsünü ağrıttı. Alex'in sevgi dolu bir eşle samimi ve şefkatli olduğu düşüncesi Benedict'in kabul etmek istediğinden daha fazla acı veriyordu. Alex'in onun üzerinde hâlâ böyle bir güce sahip olduğunu fark etmek onu şaşırtıyordu. Onu iki kez geri çevirdikten sonra bile, Benedict asla olamayacak olanın düşüncesiyle hâlâ şiddetli bir acı hissediyordu.

Düşüncelerinin tatsız bir hal aldığını hisseder gibi olan Millicent, moda tabaklarını bir kenara iterken ayakları yere degecek şekilde dik oturdu. "Bir sorun var."

"Hayır... evet. Babam bu sabah geldi."

Millicent, Vikont'un Benedict'e karşı işlediği günahları çok iyi bildiği için yüzünü buruşturdu. "Başınız sağ olsun. O gidene kadar burada bir oda tutmak ister misiniz? Kim olduğu umurumda değil; eşikten geçmesine izin verilmeyecektir. Onu anında kapı dışarı edebilecek bir uşak ordusuna sahibim."

"Teşekkür ederim, ama hayır. Kendi evimi terk etmeye zorlanmayı reddediyorum."

"İyi gösteri."

"Sizden başka bir isteğim daha var."

Gözleri farkına vararak genişledi. "Sana verdiğim bilgiler doğrultusunda hareket etmeye hazırsın."

"Öyleyim. Bu akşam Avonleah Dükü ve Düşesi'nin evinde bir balo var."

"Evet hayatım, Dük ve eşi benim çok yakın arkadaşlarım."

"Demek davet edildin."

"Tabii ki. Davetli değil miydin?"

"Hayır. Ama Avonleah bana kötü şöhretli bir adamdan kaçacak biri gibi gelmiyor."

Millicent homurdandı. "Pek sayılmaz. Bir zamanlar Londra'nın en büyük çapkınıydı. Düşes onu evcilleştirdiği için gerçekten de özel bir kadın."

"Eğer talep ederseniz, bir davetiye toplayabileceğimi düşünüyor musunuz? Sanırım o da orada olacak."

İkisi de onun kastettiği 'kadın'ı tanıyordu ve Millicent'ın çenesi küçümsemeye sertleşti. "Doğal olarak. Yüksek sosyete merdivenlerinin oldukça altında oturuyor ama bazı nüfuzlu arkadaşlar edinmiş. Daha yüksek çevrelere girmek için şantaj yaptığını bilmek beni şaşırtmaz. Yoksa kendini nasıl bir dükün evindeki baloya davet edilmiş bulabilir ki?"

Bu Benedict'in hiç düşünmediği bir şeydi ama çok mantıklıydı. Gençliğinden hatırladığı kadın, saygınlığı çok az olan bir beyefendinin kızıydı. O ve babası, hayatlarını daha iyi hale getirmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Durum. Bunu yapmak için Benedict'i kullanmak işe yaramayınca, Londra Dedikodusu planını bir giriş yolu olarak tasarlamış olmalıydı. Benedict hakkında sahip olduğu bilgilere bakılırsa, başka pek çok sırrı da biliyordu; istediği statüye rüşvetle ulaşmak için kullanabileceği türden sırlar.

"Nasıl, gerçekten mi?" diye mırıldandı, düşüncelere dalmıştı.

"Olmuş bil, sevgilim. Hiç sorun değil ve Avonleah partilerimden birine davet edilmem için ne istersem verir. Önümüzdeki Salı günü bir parti daha veriyorum, biliyorsun. Umarım gelirsin. Belki de hoş bir mola olur."

"Belki. Şu anda hiçbir söz veremem."

"Anlıyorum. Yardım etmek için başka ne yapabilirim?"

Ayağa kalkan Benedict başını salladı. "Şimdilik bir şey yok. Bana zaten çok yardımcı oldunuz. Sana borcumu asla ödeyemem."

Millicent ayağa kalktı, masanın etrafından dolandı ve onu kucakladı. Onunla buluşmak için çömelmek zorunda kaldı, iki kolunu da omuzlarına sarıp sıkarken bir elini sırtına dayadı.

"Bu kahrolası şehirde beni olduğum gibi kabul eden birkaç kişiden birisin," dedi. "Sadece bu bile istediğin her şeyi yapmaya hazır olmam için yeterli. Size minnet borcu olan tek kişi benim."

Ayrıldıklarında Benedict, "Saçmalama," diye ısrar etti. "Arkadaşlarını kabul ettiğin için minnettâr olan tek kişi sen değilsin."

Onu salonun kapısına kadar götürdü. "Davetiyenizi hemen teslim ettireceğim. Baloda bana ihtiyacınız olursa, beni aramanız yeterli."

Benedict, Millicent'in istediği şeyi yapacağına dair yarım ağızla söz vererek ayrıldı. Ancak ona neden böyle bir teklifi kabul etmediğini açıklayamıyordu. Sadece geçmişinin bu tatsız kısmıyla yüzleşebilir ve onu sonsuza dek unutabilirdi.

ROWLA D-DRAKE Lı e - Perdelik ve Tuhafiye'nin KAPISININ ÜSTÜNDEKİ ZİL, Alex KAPIYI itip açtığında çınladı ve Londra'da olmadığı süre boyunca büyüüp serpilen bir işyerine girdi. Bir zamanlar küçük, tek odalı bir dükkan olan bu yer artık değişmişti. Bir duvarın kaldırılmasıyla dükkânın zemin katı

bu binayı yandaki binaya dönüştürdü. İlk ana oda bir dizi canlı tonda kumaşla dolup taşıyor ve tezgâhlarda çeşitli giysiler için gerekli süslemeler sergileniyordu. Modaya uygun şapkalar, eldivenler, şallar ve diğer aksesuarlar yeni eklenen odada ustaca düzenlenmiştir.

Etrafa bakınan Alex'in gözü büyük meşe tezgahın arkasındaki genç adama takıldı. Uzun boylu ve sırim gibiydi; pürüzsüz, açık kahverengi bir teni, kısacık kesilmiş koyu renk saçları ve şaşırtıcı derecede canlı bir çift yeşil gözü vardı. Siyah bir ebeveyn ile beyaz bir ebeveynin birleşik soyu yüzünde baskınlık için düello yapıyordu.

"Rowland-Drake'e hoş geldiniz lordum. Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim? Belki bir hanımefendi için bir hediye... ya da yeni bir yelek için kumaş? Olağanüstü bir zevke sahip olduğunuzu görebiliyorum."

Başını eğerek Alex'in yeleğini gösterdi; soluk lavanta ipeğinden, üzerinde küçük, gümüş çiçek motifleri olan bir yelekti bu. Alex genç adama gülümsedi, belli ki Alex'in eski bir okul arkadaşı olan ev sahibinin asistanıydı. Anlaşılan Aubrey Drake çırağını iyi eğitmişti.

Alex, duvara monte edilmiş devasa rulolardan dökülen yeşim yeşili bir kumaşa bakarak, "Belki birazdan," diye cevap verdi. "Ama önce, acaba Bay Drake öğleden sonra burada olabilir mi?"

"Öyle lordum ama bugün yeni bir sevkiyat için hazırlık yapmakla meşgul. Sizi görüp göremeyeceğini sorabilirim."

"Gelecektir. Ona Vautrey Kontu'nun dikkatini istediğini söylemeniz yeterli." Genç adam mesajı iletmek için koşturmak yerine şaşkınlıkla Alex'e baktı. "Lord Osborne, siz misiniz? Yani ... 'Earl' dediğinize göre artık Lord Vautrey olmalısınız. Tanrım, tanıdık geldiğini düşünmüştüm."

Alex kaşlarını çattı ve yardımcısına yakından baktı. Artık kimse ona Lord Osborne demiyordu, çünkü kontluk ona miras kalana kadar vikontluğu sadece bir nezaket unvanıydı. Ne kadar aptalca davrandığını fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Adamın yüz hatları unutulmayacak kadar belirgindi, gerçi Alex onu son gördüğünde boyundan daha zayıftı ve yüzünde hâlâ gençliğin yumuşaklığını taşıyordu. Ama gözler yalan söylemezdi. Tezgâhtar olmadan önce Christopher Sanders tam da bu dükkânda genç bir çıraktı.

"Kit?" Alex ağızından kaçırdı. "Vay canına, şu haline bak! Seni son gördüğümde sanki güçlü bir rüzgâr seni alıp götürecekmiş gibi görünüyordun!"

Kit tezgâhın etrafında döndü ve Alex'e coşkulu bir gülümseme ve derin bir kıkırdamayla elini uzattı. Alex duyduğu sesin derinliğine hayret etti, ne gözlerine ne de kulaklarına inanabildi.

"Buralarda epeyce değişiklik oldu," dedi Kit onun elini içtenlikle sıkarken.

"Gördüğüm kadarıyla," diye cevap verdi, yenilenmiş dükkâna göz gezdirirken. "Aubrey kendisi için iyi olanı yapmış."

"Gördüğüm kadarıyla senden daha iyi değil," diye gürledi üçüncü bir ses odanın öbür ucundan.

Alex arkasını döndüğünde görmeye geldiği adamın küçük bir arka ofisin içinden geldiğini gördü. Aubrey Drake'in geniş, beyaz gülümsemesi gece kadar koyu teniyle keskin bir tezat oluşturunuyordu. Bir gün bile yaşlanmamıştı ama kısa, sık kesilmiş saçlarının tellerine birkaç tutam gri düşmüştü. Alex kadar uzun boylu ve Ben kadar geniş olan Aubrey Drake, görenleri hayrete düşürüyordu. Alex, Aubrey'i evlendiği günden beri görmemişti ve en yakın arkadaşlarından birinin arkadaşlığını özlemişti.

"Aubrey," diye mırıldandı, el sıkışması sıkı bir kucaklaşmaya dönüşürken sesini zorlayan bir duygusallık vardı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Aubrey sırtına vurdu, sonra Alex'in yüzüne bakmak için arkasına yaslandı. "Bu his tamamen karşılıklı. Kasabada olduğunu bilmiyordum."

Kit tezgâhın arkasındaki yerine geri döndü ama Aubrey, Alex'i duyamayacağı bir yere çekerken meraklı bakışlarla onu izledi.

"Daha iki gece önce geldim," dedi Alex. "Çalışırken sizi zorlamak istemedim ama konuşmak için vaktiniz olabileceğini umuyordum. Çok fazla vaktinizi almayacağım."

"Saçmalama," diye ısrar etti Aubrey, onu ofisin açık kapısına doğru yönlendirmeye başlamıştı bile. "Senin için dünya kadar zamanım var, dostum. Gel, bir şeyler içelim ve-"

"Aubrey! Seslendiğimi duymadın mı? Bana ne düşündüğünü söylemeni umuyordum."

Sözünü kesen ses kadınsıydı ve Alex tam zamanında kafasını kaldırdığında perdenin arkasından bir kadının çıktığını gördü, bitmemiş bir elbisenin etekleri topuklarının etrafında sallanıyordu. Kadın perdenin önünde durdu.

Alex'i görünce yanakları pembeleşti ve cerulean gözleri Alex'ten Aubrey'e kayd .

"Ah,  z r dilerim," diye mırıldandı, zarif bir reveransa dald  - elbisesinin yapım aşamasında olduğunu gösteren iğneler ve sarkan dantel parçaları tarafından mahvedilemeyecek bir reverans. "Ofisinden ayrıldığını fark etmemiştim aşkım. Beni affet."

Aubrey yumuşak bir gülümseme sundu ve Alex onun kadına bakarken gözlerindeki açık şefkati fark etti. " z r dileyecek bir şey yok, sevgilim. Aslında ben de seni  ağıracaktım. En eski arkadaşlarımdan biriyle tanışmanı istiyorum. Cambridge'de beraber okuduk. Lord Vautrey, eşim Bayan Lucinda Drake. Lucy, bu Lord Alexander Osborne, Vautrey Kontu."

Lucinda gülümseyerek, "Sizinle tanışmak bir onur, Lordum," diye cevap verdi. "Yine de iğnelerle bir araya getirilmemiş bir elbiseyle daha iyi bir izlenim bırakırdım."

Alex onun elini tuttu ve eğilerek selam verdi. "Lütfen, bana Alex demelisin... ve paçavralar içinde büyük bir izlenim bırakacaksın."

Kocasına gülümsedi. "Oh, ondan hoşlandım."

Aubrey kıkırdadı. "Her zaman çekici."

"Bana Lucinda diyeceksin," dedi Alex'e dönerek. "Aubrey bana üniversitede geçirdiği zamanlarla ilgili pek çok hik ye anlattı ve bunların çoğunda sen vardın. Sen, Dominick Burke ve... Benedict Sterling."

Alex onun gözlerindeki bilmiş bakış karşısında irkilmesini bastırdı. Aubrey ve Ben her zaman yakın olmuşlardı, Aubrey kendisinin ve Ben'in erkekleri tercih ettiğinin bilincindeydi. Elbette Lucinda Ben hakkındaki gerçeği biliyordu. Aubrey en iyi arkadaşını tanımaya ve kabul etmeye istekli olmayan bir kadınla asla evlenmezdi.

Alex, "Evet,    m z birbirimizden ayrılamazdık," diye cevap verdi.

"Bu kadar uzun süredir uzakta olmanız ne yazık. Londra'ya d nd ğ n ze göre belki de yeniden bir araya gelebiliriz."

Aubrey, "Pekâlâ, seni işgüzar," diyerek Lucinda'nın kolunu nazikçe tuttu ve onu perdeye doğru yönlendirdi. "Hadi bakalım. Çok güzel görünüyorsun ve elbisen de çok güzel oldu."

Aubrey'nin d rt klemelerine direnerek omzunun üzerinden Alex'e baktı. "Seninle tanışmak çok güzeldi Alex. Bir akşam yemekte bize katılır mısınız?"

"Memnun olurum," diye cevap verdi, kadın bir ipek dalgası içinde kaybolmadan hemen önce.

Aubrey'i ofise kadar takip eden Alex inanamayarak başını salladı. "Aubrey Drake... evli. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Aubrey masanın etrafından dolanarak köşeye itilmiş, içinde tek bir sürahi ve dört temiz bardağın durduğu küçük bir dolaba ulaştı. "Bir zamanlar nişanlıydım," diye hatırlattı Alex'e, iki bardağa konyak gibi kokan bir şey damlatırken. "Eminim bunu unutmamışsındır."

Alex içkisini aldı ve masanın karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. Aubrey'e sert bir bakış attı. "Sen ve Philippa hiç uygun değildiniz. Ağlayarak ayrıldığını duyduğuma üzülsem de bazı çekincelerim vardı."

Aubrey kıkırdadı. "Ben de öyle dedi."

Ortak arkadaşlarının adı on tonluk bir kaya parçası gibi aralarına düşerek odaya gergin bir sessizlik dalgası gönderdi. Alex bardağına baktı, Ben'e tekrar yakın olmanın hayali anısıyla teni karıncalandı -onu öpmek, ona dokunmak, çok iyi bildiği ve özlemini çektiği kokuyu içine çekmek.

Bir yudum içtikten sonra boğazını temizledi, bir bacağını diğerinin üzerine attı ve sinirlenmemiş görünmek için elinden geleni yaptı. "Evet, şey... Lucy çok hoş görünüyor. Sanırım seni hiç görmediğim kadar mutlu görünüyorsun."

Aubrey gülümseyerek Alex'in haklılığını kanıtladı. Bir zamanlar alnını sürekli olarak gölgeleyen gerginlik çizgileri kaybolmuştu ve şakaklarındaki kır saçlara rağmen her zamankinden daha genç ve mutlu görünüyordu. Kıskançlık ve özlem duygusu Alex'e, yolunu başka türlü seçmiş olsaydı kendisinin de böyle olabileceğini hatırlattı. Ancak o buradaydı çünkü her zaman istediği geleceğe sahip olmak için çok geç olmadığına inanıyordu.

"Mutluyum," dedi Aubrey. "Sanırım Nick'e olanları duymuşsundur?"

Alex güldü. "Onun evlendiğini duyduğumda seninkinden daha çok şaşırdım. Bekâr olarak öleceğinden emindim - acı sona kadar etek kovalayacaktı."

"Calliope ile tanıştığında anlayacaksın. O çok hoş bir kadın ve Nick için mükemmel. O yeni bir adam."

"Bunu duyduğuma sevindim. Onu görmek ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Tekrar sessizleştiler, konyaklarını yudumlarırken Aubrey'nin yüz ifadesi giderek dalgınlaşıyordu. Bir süre sonra yarısı boşalmış kadehini masanın üzerine koydu. "Kontesinizin başına gelenleri duyunca çok üzüldüm. Hasta olduğunu fark etmemiştim."

Alex hazır olduğundan daha fazlasını açıklamak istemediğinden, "Değildi," diye çekindi. Katherine hakkında başka biriyle konuşmaya başlamadan önce Ben'in bilmesini istediğı şeyler vardı. "Ölümü ani oldu ve ... ve yıkıcı."

Aubrey'nin sempatik bakışı da anlayış taşıyordu. Katherine'i iyi tanımıyordu ama Alex'le ne kadar yakın olduklarını biliyordu. Alex onu bir kocanın karısını sevmesi gerektiğı gibi sevmemiş olsa da, aralarındaki derin dostluk evliliklerini katlanılabilir kılmıştı. Ona güvenmek Ben'i kaybetmenin acısını olabildiğince azaltmıştı.

"Alex," diye başladı Aubrey derin bir iç çekerek. "Neden burada olduğunu biliyorum."

Alex, Aubrey'nin sesindeki uyarı notunu duyarak gerildi. "Onaylamıyorsun."

"Tam olarak değil. Sanırım senin yerinde olsaydım ben de aynı kararı verirdim. Ben'i seviyorsun ve hep sevdin. Onu geri istiyorsun."

"Her şeyden çok," diye itiraf etti, Aubrey'e karşı kendini tutmak için hiçbir nedeni yoktu.

"Onu gördün mü?"

"Döndüğümde beri iki kez. Beni görmek ya da benimle konuşmak istemiyor ve onu suçlayabileceğimi söyleyemem."

"Ben de yapamam," dedi Aubrey, ama arkasında kötü bir niyet yoktu. "Seçimin için seni suçlamıyorum. Ben suçluyor ama o benim bildiklerimi bilmiyor. İmkânsız bir durumda bırakıldın."

"Ona hiç söylemedin mi?"

"Güvenini korumak için bana güvendin."

Alex bunu duyunca rahatlayacağını mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrayacağını bilemiyordu. Bir yandan, Ben Alex'in Katherine'le evlenmeye zorlanmasının nedenini bilseydi, bunu anlayabilirdi. Alex'in onu sevgisizlikten ya da bağılılıktan değil, onu korumak için terk ettiğini bilerek hayatına devam edebilirdi. Ama Ben inatçılığı ve iradesiyle tanınırdı. Bu duruma bir son vermeyi deneyebilirdi.

Düğünde, birlikte oldukları sürece her şeyin üstesinden gelebilecekleri konusunda ısrar ediyordu. Ve Alex, o zayıf, romantik aptal, karşı koyacak güçte olmayacaktı. Sonuç olarak Ben şu anda olduğundan çok daha kötü durumda olacaktı.

"Ben Londra'dan ayrıldıktan sonra ne oldu?" Alex sordu. "Ben bana kızgın ama bundan daha fazlası var, bunu hissedebiliyorum. O değişti."

"Öyle," diye kabul etti Aubrey. "Sen gittikten sonra neler olduğuna gelince... Üzgünüm Alex ama bunu açıklayamam. Ben'in hikâyesini anlatmak bana düşmez. İkinizin aranızı düzeltmenizi istiyorum ve elimden gelen her türlü yardımı yapmaya hazırım. Onunla konuşmamı ve sizin için yolu yumuşatmamı istiyorsanız, bunu yapmaya tamamen hazırım, ancak... benden kendisine saklamayı tercih edeceği şeyleri ifşa etmemi istemeyin. Güveninizi koruyacağıma söz verdim ama Ben'e de aynı sözü verdim. Benim için yaptıklarından sonra ona bu kadarını borçluyum."

"Anlıyorum," dedi Alex, ama hayal kırıklığına uğramış hissetmekten de kendini alamadı. Ben'in ruh haliyle ilgili herhangi bir içgörü, ona ulaşmasına yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi umuyordu.

Aubrey sanki onun düşüncelerini havadan çekip almış gibi eğildi, bakışları dikkatle Alex'inkilere kilitlendi. "Sana karşı hâlâ bir şeyler hissetmiyor olsaydı bu kadar öfkeli olmayacağını söyleyebilirim. Eğer başlangıçta öfkesine sarsılmadan dayanabilersen, ona ulaşabilirsin. Değişmeyen tek şey bu."

Fazla bir şey değildi ama Alex bunu kabul edebilirdi. Ben söz konusu olduğunda ateşli bir öfkenin soğuk bir ilgisizlikten daha iyi olduğu hiç aklına gelmemişti. Ben'e öfke hissettirilebiliyorsa, şefkat ve arzu da hissettirilebilirdi. Ne kadar derine gömülmüş olurlarsa olsunlar, bu duygular hâlâ orada bir yerlerdeydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı konyağından kalanları bitirmeden önce. "Vazgeçmeye niyetim yok ve ne kadar sürerse sürsün Londra'da kalacağım."

"Güzel," diye yanıtladı Aubrey. "O zaman seni sık sık görmeyi bekleyebilir miyim? Belki Lucy'nin önerdiği gibi akşam yemeği için."

Alex kıkırdadı. "Kesinlikle." Masanın köşesinde duran bir dizi gazeteyi gören Alex onlara doğru eliyle işaret etti. "Alabilir miyim?"

Dirseğinin dibinde bir yığın belgeyi özenle istifleyen Aubrey başını salladı. "Elbette."

Her zamanki gazetelerin net nüshalarını karıştıran Alex, kendisine yabancı gelen bir tanesini fark edince kaşlarını çattı. "*The London Gossip* mi? Aubrey, senin *ton* skandallarıyla falan ilgilendiğini hiç düşünmemiştim."

Aubrey'nin ağzı gerildi, ifadesi birkaç saniye içinde açık ve davetkârdan kapalıya dönüştü. "Değilim... gerçekten değilim. Ama o gazeteyi yazan kadının köşelerinde benim hakkımda hoş olmayan şeyler yazdığı biliniyor -Lucy de öyle. Ne yazdığını takip etmek ve bunun işimizi nasıl etkileyebileceğini düşünmek çok mantıklı."

Alex, skandal yaratan davranışlarıyla evlilik umutlarını mahveden sosyete kızlarının, kumar masalarında servetlerini havaya uçuran beyefendilerin, yaklaşan evliliklerin ve doğumların listesini gözden geçirirken kaşlarını çattı. Yüksek sosyetenin herhangi bir olayı üzerine bahis oynamak isteyenler için bir bahis rehberi bile vardı: bir düşesin kocasına bir oğul ya da kız doğurup doğurmayacağı, bir nişanın düğünden önce iptal edilip edilmeyeceği, bir vikontun metresinin evlendikten sonra bir kenara bırakılıp bırakılmayacağı.

"Vay canına, tam bir zamparaya benziyor," diye mırıldandı. "Bir bölümde kumar ahlaksızlığının sosyete beyefendilerini mahvettiğinden yakınıyor, ama bir sonraki bölümde bir bahis rehberi basıyor."

"O hem zalim hem de ikiyüzlü," diye cevap verdi Aubrey, sözcükler tiksintiyle doluydu. "Ama yüksek sosyetenin dedikoduyla nasıl büyüdüğünü bilirsin. Şehirdeki en popüler skandal gazetesi o."

Alex'in gözüne bir sütun takıldı ve Ben'in son faaliyetleriyle ilgili bir raporu hızla okudu. "Burada Ben'in bir metresi olduğu yazıyor. Dul bir kontes."

Aubrey boğazından alçak bir eğlence sesi çıkardı. "Bir numara ve oldukça da etkili bir numara. Çöpçatan anneler kızlarını ondan uzak tutuyor, onun bir çapkın olduğunu düşünüyorlar. Celeste'in onun üzerinde büyük bir etkisi olduğu söylendiği için fahişeler mesafelerini koruyor. O bir arkadaş ve bu maskaralığa devam etmek için kendine göre nedenleri var."

Alex'e mantıklı gelse de, Ben'in geçmişte asla yapmayacağı bir şeydi bu. Saygısızlığı, kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamadığı ve herhangi bir gösterişe ihtiyaç duymadığı anlamına geliyordu

neden evli olmadığını ya da kadınlarla birlikte görülmediğini açıklamak için. Belki de Alex'in yokluğunda düşündüğünden daha fazla şey değişmişti.

"Anlıyorum. Bu dedikoducu kadın kesinlikle Ben'den hoşlanmıyor gibi görünüyor. Başkaları hakkında yazarken neredeyse tarafsız davranıyor ama Ben'e karşı büyük bir düşmanlık besliyor gibi görünüyor. Bunun neyle ilgili olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hem de hiç." Aubrey ayağa kalkıp gerinirken sıkılmış gibiydi. "Kim onun gibi bir kadının aklından geçenleri bildiğini iddia edebilir ki? Bu kadar yeter. Gel, sana dükkândaki genişlemeyi ve yeni tadilatlarımızı göstermek istiyorum. Sonra, depoda beğeneceğinizi düşündüğüm bazı kumaşlar var. Henüz kimse onları satın almadı, bu yüzden bir tanesini giymeyi seçerseniz büyük bir sükse yapacaksınız."

Konunun aniden değişmesi Alex'i şaşırtmıştı ama Aubrey bu dedikodu yazarının tuhaflıklarına alışkın olmalıydı. Alex'in bu kadar meraklı olmasının tek nedeni Londra'dan uzakta olduğu için bu tür konulardan haberdar olmamasıydı. Boş dedikodulara pek kulak asan biri olmadığından, konunun kapanmasını istiyordu.

Aubrey'i dükkâna kadar takip etti ve Kit'in bir kadın müşteriyi bir tepsi dolusu bağlantı elemanı ve diğer süs eşyalarıyla cezbetmekle meşgul olduğunu fark etti. İki genç çırak dükkânı toparlamakla meşgulken, bir çift beyefendi de eldiven sergisine göz atıyordu.

Aubrey'nin dükkânının genişlemesi, Alex'in bunu gerçekten kavramasına izin vermesiyle daha da etkileyici hale gelmişti. Rowland-Drake, Cheapside'daki küçük bir işletmeden West End'de lüks ve geniş bir yere dönüşmüştü.

Alex, daha üç yıl önce dükkânın ağır bir borç batağında olduğunu ve iflasın eşiğine geldiğini bildiği halde bunu anlamakta güçlük çekiyordu. Merakı içini kemiriyordu ama bunu görmezden geldi. Aralarındaki yakınlığa ve uzun yıllara dayanan dostluğa rağmen, Alex başka bir adamın mali durumuyla ilgili sorular sormaktan çekiniyordu.

Bir saat sonra beş farklı yelek kumaşı ve onları süsleyecek düğmeler, bir çift eldiven, iki süveter, bir şapka, işlemeli çoraplar ve yeni bir ceket için bordo çuha satın almıştı. Uşağı yeni parçalar sipariş edildiğinde bayılacaktı ve Alex de zaten geniş olan gardırobuna yenilerini eklemekten duyduğu heyecanı inkâr edemezdi. O kadar çok şey vardı ki

Kendini saklamak zorundaydı, ama giysileri her zaman kim olduğunun bir ifadesi olarak hizmet edebilirdi. Alışılmadık tarzı sık sık bakışlara ve mırıltılara neden oluyordu, ancak hiç kimse, fikirleri onun için hiçbir şey ifade etmeyenler tarafından dikte edilen erkek modasının sade renk paletine ve daraltıcı modalarına karşı çıktığı için onu çağırarak kadar cesur değildi. Sarı boyalı kravatlar, parlak renkli yelekler ve patterli çoraplar giyen genç erkeklerin onun modasını taklit ettiğini görmek onu her zaman eğlendirirdi; bu da kont olmanın her türlü etkiyi beraberinde getirdiğini hatırlatırdı.

İçten içe hem kıyafetlerinin hem de satın aldıklarının uygunluğuyla mücadele ediyordu. Katherine gideli altı aydan biraz fazla olmuştu ve bir erkek olarak derin bir yas tutmakta dul bir kadına göre daha özgürdü. Suçluluk duygusu Alex'i rahatsız ettiğinde, Katherine'in onun yeniden kendisi gibi giyinmesini isteyeceğini hatırladı. Giysilerini seçmesine yardım etmeyi çok severdi ve onu mutsuz ve giyim tutkusunu keşfedemez halde görmek onu üzebilirdi. Ayrıca, yas kıyafetleri giymeye devam etmek Ben'e bir karısı olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramazdı ki bu da aralarındaki en büyük anlaşmazlık noktasıydı.

Aubrey onu arabasına kadar takip etti, çıraqları da paketlenmiş paketlerle arkasından geliyordu. Paketler henüz uşağa teslim edilmişti ki, onun arabasının arkasından bir başka araba yanaştı ve onu bir fayton takip etti.

Kapının üzerindeki Sterling ailesinin armasını fark ettiğinde Alex'in vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu. Uşağın aracı açmasıyla, parlak sarı saçlarının üzerine bir şapka geçirmiş, ayak bileklerinin etrafında dönen simsiyah paltosuyla dışarı adım atan Ben'i görünce nefesini tutarak beklemekten başka bir şey yapamadı. Alex, elektrik mavisini gözleri üzerine dikildiğinde karnına yumruk yemiş gibi hissetti, önce tanıma duygusuyla, sonra da ateşle parladı. İçinde bir ihtiyaç kıvılcımı çaktı ve aralarındaki mesafeyi aşip dudaklarını Ben'inkilere yapıştırmamak için kendini zor tuttu.

Ben'in ifadesi bir anda sertleşti, gözleri sanki üzerlerine bir çift panjur kapatılmış gibi karardı. Aubrey'e baktı. "Şu anda meşgul müsün? Lyons ve benim konuşmamız gerek."

Alex hackney'den çıkan adamı ilk kez fark etti. Neredeyse Alex'in boyunda değildi ama ortalamadan daha uzundu ve

İnce yapılıydı, siyah saçları modaya uygun olmayan ama gurur verici bir sırayla arkaya toplanmıştı. Gözleri açık, bal rengi bir kahverengi tonundaydı ve yüz hatları hoş ama keskin ve soğuktu, dudakları sımsıkıydı.

Kimdi bu Lyons denen adam ve Ben ve Aubrey ile ilişkisi neydi? Kiskanmak saçmaydı ve Ben'in bir sevgilisi olduğu düşüncesinden rahatsız olmaya hakkı yoktu. Aralarında bir gizlilik ya da yakınlık yoktu ama Alex, Lyon'un böyle bir şey olsa bile bunu belli etmeyeceğini hissediyordu. Adamın Alex'in daha önce hiç görmediği kadar soğukkanlı bir yüzü vardı.

"Hiç de değil," diye yanıtladı Aubrey, ama sesinde sorgulayıcı bir ton vardı. Gözlerinde tedirginlikle Alex'ten Ben'e bakıyordu. "Çocuklarla ben sadece bu paketleri taşıyorduk. Lord Vautrey, bu benim ve Ben'in bir ortağı, Bay Lyons. Lyons, bu eski bir okul arkadaşımız, Lord Vautrey."

Lyons ona sert bir selam verdi. "Lordum."

"Memnun oldum," dedi Alex, adamı dikkatle inceledikten sonra Ben'e baktı. Görünüş olarak kesinlikle Ben'in tipiydi; koyu renk saçlı, uzun boylu ve iri yarı değildi. Hatta Ben'in huysuz mizacını paylaşıyor gibiydi.

Alex kendi kendine saçmaladığını söyledi. Eğer Ben'in bir sevgilisi olsaydı, Aubrey ona söylerdi. Ayrıca, sevgilisi olsa bile Alex'i oyalayamazdı. Ben'le arasına giren herkes bir kenara itilecekti.

Ben, Alex'in yanından geçip arkasına bile bakmadan içeride kaybolmadan önce, "Ofisinde bekleyeceğiz," dedi.

Bay Lyons onu Aubrey ile yalnız bırakarak peşinden gitti. Alex'in sorgulayan bakışlarına sözlü bir yanıt gelmedi ve tıpkı ofiste olduğu gibi, Aubrey'nin bir şeyler sakladığını hissetti. Üç adamın gündüz vakti bir iş yerinde buluşmasında olağandışı bir şey yoktu ama Alex'in içgüdüleri göz ardı edilemezdi. Bir şeyler dönüyordu ve bu konudaki merakı onu canlı canlı kemiriyordu.

"Belki bu akşam yemeğe çıkabiliriz?" Aubrey aniden, sanki az önce olanların hiçbir önemi yokmuş gibi konuştu.

"Bu akşam başka bir işim var, Avonleah Dükü ve Düşesi'nin evinde bir balo var. Orada olmazsam dedikodu çıkar."

"Yarın o zaman? Tanışmanı istediğim bir arkadaşım var ve kendisi şu anda şehirde."

"O zaman yarın. Teşekkürler, Aubrey."

El ele tutuştular ve Aubrey, Alex geri çekilmeden önce elini sıktı. "Umarım işler senin lehine sonuçlanır, Alex. Ne olursa olsun, bunun senin için olduğu kadar Ben için de iyi olacağına inanıyorum."

Alex bu son sözleri aldı ve iradesini güçlendirerek bir kenara kilitledi. Bu gece cehennem balosuna katılacak ve hiç tanımadığı insanların sempatik bakışlarına ve taziyelerine katlanacaktı. Yarın, görevine devam edecekti.

CHAPTER 4

"A Dükü ve Düşesi bu akşam Grosvenor Meydanı'ndaki lüks evlerinde bir balo düzenliyor. Bu yazar da baloya katılacak, bu nedenle baloya katılmayı düşünenlerin, yarınki köşe yazısına konu olmamak için en iyi şekilde davranmaları gerekiyor."
-The London Gossip, 26 Ocak 1820

"**I** Londra Dedikodusu yeniden dolaşıma girdiği için bu toplantıyı düzenlediğinizi varsayıyorum," dedi Aubrey, kendisi, Benedict ve Warin ofise kapandıktan sonra.

Kapının ardında Lucinda, Kit ve çırakların öğleden sonraki müşteri yoğunluğuna hizmet etmelerine yardım etmeyi üstlenmişti.

Benedict arkadaşının işini bölmekten nefret ediyordu ama Aubrey'nin Centilmen Fahişeler'le ilişkisi ortaya çıkarsa geçim kaynağı kalmazdı. Ona göre, hiçbir şey bu sonucu ne pahasına olursa olsun durdurmaktan daha önemli değildi.

"Dağıtımını durdurma planım hiçbir zaman kalıcı olmayacaktı," diye yanıtladı Benedict, "bunu sadece biraz zaman kazanmak için yaptım."

"Ne için zaman?" Warin sordu, sesi alçak ve kasvetliydi. Adam bir cenaze levazımatçısının sade duruşuna sahipti ama iyi bir çıraktı. İşler Benedict'in tek başına üstesinden gelemeyeceği boyutlara ulaştığında, Benedict Warin'i kanatları altına almış ve ona işinin inceliklerini öğretmişti. Warin, Benedict'in sağ kolu haline gelmişti; Benedict'in, yanında çalışan adamların çıkarları doğrultusunda hareket edeceğine güvenebileceği bir uzantısıydı.

"Kimliğini öğrenmek için," diye mırıldandı Benedict. "Bu bilgiye sahip olduğumda onu susturmak için kullanabileceğimi biliyordum. *Ton* üyeleri hakkında yazdıklarıyla, şimdiki şirket de dahil olmak üzere pek çok nüfuzlu insanı kendine düşman etti."

"Peki ya sen?" Aubrey beklentiyle masanın üzerine doğru eğilerek dürttü. "Kimliğini keşfettin mi?"

"Yaptım."

Üç adamın arasına sessizlik çöktü, dükkândan gelen boğuk sesler ofis kapısını delip geçiyordu. Aubrey şok olmuş gibi görünürken, Warin'in yüzü boş bir levha gibi kalmıştı.

"Adı Cynthia Milbank. Aubrey, bu isim sana tanıdık gelecektir."

Aubrey, Benedict'e yıldırım çarpmış gibi baktı. "Bayan Milbank? Emin misiniz?"

"Başta inanmamıştım ama onda çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. Millicent doğruladı. Bu o."

Warin Benedict'e şaşkın bir bakış fırlattı. "İkinizden biri bu kadının kim olduğu ve bunu neden yaptığı konusunda beni aydınlatmak ister mi?"

Aubrey, "Kısa bir süre Benedict'in nişanlısıydı," diye önerdi.

Warin'in ifadesi ilk kez duraksadı, yüzünde açık bir şaşkınlık belirdi. Benedict'in tercihini biliyordu ve bu yüzden onu hiç yargılamamıştı.

"Babalarımızın yaptığı bir anlaşmaydı," dedi Benedict omuz silkerek. "Kimse istemedi ama babam bunu gerekli buldu. Evliliğin beni ıslah edeceğini düşünmüştü."

Aubrey alaycı bir homurtuyla, "O da senin bunu yapacağını varsayıyordu," dedi. "Sanki seni hiç tanıımıyormuş gibi."

"Oh, o beni tanıyor," diye tükürdü Benedict. "Umurunda bile değil. Başkalarının ne istediğine bakmaksızın kendi bildiğini okumakta kararlı."

"Ne oldu?" Warin sordu. "Hâlâ bekâr olduğunuza göre, ağlayıp gittiğini varsayıyorum."

"O yapmadı," diye yanıtladı Benedict. "Ben yaptım."

Warin'in soğukkanlı ifadesi artık tamamen yok olmuştu. Her *ne* kadar *sosyeteden* gelmese *de*, Warin'in Benedict gibi insanlarla olan bağlantıları ona bir adamı mahvedebilecek çeşitli gafları öğretmişti. Benedict ve Aubrey kadar o da biliyordu ki

Bir erkeğin nişanı bozması, kibar toplumdan dışlanmasına yol açabilecek bir nezaketsizlikti.

"Yüce Tanrım," dedi Warin başını sallayarak. "Şöhretinin bu kadar boktan olmasına şaşmamalı."

"Gerçekten de öyle," dedi Benedict. "Bu evliliği yapmayı reddettim ve kimse de beni buna zorlayamazdı - ne babam, ne Bay Milbank, ne de Cynthia."

Aubrey, "Sanırım artık senin hakkında yazdıklarının neden bu kadar zehirli olduğunu bildiğimizi söyleyebiliriz," dedi. "Nişanlılığınız sırasında, sizin ... eğilimlerinize ilgili gerçeği keşfetti mi?"

"Bunu bilmiyorum. Benim inancıma göre onu terk ettiğim için kızgın ve intikam peşinde. İşe Centilmen Fahişelere karşı bir kan davasıyla başladı ki bu benim için hiç de şaşırtıcı değil. Milbank'ler, evlilik yoluyla elde edeceklerini düşündükleri statü ve prestij peşinde koşan tüccar sınıfından sosyete düşkünleriydi. Cynthia her zaman çok kibirli biriydi, ahlaksızlıkları nedeniyle kendisinden aşağı olduğunu düşündüğü kişilere tepeden bakardı."

"Ajansın sahibi olduğunuzu nasıl öğrendi?" Warin sordu.

"Bunu söyleyemem," diye yanıtladı Benedict. "Gerçeği nasıl öğrenmiş olursa olsun, benim yüzümden hepimize karşı çabalarını yoğunlaştırdı."

Aubrey, "Bu senin hatan değil," diye ısrar etti.

Warin nefesinin altından, "Bu biraz da onun hatası," dedi.

Benedict bir kahkaha attı. "Onun gazabını üzerimize çekmenin tüm sorumluluğunu üstleniyorum. İşte bu yüzden bunu sona erdirmek bana düşüyor."

"Ne yapacaksın?" Aubrey sordu.

"Millicent, Avonleah Dükü ve Düşesi'nin ev sahipliğini yapacağı balo için davetiyemi alıyor. Cynthia'nın da orada olacağına dair iyi bir duyum aldım. Onunla yüzleşmek niyetindeyim... tabii ki gizlice."

Warin kaşlarını çattı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Gazetesinin tirajını geçici olarak durdurduğunuz için size çok kızacağından eminim."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Benedict. "Ama bunu daha fazla yapamam. Cynthia'yla son karşılaştığımda bana bir şey istediğini söylemişti. Bunun ne olduğunu öğrenmeye niyetliyim."

"Bunu ona vermeyi düşünüyor musun?"

"Hiç şansın yok. Ama ne istediğini bilirim, tüm kontrol bende olur. Onunla daha etkili bir şekilde başa çıkabilirim. Ayrıca, ona ihtiyacım var

onun peşinde olduğumu biliyor."

"Ne yapabilirim ki?" Warin sordu.

"Yanımızda çalışan her adamı bizzat ziyaret etmeni ve onlara şimdilik ortalıkta görünmemelerini söylemeni istiyorum."

"Olmuş bilin. Peki ya şu anda bakıcıları olmayanlar?"

Benedict, "Düzenlemeler arasında kalanların işe devam etmemiz için güvenli olana kadar beklemeleri gerekecek," diye yanıtladı. "Muhafızları olanlar dikkatli olmalı. Bilgilerini kimden aldığını bilmiyoruz ve bizi devirmek için kullanabileceği yeni ayrıntılar öğrenmesi riskini göze alamayız."

"Anlaşıldı," dedi Warin. "Başka ne var?"

"Bunları yapmadan önce Langford Dowager Kontesi'ni ziyaret etmeni ve bu akşam benimle birlikte bir baloya katılmaya hazırlanmasını söylemeni istiyorum. Görünüş açısından ona yanımda ihtiyacım olacak."

"Hemen," dedi Warin, ayağa kalkıp şapkasını başına geçirirken. "Başka bir ihtiyacınız olursa beni çağırın."

O ayrıldıktan sonra Benedict Aubrey'e döndü. "Arkadaşlarımızla temas kurmanı istiyorum. Evlilik Hugh, David, Dominick ya da seni daha güvenli yapmadı. Şu anda Londra'da kimler var?"

"Hugh ve Evelyn önümüzdeki haftalarda taşraya çekilme niyetindeler... Evelyn'in vakti yaklaşıyor. Bebeklerinin gelişi onları bir süre gözlerden uzak tutacaktır."

"Güzel," dedi Benedict. "Belki de onu yolculuklarını planlandıktan daha erken yapmanın en iyisi olacağına ikna edebilirsin. Senin ve Lucy'nin de Londra'yı terk etmeye ikna edilebileceğinizi sanmıyorum."

"Hiç şansın yok," dedi Aubrey. "Bunun sonuçlarıyla baş etmen için seni yalnız bırakmayacağım."

"Yapmalısın."

"Yapmayacağım."

Benedict, "Artık düşünmen gereken bir karın var," dedi. "Düşünmen gereken bir de Elizabeth var."

Aubrey'nin genç yeğeni kısa bir süre önce evlenmeyi düşünecek yaşa gelmiş, varlıklı ve iyi bir sosyal statüye sahip birini kapma umudunu taşımıştı. Benedict, Elizabeth'in

tatlı bir kızıdan sevimli bir genç kadına dönüşmüştü; onun için aileden biri gibiydi. İsteddiği son şey onun şansını mahvetmekti.

"Hem Lucy hem de Elizabeth seni desteklememi isterdi. Ayrıca Cynthia'nın entrikalarını durdurmakta ben de en az senin kadar pay sahibiyim. Düşünmem gereken bir işim var ve itibarım geçim kaynağıma bağlı. Kendime iyi bir isim yapmak için çok çalıştım ve bazıları beni asla eski bir kölenin oğlundan fazlası olarak görmeyecek olsa da, kazanabildiğim kadar saygınlık kazandığımı düşünmek hoşuma gidiyor."

Benedict herkesten çok hayranlık duyduğu arkadaşına baktı. Benedict'in kendini güvende ve anlaşılmış hissetmesini sağlayan sadece Aubrey'nin kararlılığı ya da sürekli sakin bir güven içinde olması değildi. Aubrey her zaman Benedict'in tüm erkeklerin olmayı arzulaması gerektiğini düşündüğü bir model olmuştu. Büyük bir servet ya da statüyle doğmamıştı ve sahip olduğu her şeyi alınının teriyle kazanmıştı. Benedict'in statüsü ona doğuştan verilmişti ve Vikont'un varisi olarak şu anki konumu ayrıcalıklı bir durumdu. Bunu anlamak onu babasından ve istemediği bir unvanın getirdiği kısıtlamalardan bağımsız bir hayat kurmaya itti.

"Kazandığınız her şeyi elinizde tutmanızı sağlamak niyetindeyim," dedi Benedict. "Elizabeth iyi bir evlilik yapacak ve senin başarın benim aptallığım yüzünden asla gölgelenmeyecek."

Aubrey içini çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi. Birden yorgun ve bitkin göründü. "Hepimiz kendi payımıza düşen sorumluluğu üstlenmeliyiz. Hiçbirimizi buna zorlamadınız, tek bir fahişeye bile istemediği bir şeyi yaptırmadınız. Doğrusu, koşullarımın iyileşmesi ve Lucy'nin lütfu için size teşekkür etmeliyim. Beni fahişesi olarak tutmasaydı onunla asla tanışamazdım. Hugh, David ve Dominick'in de aynı duyguları paylaştığını söyleyebilirim."

Benedict en yakın arkadaşlarının mutluluğunun tüm bu işin iyi tarafı olduğunu düşünüyordu. Onların kendisini içermeyen hayatlara yerleştiklerini gördükçe içini kemiren kıskançlık duygusuyla baş edemese de, Benedict hepsinin daha iyi durumda olduğunu biliyordu. Her şey söylenip bittiğinde, acısını ve pişmanlığını emzirirken yalnız kalacak olan tek kişi oydu.

"Gitmeliyim," dedi ayağa kalkarak. "Balodan önce yapmam gereken çok şey var."

Aubrey onu bu kadar kolay bırakmaya niyetli değildi. "Ben," dedi Benedict'e keskin bir bakış fırlatarak.

Benedict kapıya doğru giderken durakladı, bu konuşmanın nereye varacağını hissediyor ve bundan korkuyordu.

"Aubrey, yapma-"

"Bütün bunlar bittiğinde ne yapacaksın?" Aubrey araya girdi. "Fahişelik işi hâlâ kârlı bir iş ama biz bu işe mali sorunlarımıza geçici bir çözüm olarak başladık. Ajans ve boksörlükten kazandıklarıyla birlikte epey bir birikimin olduğunu tahmin ediyorum."

Benedict sakın kalmak için elinden geleni yaptı. Aubrey, Benedict'in numaralarını görmekte çok başarılıydı; onun ilgisizliğini ve katılığını, kendini korumak için giydiği bir zırh olarak yorumlamakta haklıydı. Benedict'in en kötü zamanlarını görmüş ve onun nasıl bu hale geldiğini anlamıştı.

"Bunun konuyla ilgisi yok. Diğer fahişelerin geçimi bana bağlı. Bana ihtiyaçları var."

Aubrey tek kara kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Görünüşe göre Lyons senden öğrenmesi gereken her şeyi öğrenmiş. Ajans için iyi bir sahip olabilir."

Benedict'in göğsünden alçak bir hayal kırıklığı hırıltısı yükseldi. "Bugün bir ara bu dersin amacına ulaşmayı düşünüyor musunuz?"

Aubrey her zamanki gibi onun patlamasından etkilenmemişti. Benedict'in gözünü korkutup susturamadığı tek kişi hep o olmuştu. Şey... bir de Alex vardı ama Benedict iki adamın da zihninde aynı yeri işgal etmesine izin vermeyi reddediyordu. Biri onun için bir kardeş gibiydi ve Benedict'in ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olmuştu. Diğeri ise onu terk etmiş ve bu süreçte kalbini parçalamıştı.

Aubrey, "Babanla Alex'in aynı zamanda Londra'da ortaya çıkmaları tesadüf değil," dedi. "İsterseniz buna kader deyin, ama ben sadece geçmişin bir hesaplaşmaya zorladığını biliyorum ve sizinki de gecikti."

Benedict parmaklarını şapkasının kenarında kenetledi. "Babam akıl hastanesine kapatma tehdidi altında benim için bir evlilik ayarlamak istiyor. Böyle bir *hesaplaşmaya* teslim olmalı mıyım?"

Aubrey'nin yüz ifadesi empati ve üzüntüye dönüştü. "Tabii ki hayır. Ben sadece eninde sonunda onunla hesaplaşmak zorunda kalacağınızı kastetmiştim. Kaçmak ya da isyan etmek onu sadece daha kararlı hale getirecektir. Alex'e gelince-"

"Aramızda daha fazla bir şey olmayacağını anlaması sağlandı. Onunla işim bitti."

Aubrey yavaşça başını salladı, masasında açık duran bir defteri karıştırırken gözlerini indirdi. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem ama dostluğumuz senin için bir anlam ifade ediyorsa beni dinleyeceksin. Alex'le aranızda yaşananlar senin anladığından çok daha fazla. Seni incittiğinin farkındayım ve ona kızmakta haklısın. Ama ikiniz yıllarca birbirinizden ayrılmadınız. Seni seviyordu Benedict, bunu biliyorsun. Planlarınızı iptal edip Katherine'le evlenme nedenlerini öğrenmek hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Bunu yaptı çünkü o bir korkak," diye homurdandı Benedict. Arkasında yumruk büyüklüğünde bir delik açılma tehlikesiyle karşı karşıya olan bir duvar vardı. "Ve anlaşılan beni sandığımız kadar sevmiyormuş, çünkü kendini açıklama zahmetine hiç girmede. Neden şimdi onu dinleyeyim ki?"

Aubrey, Benedict'in hararetli bakışlarına karşılık vermedi, defterini karıştırıyor ve kalemiyle şuraya buraya notlar alıyordu. "Neden, gerçekten mi?"

Aubrey sessiz kalmaya meyilli görüldüğünden, Benedict veda etme zahmetine girmede. Lucy ve Kit'in sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek ofisten hışımla çıktı. Arabası, hızlı bir kaçış için bıraktığı yerde bekliyordu.

Alex ve babasıyla ilgili bu konulara harcayacak ne zamanı ne de gücü vardı; hele de Cynthia Milbank'in hayatını ve en değer verdiği insanların hayatlarını mahvedecek cephanesi varken. Kontrol her zaman ondaydı ve Alex'in saçma uzlaşma fikirlerinden uzak durduğu için kendini suçlu hissetmesine izin verilmeyecekti.

Önünde uzanan gelecek, uygun gördüğü şekilde şekillendireceği bir yoldu.

Hiçbir şey ve hiç kimse ona bu yolu dikte edemezdi.

LEYDİ CELESTE BROW I G, NAM-I diğ er Cou tess oF LA GFORD, son birkaç yıldır Benedict'in kurtarıcı lütfu olmuştu ve bu akşam da kolunda Avonleah Dükü ve Düşesi'nin balo salonuna girerken öyle olmaya devam etti. Bir çift olarak oldukça dikkat çekmişler, salondaki neredeyse her göz onların konuk kalabalığı içindeki ilerleyişini takip etmişti. Benedict, Cynthia Milbank de dahil olmak üzere mümkün olduğunca çok kişi tarafından görölmek isteyerek gelişlerini hassas bir şekilde zamanlamıştı.

Minyon ve ruhani bir güzelliğ e sahip, simsiyah saçları ve şaşırtıcı mavi gözleriyle Celeste ilgi odağı olmaya alışkındı. Elbette, servetine konmak için kocasını öldürdüğ üne dair söylentiler, Benedict'le olan birlikteliğ i yangına körükle gitmekten başka bir iş e yaramadığı için onu daha da kutuplaştıran bir figür haline getirmişti. Her şeyin üstesinden zarafet ve soğukkanlılıkla geliyor, Benedict'in koluna yapışırken başını dik tutuyor ve hayvanat bahçesindeki egzotik bir kuş gibi kendisini süzenlere gülümsüyordu.

Onun tercihleri hakkındaki gerçeğ i gizlemek için metresiymiş gibi davranıyor, bunun kendi itibarına ne yapacağını umursamıyordu. Dul olması onu istediğ i gibi davranma konusunda özgür bırakmıştı ve onun hakkındaki gerçeğ i bilen birkaç arkadaştan biri olması Celeste'i mükemmel bir müttefik haline getirmişti. Haftada üç gece onun konağ ını ziyaret ettiğ inde, bu onun yatağ ına gitmek için değ il, boş yatak odalarından birini kendi amaçları için kullanmak içindi. Onu tutmak için para ödeyen çeş itli erkekler, zevkleri için oraya geliyor ve her ikisinin de sırlarının güvende kalmasını sağ lıyordu.

Neyse ki son iki aydır müşterisizdi ve bir başkasını kabul edecek durumda değ ildi. Diğ er fahişelerin anlaşmalarından kazandığı komisyon onu rahat ettiriyordu ve Aubrey birikimleri konusunda haklıydı. Bir keresinde spekülasyon yüzünden her şeyini kaybettikten sonra, parasını yönetme konusunda daha akıllıca davranmaya başlamıştı. Dikkatli davranırsa yıllarca yetecek kadar parası vardı.

Benedict yoldan geçen bir uş ağı durdurup ona bir kadeh ş ampanya getirirken Celeste, "Tanrım," diye mırıldandı. "Sanki daha önce hiç bir fahişe ve sürüsünü görmemişler."

Benedict'in yanağı hiç gelmeyen bir gülümsemeyle seğ irdi. "Keş ke gerçeğ i bilselerdi."

Celeste ş ampnyasını yudumlarken hiçbir şeyi kaçırmayan gözlerle odayı taradı. "Eğ er bu hepimizin mahvolması anlamına gelmeseydi

gerçeği bilmelerini diliyorum. Bunun nasıl bir skandala yol açacağını hayal edebiliyor musunuz?"

"Biliyorum ve biliyorum da... yaklaşık son üç yıldır her gün." Kolunu bırakarak ona özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim. Bu benim duyarsızlığımdı. Elbette senin ve arkadaşlarının ifşa olmasını istemem."

Ona el salladı. "Hiçbir şey düşünme. Şimdi git... kaynaş, dans et ve bu odadaki her kadını kıskançlıktan yeşillendir. Ben seni sonra bulurum."

Boyalı yelpazesini açıp yüzüne doğru savurdu ve kalabalığın arasında gezinerek kendisine utanmadan sarkıntılık edenlerle sohbet etti.

Benedict ters yönde ilerleyerek kalabalığı farkında olmadığı avı için taradı. Şimdiye kadar ona kimliğini gizlemek için sadece peçeli şapkalarla görünmüştü ama bu gece böyle bir şey yapamazdı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu son gördüğünde olduğu gibi kıpkırmızı ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü asla unutamayacaktı. Sahte masumiyeti ve kurnazlığı o zaman da onu kandırmaya yetmemişti, şimdi de yetmeyecekti. Benedict, Cynthia Milbank'in nasıl bir engerek olduğunu biliyordu ve ilk fırsatta bunu açıkça göstermeye niyetliydi.

Odadakiler arasında dolaşırken, tanıdıklarını selamlamak için duraklarken, ani bir önsezi omurgasından aşağı süzüldü. Oldukça dikkatli bir şekilde izleniyordu. Cynthia'yla karşılaşmayı bekleyerek ensesindeki karıncalanmanın kaynağını aramaya koyuldu. Bunun yerine, kısa bir mesafeden onunla göz göze gelen Alex'ti.

Kalabalık balo salonunun çevresindeki bir saksı bitkisinin yanında durmuş, yarısı boşalmış bir şampanya kadehini dudaklarına götürürken gözlerini kırpmadan Benedict'e bakıyordu. Alex'e orta parmağını gösterip çekip gitmek istemesine rağmen, Benedict diğer adamın esareti altındaydı ve o çarpıcı kahverengi gözlerin siren çağrısına karşı koyacak gücü yoktu.

Dişlerini sıkan Benedict, Alex'e karşı duyduğu çekimin hiçbir anlamı olmadığını kendine hatırlattı. Bu odadaki erkeklerden en az altısını becermişti - gerçi daha fazlası olmadığından emin olmak için yeterince misafirin arasından geçmemişti. Erkeklerinin uzun boylu ve geniş omuzlu, sıkı ama çok iri olmayan, esmer-

Saçlıydı. Alex'in bardağının kenarına bastırıldığı gibi dolgun, pelüş dudaklara karşı bir zaafı vardı.

Bu ilkel bir içgüdü meselesiydi, başka bir şey değil. Benedict'in Alex'in omuzlarını ve kollarını mükemmel bir şekilde saran lacivert ceketinin kesimine ya da ipek pantolonunun güçlü kalçalarına sevgiyle yapışmasına hayranlık duyması, yatağında bir erkek olmadan çok uzun zaman geçirdiği anlamına geliyordu. Akli başka konularla meşguldü ama istediği zaman bunu düzeltebilirdi. Onunla bir gece geçirmek için can atan eski müşterilerinin uzun listesinin yanı sıra, onun zevklerine sahip bir adamın ihtiyaçlarını karşılamak için Londra'da gidebileceği yerler vardı.

Alex, yüzündeki kararlı ifadeyi gizleme zahmetine katlanmadan ona yaklaştı. Kuyruğunu kısıtıp kaçmak dışında Benedict'in başka çaresi yoktu. Odadaki herkes Alex'le eski okul arkadaşı olduklarını biliyordu. Çoğunluğun önünde ona pay vermek spekülasyon ve dedikoduya davetiye çıkarmak demekti ki şu anda buna hiç ihtiyacı yoktu.

Alex yanına geldiğinde Benedict dikkatini dans pistindeki çiftlere çevirdi. Celeste de onların arasındaydı ve vücudunun dekoltesini süzmekle meşgul bir adamla minuet yapıyordu.

Alex'in şekerli kokusu Benedict'in etrafını sardı. Omuzları birbirine değecek kadar yakın durdu, eli kısa bir süreliğine Benedict'inkinin sırtına değdi. Alex yine tatlı yiyordu; Benedict'in burnu tahminini kaçırmadıysa, şeker ve tarçınla kaplı bir hamur işi. Benedict, Alex'in tatlıları boğazına tıktırırken nasıl bu kadar formda kalabildiğini sonsuza dek merak edecekti.

Alex, "Görüyorum ki hâlâ yas tutan bir adam gibi giyiniyorsun," diye mırıldandı.

Benedict başını Alex'e doğru salladığında, onun dansçıları izlediğini ve dudaklarının eğlenceyle titrediğini gördü. Benedict'in aksine o bir moda tabağı gibi süslenmişti. Kuyruklu ceketinin koyu mavisi, yaldızlı iplikleri mum ışığında parıldayan, cerulean, mürdüm ve altın tonlarında bir yelekle parlatılmıştı. Kravatı koyu sarıya boyanmıştı ve yeleğiyle yan yana geldiğinde altın rengini andırıyordu. Saatli çoraplarının baldırının arkasında mavi bir şerit vardı. Yerinde olmayan tek bir saç teli yoktu ve

Taze bir tıraşın kokusu, nefesindeki nane ve tarçınla karışarak sarhoş edici bir aroma yaratıyordu.

Benedict bakışlarını Alex'ten ayırırken tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Onun bıraktığı yerden başkalarının devam ettiğini, Alex'in gardırobunun sergilenişine hayranlıkla baktıklarını fark etmek canını sıktı. Yanında, Benedict'in geleneksel siyah beyaz gece kıyafeti kasvetli ve sade duruyordu.

"Seni giydirmeyi özledim," diye devam etti Alex. "Morun tonlarında ne kadar iyi görünüyorsun. Gözlerinin rengini muhteşem bir şekilde ortaya çıkarıyor. Senin için seçtiğim giysiler için homurdanır ve şikâyet ederdin ama onları giyerdin. Beni sevdiğin için mi, yoksa içten içe muhteşem görüldüğünü bildiğin için mi? Belki de ikisinden de biraz."

"Ne istiyorsun Alex?" Benedict yumruklarını sıkmaktan avuçları ağrımaya başlamıştı.

Alex'in küçük parmağı Benedict'inkini hafifçe okşuyordu. Bir elektrik çatırtısı teninde dolaşarak ona unuttuğu şeyleri hatırlattı.

"Sana ne istediğimi söyledim, Ben. Seni."

"Nefesinizi tutmanızı tavsiye etmem. Ölebilirsin ve o zaman gerçekten yas tutuyor olurum."

Şaşkınlıkla Alex'in geniş gülümsemesinin beyaz parıltısı görüş alanının çevresini aydınlattı. "Neden Ben, gururum okşandı. Benim için yas tutacak kadar önemseyeceğini hiç düşünmezdim. Çok duygulandım."

Benedict cevap vermek yerine dişlerini sıktı. Alex onun tam tersiydi; soğukkanlı ve rahattı, şampanya kadehinden yudumluyordu.

"Bu gece dans edecek misin?" Alex sordu. "Sen her zaman muhteşem bir dansçıydın. Bana vals yapmayı öğretmiştin, hatırladın mı? Berbat bir dansçıydım, şimdi ise zar zor yapabiliyorum. Sanırım seni bu kadar yetenekli bir boksör yapan şey doğal zarafetin."

Benedict yanıt vermeyince Alex yumuşak bir iç çekti.

"Eninde sonunda benimle yüzleşmek zorunda kalacaksın," diye mırıldandı. "Sırf sen hırlayıp dişlerini gıcırdatıyorsun diye çekip gitmeyeceğim. Senin de çok iyi bildiğin gibi ben buna alışkınım."

"Nefesini ve zamanını boşa harcıyorsun," diye tersledi Benedict.

"Öyle olduğumu sanmıyorum. Ama olsaydım bile durmazdım. Sen benim için çok önemli."

Benedict'in içinden öfke fışkırdı. Bu tür bir dikkat dağınıklığı istediği son şeydi. Alex'in Benedict'in

bir başka anlamsız konuşmanın içine çekilmesine izin vermeyecekti; bu konuşmanın sonu da öncekiler gibi olacaktı.

Tam da bunu söylemek için ağzını açmıştı ki, yüzleşmeye geldiği kişi dikkatini çekti. Alex'in varlığından duyduğu rahatsızlık, gözlerini Cynthia Milbank'e diktiğinde azaldı. Öfkesi yanındaki adamdan, hayatının mahvolmasında payı olan kadına yöneldi.

Benedict, "Bu saçmalıkla uğraşmaktan daha önemli işlerim var," dedi. "Defol git."

"Bu bir davet miydi?"

Bu espri Benedict'in aklına ancak o uzaklaştıktan ve Alex'in kahkahası onu balo salonunda takip ettikten sonra geldi. Bunu önemsemeyerek bakışlarını Cynthia'ya sabitledi ve onun salondaki yavaş ilerleyişini izledi. Arkadaşlarını ve tanıdıklarını gergin, sabit bir gülümsemeyle selamlıyor, hareketleri sert ve kontrollüydü. Onun Londra'nın dedikoducusu olduğunu bilmesine rağmen, Benedict onu görünce biraz şaşırmaktan kendini alamadı. Nişanlılıkları sona erdikten sonra Milbank ailesi Londra'yı terk etmişti. Benedict kendi sorunlarına o kadar dalmıştı ki, geri döndüklerini hiç fark etmemişti. Hesaplarına göre, Cynthia daha fazla değilse bile en azından son iki yıldır Londra'da ikamet ediyordu ve bu da onu skandal sayfasını başlatmak ve kalemiyle onu şişlemek için mükemmel bir konuma getiriyordu.

Benedict hayatını yeniden inşa etmekle ve Centilmen Fahişeleri kârlı bir işe dönüştürmekle meşgulken, Cynthia yüksek sosyetenin mekânlarına sızmıştı. İlahiyat fakültesinde aldığı eğitim ona sosyal merdivenin üst basamaklarındaki erkeklerin kızlarına ulaşma imkânı sağlamıştı. Zamanla bağlantıları gelişti ve artık hesaba katılması gereken bir güç haline geldi. Benedict'in hatası onu küçümsemek olmuştu. Bir daha bu kadar kibirli olmayacaktı.

Bir grup kadınla sohbet eden Cynthia'nın arkasına yaklaştı, burnuna dolan vadideki zambak kokusu midesini bulandırdı. Yutkunarak bu hissi bastıran Benedict yoluna devam etti. Geçmişte yaşadığı olayların travmasının şu anki davranışlarını etkilemesine izin veremezdi. Tehlikede olan çok şey vardı.

Adam havada asılı kalmış, pusuda beklerken ve yemek boyunca yediği her şeyi elinde tutmaya çalışırken, kadının hırıltılı sesi etrafını sarmıştı.

gün. Bayanlar kümesinden kahkahalar yükseliyordu, Cynthia'nınki pratik ve sahteydi. O, sosyeteye girmeye aday bir kadının mükemmel bir temsiliydi. Ailesinin statü konusundaki çaresizliği ve Vikont'un Benedict'i isteyen herkesle evlendirme ihtiyacı, nişanlarını mükemmel bir hale getirmişti; Benedict'in, kadınlara herhangi bir şekilde ilgi duysa bile, Cynthia gibi birini asla gelin olarak istemeyeceği gerçeği dışında.

Konuşmadaki bir durgunluk Benedict'e bir fırsat sağladı. Dört kafa ona doğru döndü ve Benedict kibar bir selam verdi. Bakışlarını Cynthia'dan ayırmadı, Cynthia da soğuk bir hesaplamayla sertleşen kara gözleriyle ona bakıyordu.

Çok az değişmişti ve sanki Benedict'in anılarından fırlamış gibi görünüyordu. Cynthia'nın bulunduğu herhangi bir odada durup da onun orada olduğunu nasıl bilmezdi? Şimdi onunla yüz yüze olmak Benedict'i üşütmüştü, sanki derisinin yüzeyini bir buz tabakası kaplamıştı.

"Özür dilerim hanımlar," dedi en samimi ses tonuyla. "Bu akşam hepiniz çok güzel görünüyorsunuz."

Kıkırdamaları ve hayranların titreşimlerini, 'teşekkürler Bay Sterling' ve 'çok nazıksınız' koroları izledi. Cynthia dudaklarını büzerek sessiz kaldı.

Benedict sırttı, kızın şaşkınlığı onu cesaretlendirmişti. "Bayan Milbank, sizi uzun zamandır görmemiştim. İyi olmanız için dua ediyorum."

"Gayet iyi, Bay Sterling," diye cevap verdi. "Teşekkür ederim."

"Bir sonraki dansı başkasına vaat etmediğiniz umuduyla odadan geçtiğimi itiraf edeceğim. Lütfen vermediğinizi söyleyin... Eğer verdiyseniz yaralanırım."

Cynthia'nın arkadaşlarından sinsi bakışlar ve çapkın gülümsemeler geldi ve Benedict tek kaşını yukarı kaldırarak onları şımarttı. Cynthia'nın çenesi meydan okurcasına çıkıktı ama tuzağa düşürüldüğünün farkında olduğunu görebiliyordu. Eğer onu keserse, bunun nedenine dair dedikodular yayılacaktı. Kısa süren nişanlılıkları yaygın bir gerçek değildi ama aileleri arasındaki bağ öyleydi.

Cynthia mizahtan yoksun gülümsemelerinden birini daha zorlayarak onun uzattığı eli kabul etti. "Şanslısınız Bay Sterling."

"Muhteşem."

Benedict eldivenli elini koluna koydu ve onun yakınlığından ve kokusundan tiksinererek kaskatı kesildi. Zihninde unutmayı tercih ettiği şeyler canlanırken midesi bulandı. Bu kadın ve babası Vikont'la işbirliği yaparak onu istemediği bir evliliğe sürüklemiş ve hayatının zaten inanılmaz derecede zor olan dönemine bir travma daha eklemişlerdi. Bunun için onları affetmeyecekti.

"Ah, bir vals," diye mırıldandı dans pistine girdiklerinde. "Dans etmeye izniniz var, değil mi? Henüz evlenmemiş olsanız da, vals yapmanıza izin verilecek *yaştasınız*."

Cynthia'nın parmakları adamın koluna saplandı. "Bir hanımefendinin yaşı hakkında yorum yapmak kabalıktır, yine de sizin gibi küstah bir serseriden edep beklememeliyim."

Dans için pozisyon alırken Benedict bakışlarını onun omzunun üzerinden ayırmadı, her parçası onun yakınlığına isyan ediyordu. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes alarak daha arzu edilir bir durum hayal etti. Zihni, Alex'e adımlar boyunca rehberlik ettiği anılarla dolup taşıtı. Alex'i düşününce sinirlenmek yerine Benedict rahatladı. Alex'e merdivenlerden geçerken yol gösterme anısının rahatlatıcı bir yanı vardı; yanlış atılan bir adım ayak parmaklarının ağrmasına neden olduğunda kıkırdıyordu.

Bu gece dans edecek misin? ... Sen her zaman muhteşem bir dansçıydın.

Müziğin ilk nakaratı Benedict'i şimdiki zamana geri döndürdü ve Cynthia'yı dansa kaldırdı. Cynthia, Benict'i telafi etmeye zorlayan sert bir beceriksizlikle dans etti.

"Bu akşam bana yaklaşmana şaşırdım," dedi Cynthia, ses tonu birden hafiflemiş ve soğukkanlı bir hal almıştı. "Birkaç yıl önce benden yeterince çabuk uzaklaşmazdın."

"Seni geçmişi yad edelim diye dansa davet etmedim. Seninle asla evlenmeyecektim ve sen de babalarımızın beni dize getirebileceğine inanarak aptallık ettin."

"Ve sen de nişanımızı iptal etmenin sonuçlarının olmayacağını düşünecek kadar saftın. Seni bunu yapmaman için uyardım ama dinlemedin."

"Haklısın," diye kabul etti Benedict. "Ne kadar kindar olabileceğini hafife almışım."

"İyi bir eşleşme yapma şansımı yok ettin."

"Bunu baban yaptı, benim de yardımımıla. Yoksa ben nişanlanmayı reddettikten sonra, üçünüzün beni anlayamayacağım şekilde uyuşturmak için komplo kurduğunuzu ve böylece yatağıma davetsizce girebildiğinizi unuttunuz mu?"

Cynthia başını ona doğru çevirerek neredeyse yanlış bir adım atmasına neden oldu ve Benedict bunu keskin bir dönüşle düzeltti. "Kesinlikle bu duruma yeterince hazırlıklısın," diye tükürdü.

"Afyon yüzünden aklımı kaçırmıştım ve senin teklifini asla kabul etmedim," diye tısladı, yüzü ateş gibi kızarmıştı. Şimdi oldukça titriyordu, sanki içinde korkunç bir canavar uyanmış ve derisinden kurtulmak için savaşıyormuş gibi hissediyordu. "Gerçekten kendini bana zorla kabul ettireceğini mi sandın? Hayatım buna bağlı olsa bile sana sahip olmazdım."

Kahkahası kulak zarını bir hançer gibi deldi ve neredeyse o anda onu kendisinden uzaklaştıracaktı. "Sana hayatının buna bağlı olduğunu söylediğimi varsay... arkadaşlarının hayatları ve sosyal konumları gibi."

"Bu eski tehdit mi?" diye alay etti. "Artık bıktırıcı olmaya başladı. Bizi alenen suçlayacak kadar bilgi sahibi değilsin ve senin Londra Dedikoducusu olduğunu bilmem, batarsam seni de yanımda götüreceğim anlamına geliyor. Başka hiçbir şeyden emin olamıyorsanız, bundan emin olun."

Bir engerek gülümsemesi belirdi ve Benedict yarı yarıya Cynthia'nın dudaklarının arasından çatallı bir dilin çıkmasını bekledi. "Beni de yanında götürebilirsin, bunu biliyorum. Ama ne kadar çok şey bildiğim ve bu bilgilerle ne yapmak istediğim konusunda bir yargıya varmak istemeyebilirsin. Operasyonun lojistiğini değiştirerek beni geçici olarak alt etmiş olabilirsin ama ben gerçeği ortaya çıkarmaya kararlıyım. Araştırmaya devam ettim. Ne keşfettiğimi bilmek ister misiniz?"

"Bu belirsizlik beni öldürüyor."

"Leydi Carlotta Thrush'un bana anlattıklarının yanı sıra -ki kendisi Bay Dominick Burke ile bir ilişki yaşamış ve hikayesini halka açıklamak için kendi itibarını riske atmaya hazır- Madam Hershaw'ın bana anlattığı oldukça eğlenceli bir hikaye de var. Bildiğiniz gibi, bu yaşlı geveze size oldukça düşkün, ayrıca gizli girişiminize bir sığınak sağlaması için ona ödediğiniz müstehcen para yığınları da cabası."

Benedict'in kalbi tekledi, nabızı boğazında hızlandı. Madam Hershaw onun için evinin arka tarafında bir ofis hazırlamıştı.

ve müşterilerin onunla buluşup sözleşmelerini müzakere etmeleri için gizli bir yol. Kadın, sakat ve dul bir oğul ile üç küçük torununa bakan bir modacıydı. Benedict'in ödemeleri, ailesinin geçimini sağlamasına yardımcı olmak için uzun bir yol kat etmişti. Benedict'i kışkırtmadan asla ifşa etmeye kalkışmazdı ve Benedict de ona hiçbir şey vermemişti. Ofisini boşalttıktan sonra Madam Hershaw'a aileyi bir yıl ya da daha uzun süre ayakta tutmaya yetecek kadar para bağışlamıştı. Ayrıca, dükkânındaki varlığı işlerini on kat artırmıştı.

Hayır, ona sırtını dönmüş olamazdı ve geriye tek bir olasılık kalıyordu.

"Ona ne yaptın?" diye sordu.

"Düşündüğünüz kadar alçakça bir şey değil. Sadece gazetemde Centilmen Fahişeler olayına karışan tüm erkeklerin isimlerini ifşa etme niyetimi ve bu çabamda bana yardım etmezse onu sizin işbirlikçiniz olarak adlandıracığımı ona bildirdim. Onu size yardım etmesi için şantaj yapılan masum bir kurban olarak göstermezsem işinin mahvolacağını anladıktan sonra Madam Hershaw işleri benim istediğim gibi görmeye çok daha istekli oldu."

"Seni kaltak," diye hırladı Benedict. "Seni sinsî, korkak küçük orospu."

"Şimdi, şimdi," diye mırıldandı. "Henüz bitirmedim. Belki de size ortaya çıkardığım diğer bilgiyi verene kadar lakaplarınızı saklamalısınız. Gördüğünüz gibi, muhafızlarımdan birinin geçtiğimiz haftalarda bir oğlancılığa tanık olduğu bir beyefendi var. İfşa edilmekle tehdit edildiğinde, bu beyefendi sırrını saklaması için adamıma her şeyi teklif etti. Bilgi ticareti yaptığım için, uşağım en iç gıcıklayıcı dedikoduları çıkarabildi. Erkek fahişeleri kullanmak için iş yerinizi sık sık ziyaret eden erkekler olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı hayal edin. Hanginizin bu tür müşterileri kabul edecek kadar ahlaksız olduğunu anlamak yeterince kolaydı. Size en yakın olanlardan hepsi evlendi ve hatta biri üremeye başladı. Sizin, Bay Sterling, hiçbir kadınla alenen bir ilişkiniz olmamasını ilginç buluyorum... ya da Leydi Celeste Browning'le tuttuğunuz küçük aşk yuvasının yıllar boyunca başka erkek ziyaretçiler görmesini. Acaba onlar aradığında siz evde miydiniz?"

Benedict, Cynthia'nın ifşaatına dışarıdan hiçbir tepki göstermese de içinde panik ve öfke çalkantıları vardı. Bu kadın tahmin ettiğinden çok daha tehlikeliydi ve yoluna çıkan herkese zarar vermeye hazır olduğunu ona hatırlatarak bunu kanıtlamıştı. Madam Hershaw, muhtemelen eski müşterilerinden, arkadaşlarından biri olan bu gizemli beyefendi.

Derin, yavaş bir nefes alarak, kendini dıştan sakın kalmaya zorladı. Henüz kaybetmemişti.

"Tüm bunları dünyaya ifşa etmek yerine neden bana anlattığını anlayamıyorum. Son görüşmemizde sana ne istediğini sormuştum ve o zaman bana söylemeye hazır değildin. Ama buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Seni fırlatıp attığım için bana borcunu ödemek istiyorsun."

Müziğin son notaları odaya dağılırken durdular ve omuzları birbirine dönük bir şekilde ayakta durdular.

Cynthia gözlerini ondan ayırmadı, ağzı grotesk bir alaycılığa dönüşmüştü. "Senin herkesin önünde yıkılmadan daha çok istediğim bir şey var ve eğer bildiklerim hakkında ağzımı kapalı tutmamı istiyorsan, bunu bana vereceksin."

Benedict, izleyen gözlerin hatırı için kolunu uzattı. Benedict onu tuttu ve dans pistinden ayrılırken aralarında hararetli bir kötülük akımı oluştu.

"Bekliyorum," diye homurdandı, şu anda onu sıkıştırdığını biliyor ve bu yüzden ondan daha da nefret ediyordu.

"Beni mahvettikten sonra benimle evlenmeyi reddetmen-"

"Uyuşturulmuş halimden yararlanarak kendini mahvettikten sonra," diye araya girdi göz ucuyla keskin bir bakış atarak.

"Anlambilim önemsizdir. Gerçek şu ki, evliliğe uygun olmayışım beni babama bağımlı kıldı; bu durumu anladığınızdan eminim. Sizin icadınız olan Centilmen Fahişeler sizi Vikont'tan kurtardı ve ben de aynısını istiyorum."

"Ve sana bunu önerebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Yapabileceğini biliyorum. Ahlaksız faaliyetlerinizden kazandığınız parayla, hayatımın geri kalanını istediğim gibi yaşayabilmemi sağlayabilecek güçtesiniz."

Benedict farkına varınca ağzında acı bir tat bıraktı. "Fiyatını söyle."

"Elli bin pound. İsteyebileceğimden çok daha az, ama tamamen mantıksız değilim. Bunu bana yaptıklarının telafisi olarak düşün."

Benedict onun küstahlığına inanamıyordu. Babasının kendisine tecavüz etmesine yardım etmişti ama yine de burada durup küstahça ondan bir şeyler talep edebilir miydi? Kolunu kadının elinden çekerek yüzünü ona döndü. Şimdi kalabalığın en ucunda duruyorlardı ve etraflarında eğlenenler tarafından fark edilmiyorlardı.

"Peki ya reddedersen?"

"*The London Gossip*'in bir sayısının, Madam Hershaw, Leydi Browning ve Leydi Dane'in de dahil olduğu, sadece siz ve Centilmen Fahişeler hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmaya adanmasını bekleyebilirsiniz. Elli bin pound, değer verdiğiniz herkesin mahvolması karşısında hiçbir şeydir. *Erkek* müşterilerinizden de bahsedileceğinden emin olabilirsiniz."

Benedict vücuduyla girdiği savaşı hızla kaybediyordu, ensesi terden diken diken olmuştu. Midesi her an onu utandırmakla tehdit ediyordu.

"Ben sabırlı bir kadıyım," diye ekledi. "Hikayemi yayınlamadan önce size para bulmanız için üç hafta süre vermeye hazırım. Tüm bunların sonuçlarını tam olarak kavramak için zamana ihtiyacınız olduğunu anlıyorum. Anlıyor musunuz? Cömert olabilirim."

Benedict konuşmak için kendine güvenemeyerek ona ters ters baktı. Ayaklarının üzerinde sallanıyor, aniden bayılabileceğini fark ederek utanıyordu. Zihni içinden çıkamayacağı kadar çok düşünceyle doluydu ve boğulmak üzereydi.

Bir melek gibi Benedict'in yanında cisimleşen Celeste, bir can simidi gibi belirdi. Benedict'in koluna girdi ama ateşli bakışlarını Cynthia'dan ayırmadı.

"Defol, seni iğrenç yaratık," diye emretti Celeste. "Yoksa bu balo salonunun ortasında gözlerini oyarım ve ardından çıkacak dedikodulara da lanet ederim."

Cynthia ürpertici gülümsemesini sundu, yelpazesini açıp yüzüne doğru salladı. "Bay Sterling, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Benedict boğazındaki safrayı yuttu ve bir kaçış yolu aramak için boynunu bükte.

Krizini hissedenden Celeste onu nazikçe balo salonunun yan kapılarından birine doğru yönlendirdi.

"Benimle gelin," dedi. "Düşes düşünceli bir kadındır, kalabalıktan uzaklaşmak için her zaman misafir odalarını hazır tutar. Sakin ol... Neredeyse geldik."

Benedict balo salonunun parlak ışıklarından ve bunaltıcı sıcağından kurtulduklarında daha rahat nefes aldı ve Celeste'in onu açık kapıdan geçirmesine uyuşuk bir şekilde izin verdi. Güvenli bir şekilde içeri girdiklerinde ondan uzaklaştı ve boynunda bir ilmik oluşturmuş gibi görünen kravatını salladı. El yordamıyla en yakındaki pencereyi açtı ve temiz, soğuk havayı derin derin içine çekti.

"Ben?" Celeste kapı aralığından seslendi. "Ne yapabilirim ki? O cadı sana ne dedi?"

Benedict başını eğdi ve hırsıyla aldığı nefesleri yavaşlatarak daha düzenli bir ritme soktu. "Şu anda bu konuda konuşamam Celeste. Zamana ihtiyacım var.

... İhtiyacım var ..."

Neye ihtiyacı vardı? Yıllarca kendi etrafında bir zenginlik ve bağımsızlık kalesi inşa ettikten sonra tüm hayatı parçalanıyordu. Küçük oyunlarında Cynthia'yı alt ederek kendini çok zeki sanmıştı. Benedict, Cynthia'nın onun en gizli ve en tehlikeli sırrını ortaya çıkaracağını hiç beklemiyordu.

"Ben?" Celeste dürttü.

"Git," diye mırıldandı, en yakın koltuğa yığıldı ve gözlerini kapadı. "Ben iyi olacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Baloya geri dön, gitmeye hazır olduğumda seni çağıracağım."

Benedict onun endişeli bakışlarını üzerinde hissetti ama gözlerini açamadı. Karanlık boşluğun içinde bir rahatlık, yaklaşan fırtınaya karşı geçici bir soluklanma vardı.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve Benedict tepeden tırnağa dövülmüş gibi hissederek sandalyeye yığıldı. Balo salonuna geri dönüp Cynthia'ya, ona tek bir kuruş bile vermeden öleceğini söyleme dürtüsü çok güçlüydü. Ancak onun bildiklerini ya da bunları nasıl öğrendiğini göz ardı edemezdi. O ve arkadaşları Centilmen Kibarlar olarak ifşa edilmeleriyle mücadele edebilirlerdi ama Benedict oğlancı olarak ifşa edilmekten kurtulamazdı. Babasının onu dize getirme kararlılığı olmasaydı, bunu iftira niteliğinde bir söylenti olarak geçiştirebilirdi.

Cynthia'nın iddiaları cephanе olarak kullanıldığında, Vikont için Benedict'i öldürtmek ve mirastan mahrum bırakmak korkunç derecede kolay olacaktı. Unvan zerre kadar umurunda olmasa da, özgürlüğüne değеr veriyordu ve deli doktorların kendisiyle uğraşmasına izin vermektense kendi boğazını keserdi. Oğlancılık suçundan asılmak da bir olasılık olsa da, vikontun hazırladığı şey kadar korkutucu değildi.

Benedict kapının açılmasıyla daldığı hayallerden sıyrıldı. Bir beyefendi hızla kapıdan içeri girdi, sonra da kapıya yaslandı. Benedict kaşlarını çatarken, Bay Martin Lewes geniş ve telaşlı gözlerle ona bakıyordu. Benedict adamla haftalardır konuşmamıştı ve Lewes'in herkesin içinde ona saldırması için hiçbir neden göremiyordu. Arkadaşı Dominick Burke'ün karısıyla nişanlanmış ve kadın onu terk etmeden önce nikâh mihrabına kadar gelmişti. Kaçak gelin hemen Dominick'le kaçmış ve onun muazzam servetini Lewes'in elinden kapmıştı; Lewes, yakında kendisine miras kalacak olan harap haldeki mülkü tamamlamak için paraya ihtiyaç duyuyordu.

"Lewes," diye tersledi. "Ne halt istiyorsun?"

Lewes boğazını temizledi ve ellerini sıkarak kapıdan ürkek bir adım uzaklaştı. "Ben... konuşabileceğimizi... müzakere edebileceğimizi umuyordum."

Benedict homurdandı ve gözlerini devirdi. "Bunu konuşmuştuk Martin. Yoksulsun ve ben artık sahip olduğun az miktardaki parayı hortumlamaya devam etmek istemiyorum. Ücretimi ödemek için eşyalarını rehin verdiğini görmek beni rahatsız ediyor. İşimiz bitti ve fikrimi değiştirmeyeceğim."

Lewes'in geniş, gök mavisi gözleri odaya girerken Benedict'e yalvardı. Güzel bir adamdı, Benedict'in zevkine göre değildi, ama para söz konusu olduğunda bunun hiçbir önemi yoktu. Lewes'in mahvolmuş düğününden kısa bir süre sonra Benedict onu gecenin köründe Marylebone'daki Bowling Green'de dolaşırken bulmuştu; bir adamın kendine gecelik bir kiracı bulması için iyi bilinen ve uygun bir yerdi. Lewes'in gizli cinsel dürtüler sakladığını keşfetmesi Benedict'i şaşırtmamıştı, çünkü amandan en başından beri şüpheleniyordu. Kısa bir sohbet, Lewes'in gece için bir arkadaşına para ödeme planını hiçbir zaman gerçekleştirmediğini ortaya çıkardı. Onu bir müşteri olarak kazanmak çok kolay olmuştu, gerçi adamın sınırlı parası bunu kısa bir süre için yapmıştı. Şimdi Lewes'in iştahı açılmıştı.

uğraşılması gereken bir angarya haline gelmişti. Bu, Benedict'e anlaşmalarını devam ettirmek için üçüncü kez yaklaşmasıydı.

Lewes dizlerinin üzerine çöküp ellerini Benedict'in kalçalarına koyarak, "Sana ödeme yapabilirim," diye yalvardı. Yumuşak, manikürlü elleri yukarı doğru okşadı, bakışları Benedict'in pantolonunun düşüşüne sabitlendi. "Belki o kadar peşin değil ama telafi edeceğim, söz veriyorum. Lütfen

..."

Benedict işgalci elleri düğmelerinden uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. "Ayağa kalk. Kendini aptal yerine koyuyorsun."

"Beni hayal bile edemeyeceğim zevklerle ustalıkla tanıştırdığın ve onları elimden aldığın için. Eğer düşünürsen sana ne istersen veririm."

Benedict Lewes'in etrafından dolandı. "Tanrı aşkına adamım, biraz gururlu ol! Kendini kaptırmış bir aptal gibi halının üzerinde diz çöküyorsun. Bana saldırmama müsamaha göstermeyeceğim."

"Sağduyulu olabilirim... olabileceğimi biliyorsun!"

Benedict kapıya doğru giderken aniden aklına gelen bir düşünceyle durakladı. "Bayan Cynthia Milbank ile tanışıyor musunuz?"

Lewes sendeleyerek ayağa kalktı. "Bayan Milbank? Kendisini pek tanıdığımı söyleyemem ama zaman zaman karşılaşmışlığımız var."

Benedict Lewes'a doğru ilerledi, yakasından tutup onu daha da yaklaştırırken diğer adamın korkudan inlemesine neden oldu. Lewes, Benedict'ten birkaç santim daha kısa boyluydu ve ona bakabilmek için boynunu eğmek zorunda kalmıştı. Benedict korku dolu gözlere baktı ve herhangi bir sahtekârlık ya da kötü niyet pırıltısı aradı. Adam bir kenara atıldığı için üzgündü. O da misilleme olarak onu Cynthia'nın yanına mı atmıştı?

"Bir molly evinde onun hizmetçilerinden biriyle karşılaştın mı?" diye sordu.

Lewes'in ağzı bir karış açık kalmış, içinden anlaşılmaz protesto sesleri yükselmişti. "Diyorum ki! Ne biçim bir suçlama bu! Böyle bir müesseseye hiç adımımı atmadım!"

Benedict gözlerini Lewes'e dikti ama yumruğunun diğer ucunda duran bir adamın dehşetinden başka bir şey yoktu. Lewes'i serbest bıraktı ve paranoyanın sadece mantıksız hareketlere yol açacağını kendine hatırlattı. İhtiyacı olan şey kafasını boşaltmak ve mantıklı düşünmekti.

"Londra Dedikodusu benim ve diğ er fahi elerinin peşinde, bu yüzden mesafenizi korumanız iyi olur," dedi.

Lewes bir elini ağızına bastırdı, çenesi titriyordu ve sanki bir kaçış yolu arıyormu  gibi odaya baktı. "Yüce Tanrım. Nasıl?"

"Bu konuda endi elenmenize gerek yok. Onun entrikalarına bir son vermek niyetindeyim. Dediğimi yap ve itibarına değer veriyorsan benden uzak dur."

Lewes'in yanakları pembele mi , beceriksiz hareketlerle kapıya doğru ilerliyordu. "Evet, elbette... Ben...    r dilerim, ben... Ben gideyim."

Lewes gittikten sonra Benedict sandalyesine gömüldü ve ba ını ellerinin arasına aldı. Sanki ba ının üzerinde bir kılıç asılıymı  gibi hissediyordu ama kılıcın altından kıpırdıyamıyordu çünkü daha ölümcül kılıçlar her yanını sarmı , hem güvenliğini hem de akıl sağlığını tehdit ediyordu. Bir  ıkı  yolu olmalıydı; sadece onu bulması gerekiyordu.

CHAPTER 5

*"Londra'nın en sevilen ressamının eşi Bayan R'nin lohusalık süresinin yaklaştığı söyleniyor. Bebek R'nin bir bebek olup olmayacağını öğrenmek için nefesimizi tutarak bekliyoruz. kız ya da erkek. White's'ta henüz bahislerini yatırmamış olanlar acele etmeli, fazla zaman kalmadı."
-The London Gossip, 27 Ocak 1820*

A Lex ellerini arkasında kavuşturmuş, salonun bir ucundan diğer ucuna volta atıyordu. Endişe ve beklentiyle titriyor, Ben'in ona ulaşacağı anı bekliyordu.

ortaya çıkacaktı. Balo sırasında misafir odasının dışında kulak misafiri olurken duydukları onu derinden sarsmıştı. Ben'i gözetlemekten utanmıyor, Cynthia Milbank'la yaptığı tuhaf konuşmanın ne anlama geldiğine dair bir ipucu bulabilmek için çırpınıyordu. Alex, Katherine'le evlenip Londra'dan ayrılmadan önce, Bay Milbank'in tonun içine girme planlarından ve bu planlar arasında tek çocuğu olan kızının da bulunduğu haberdardı. Vikont Sterling ile yakın arkadaş olduğuna dair söylentiler dolaşmaya başlamıştı. İki babanın aklında evlilik olduğu sonucuna varmak kolaydı ama Alex, Ben'in böyle bir planı kabul edeceğini hiç düşünmemişti. Ben ondan daha güçlüydü ve vücudunda korkak bir kemik bile yoktu. Yine de onu kızla dans ederken ve yoğun bir sohbe benzeyen konuşmalarını izlerken Alex kendini inançlarını sorgularken bulmuştu.

Valsin ardından Ben, sözde metresinin yanına çekilmişti ve Alex böyle bir fırsata izin veremezdi.

yanından geçip gittiler. Onları takip etmiş, misafir odalarından birine girdiklerinde koridordaki gölgelerden onları izlemişti. Alex, Leydi Browning'in yalnız gitmesini tuhaf bulmuştu ve koridorun diğerk ucundan başka bir beyefendi belirip kapıyı açtığında karanlıktan sıyrılarak şömine ışığıyla aydınlandığında merakı daha da artmıştı.

Ufak tefek bir adamdı ama yakışıklıydı, gülünç derecede yakışıklıydı. Kıskançlık ve kızgınlık Alex'i anahtar deliğini dinlemeye itmiş ve duydukları tüm stratejisini değıştirmişti. Alex, Ben'in kendini satmaya kalkışacak biri olduğunu asla düşünmezdi ama Alex düşündükçe daha da mantıklı geliyordu. Eton'dan beri Ben babasına güvenmemeye kararlıydı, bu yüzden üniversiteyi bitirene kadar aylık yetersiz harlığın ı yumruklarını kullanarak tamamlamıştı. Yaptığı kavgalarda kazandığı paralarla etkileyici bir yığın oluşturduktan kısa bir süre sonra Ben, babasına son harçlık ödemesini, Vikont'a şeytana uymasını söylediği bir mektupla birlikte iade etmişti. O andan itibaren, kendisine ait olan her şeyi dövüşerek ve akıllı yatırımlarla kazanmış, bu da ona okuldaki ilk yıllarında yoksun kaldığı konforu sağlamıştı.

Ben yıllarca Vikont'tan tek kuruş almadan kendi geçimini sağlamayı başarmıştı. Ama Alex, son birkaç yıl içinde Ben'in koşullarında bir değışiklik olduğunu varsayıyordu. Başka çaresi olmadığından, Alex onun gizlice başka erkekleri arzulayan erkeklere metres olarak iş yapma fikrini işlediğini hayal edebiliyordu. Ama bundan daha fazlası vardı, çünkü Ben'in Londra Dedikodusu'nun kendisinin ve 'diğerk fahişelerin' peşinde olduğunu söylediğini duymuştu. Birkaç kişi daha vardı, bu da onu tüm bu olayın muhtemel düzenleyicisi yapıyordu. İhtiyacı olan geliri elde etmek için entrikalar çevirmekle kalmayıp bu süreçte başkalarını da kanatları altına almak tam Ben'e greydi. Ben'in pek çok kusuru vardı ama kimse onu yakın çevresindekileri nemsememekle sulayamazdı. Bazen çok fazla önemsiyordu ve bu da kendi sorunlarını beraberinde getiriyordu.

Zihninde sakladığı bu yeni bilgiyle Alex yeni bir hareket tarzı belirlemeye karar vermişti. Başından beri Ben'e her şeyi açıklamanın zor olacağını biliyordu ve son birkaç denemesi de bunu kanıtlıyordu. Alex bu yeni bilgiyi kullanarak

ve Ben'in kaçma seçeneklerini sınırlayarak aralarındaki sorunları çözme fırsatı yarattı. Bu süreçte belki de Ben ve Cynthia Milbank arasında neler olup bittiği hakkında daha fazla şey öğrenebilir ve Londra Dedikodusu işine bir son verilmesine yardımcı olabilirdi. Sonunda Ben'in kalbini tekrar kazanamazsa, belki Alex bu sorunu onun için çözebilirdi.

Alex kıpırdamadan durdu ve uşak eşikte belirince başını kaldırıp baktı.

"Bay Sterling sizi çalışma odasında kabul edecek. Bu taraftan lordum." Çalışma odasının kapısı aralıktı ve Alex'in masasının arkasında oturan Ben'i görmesini sağlıyordu. Uşak kapıyı kapattığında başını karaladığı kâğıttan kaldırmadı ve bir kâğıt parçasına karalanmış bir dizi rakamı incelerken kaşlarını çattı. Önünde açık duran bir defter vardı.

Ben'in gelişigüzel, neredeyse okunaksız el yazısıyla delik deşik olmuş.

Alex bir sandalyeye çöktü ve bir bacağını diğerinin üzerine atarak Ben'in çalışmasını izledi. Kravatının ve paltosunun olmayışı boğazının kalın sütununu ortaya çıkarıyor ve göğüs kıllarının tutamlarına en ufak bir bakış sunuyordu. Bu sabah tıraş olmamıştı ve koyu sarı bıyıkları çenesinin topografyasını çoktan ele geçirmişti. Alex'in yüzü, bir öpücük sırasında yüzündeki kılların kendisini gıdıklamasını hatırlayınca karıncalandı ve parmakları yan bıyıklarının tel tel tel tellerini takip etmeyi arzuladı.

Elleriyle yapacak bir şey bulamadığı için -Ben'i sandalyeden kaldırıp bir güzel öpmek dışında- ceketinin cebine uzandı ve bu sabah oraya sakladığı küçük şekerleme kesesini çıkardı. Damarlarındaki şeker akışı, Ben'e tekrar yakın olmanın verdiği baş döndürücü heyecanla karışarak hafifçe sersemlemesine neden oldu. Ben konuştuğunda beşinci şekerlemesini çiğniyordu ama başını işine eğmeye devam etti.

"Bu ilginç bir değişiklik," diye mırıldandı.

"Nasıl yani?" Alex sordu.

"Seni affetmem için beni ikna etme kampanyasına devam etmek yerine, mikroskop altındaymışım gibi oturup beni gözlemlemeyi tercih etmeye karar verdin."

"Ah. Şey, çünkü af dilemeye gelmedim."

Ben durakladı, kalemi kâğıdının üzerinde geziniyordu ve Alex kısa bir süre için rastgele rakamların birbirine eklendiğini seçti.

Ben'in bakışları, görevine devam etmeden önce kısa bir süreliğine ona kaydı. "O zaman neden buradasın? Eğer mesele buysa, beni giydirmene izin vermeye hiç niyetim yok."

Alex sıırttı. "Yazık. Az önce Aubrey'den senin için mükemmel bir yelek olacağını düşündüğüm göz alıcı bir damask satın aldım. Oh, ve bu bordo çuha kumaşa bayılıyorum... ikimiz için de harika bir çift palto olur."

Ben homurdandı ve başını salladı. "Sanki tüm şehre bizim tavla oynayan bir çift olduğumuzun reklamını *yapmak istiyorsun*."

Alex kıkırdadı. "Saçmalık. Londra'daki diğer erkekler gibi senin de benim enfes zevkimden ilham aldığını düşünecekler. Buraya gelirken sarı boyalı kravat giyen dört adam gördüm."

"Akıllı olmayan insanlar kolayca etkilenir. Kendinizi çok yükseklerde görmenize neden olmasına izin vermeyin."

Alex, "Artık çok geç," diye karşı çıktı. "Kendimi oldukça önemli biri olarak görüyorum."

Ben bıkkın bir iç çekişle kalemini bir kenara bıraktı ve Alex'in bakışlarıyla karşılaştı. "Oyun oynayacak vaktim yok Alex. Ziyaretinin amacına gelebilirsen-"

"Seninle bir anlaşma yapmaya geldim." Ben kaşlarını çattı. "Ne tür bir anlaşma?"

Alex şekerleri cebine koydu ve ayağa kalkarak ellerini masanın yüzeyine koydu ve eğildi. Ben eğildi, Alex'in bakışlarındaki meydan okumayı tereddüt etmeden karşıladı.

"Gerçeği biliyorum Ben," diye başladı Alex. "Gentleman Courtesan'lardan biri olduğunu biliyorum. Ayrıca tüm operasyonun elebaşının da sen olduğundan şüpheleniyorum. Aubrey'nin de bir fahişe olduğunu varsaymak zorundayım. Dükkânını bu kadar kapsamlı bir şekilde yenilemeyi ve genişletmeyi nasıl karşılayabildiğini ilk başta anlayamamıştım. Ve her kadın için iyi bir av, ama eski bir kontes karısı olarak? İkinizin de şu anda hiç olmadığınız kadar varlıklı olduğunuzu fark edene kadar bir şeyler kafama yatmadı."

Ben'in Martin denen adamla yaptığı konuşmaya kulak misafiri olduğunu açıklamayacaktı. Anlambilim üzerine tartışacak zaman yoktu.

Ben, Alex'in suçlamasına dışarıdan hiçbir tepki göstermedi. Ellerini karnının üzerinde kavuşturarak dudaklarını büzdü. "Hâlâ bana yapmak istediğin anlaşmayı anlatmanı bekliyorum."

"Fiyatını söyle. Seni sadece bir aylığına istiyorum ve ne kadar istersen ödemeye hazırım."

Birkaç saniye boyunca Ben konuşmadı. Ancak Alex onu o kadar yakından izliyordu ki, bakışlarının eklediği rakamlara doğru kaydığını fark etmedi. Alex buradan sadece rakamları görebiliyordu, virgül ve sıfırların çokluğu Ben'in para topladığını düşünmesine neden oldu. Astronomik bir rakama benziyordu ve görünüşe göre hesaplamayı bitirmemişti. Alex açık deftere bakarak Ben'in mal varlığında belli bir miktar para aradığını düşündü. Ama ne sebeple? Eğer önemli bir şeyse ve Ben'in paraya ihtiyacı varsa, o zaman Alex'in üstünlüğü vardı. Miras ona dört ömür boyunca harcayabileceğinden daha fazla para bırakmıştı ve gerektiğinde kullanabileceği bir dizi kendi varlığı vardı.

"Ne dediğinizi anladığımdan emin olmalıyım," diye yanıtladı Ben, yavaş ve özlü bir şekilde. "Önceki ilişkimizi sürdürme arayışından vazgeçtiniz ve şimdi yatağınızı ısıtmak için beni satın almak mı istiyorsunuz? Peki bu ani fikir değişikliğine ne sebep oldu?"

Alex'in istediği şey hiçbir şeyin değişmediği ve Ben'i hâlâ her şeyin ötesinde sevdiği konusunda ısrar etmekken, sakın kalmak ve soğukkanlı davranmak dayanılmazdı. Ama Ben'in duygularına hitap etmek işe yaramıyordu. Ben ona karşı yumuşayana kadar daha paralı bir yaklaşım gerekliydi. Bu gerçekleştiğinde, Alex aşkını ve Ben olmadan yaşamaya ne kadar isteksiz olduğunu kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Alex omuz silkerek ayağa kalktı ve yavaşça masanın kenarına doğru ilerledi. Kalçasını masanın kenarına dayadı, şimdi Ben'in gözlerinin altındaki koyu lekeleri fark edebilecek kadar yakındı - dün gece uyumadığının kanıtı. Kâğıttaki rakamlara hızlıca bir göz attığında Alex'in teorisi doğrulanmıştı.

"Sahip olabileceğim şey uğruna imkânsızdan vazgeçmeye karar verdim. Bildiğiniz gibi, bir süredir... yani, sizden sonra başka bir erkek olmadı. Bunu özlüyorum. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu unutmadım ve senin de unutmadığını biliyorum. İhtiyacın olan şey paraysa, bende bolca var. İhtiyacım olanı ödemekten utanmam."

"Başka erkek olmadığını mı söylemek istiyorsun?"
"Karım," diye karşılık verdi Ben. "Bunca zamandır bir keşiş gibi yaşadığına inanamıyorum."

zaman."

Alex buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi ama Ben'e hâlâ anlatacak çok şeyi, açıklayacak çok sırrı olduğunu hatırlayınca midesi bulandı. Bazıları aralarındaki sorunları daha da kötüleştirebilirdi ama Alex zamanlamasına dikkat etmezse. Öncelikle Ben'in yakınında olmasına ve onu görmezden gelememesine ihtiyacı vardı. Yakınlık eninde sonunda aralarında bir hesaplaşmaya neden olacak ve her şey ortaya dökülecekti.

Alex, "Gerçeği bilseniz şaşırırdınız," diye sözünü kesti. "Katherine ve ben fiziksel tutkuları içeren bir ilişki paylaşmadık. Biz arkadaştık."

"Katherine ile ne yaşadığın umurumda bile değil. Hayatıma tekrar girmene izin vermem için beni manipüle etmeye çalışma nedenlerinle çok daha fazla ilgileniyorum. Oyunun her neyse, oynamakla ilgilenmiyorum."

Alex masadan kalktı ve yaklaşarak Ben'in sandalyesinin kollarını kavradı ve yüzünü ona çevirdi. Ben'in ayakkabıları yere sürtündü, Alex'in zayıf biri olmadığını hatırlayınca gözleri büyüdü. Ben eskisinden daha kiloluydu ama Alex'in taşradaki yaşam tarzı ona fiziksel aktiviteyle doldurabileceği boş saatler vermişti. Hayatının en iyi formundaydı.

Ellerini hâlâ sandalyeye dayamış olan Alex başını eğdi ve dudaklarının Ben'in saç çizgisi boyunca kayarak kulağına doğru ilerlemesine izin verdi.

"Bedenin yatağında, çıplak ve istekli... Tek istediğim bu. Aramızda olması gereken tek şey bu. Dürüstçe gözlerimin içine bakıp artık beni istemediğini söyleyebilir misin? İstediğin erkeği seçebileceğine eminim - ben yokken birçok erkekle birlikte oldun - ama acaba içlerinden biri senin gerçekten nelerden hoşlandığını biliyor mu? Sadece burada bile ne kadar hassas olduğunu biliyorlar mı?"

Alex kulağının arkasındaki oyuğu bulup diliyle okşadığında Ben ürperdi. Bu tepki Alex'i onu daha da zorlaması için cesaretlendirdi.

Dudaklarını Ben'in boynundan aşağı kaydırıp ve gömleğinin açıklığına sokuldu. Tel tel tüyler dudaklarını ve burnunu gıdıkladı ve keskin Defne Romu ve keten nişastası kokusu duyularına nüfuz etti.

"Eski sevgilileriniz gözlerinizi başınızın içine döndüren şeyin ne olduğunu biliyor mu?"

Alex bir elini Ben'in göğsüne koyarak parmak uçlarının yeleğinin kumaş kaplı basit düğmelerini teker teker takip etmesine izin verdi. Yavaşça aşağıya doğru inerek pantolonunun gümüş düğmelerinden biriyle oynadı ve pantolonunun düşmesiyle ortaya çıkan belirgin şişkinliği sıyırdı.

"Dokunulmaktan ve öpülmekten... becerilmekten hoşlandığınız tüm yolları biliyorlar mı?"

Ben'in nefes alış veriş her saniye daha da sertleşiyor, Alex şişmiş sikinin uzunluğunu okşarken bacakları ayrılıyordu. Taş gibi sertti ve Alex'in parmaklarına karşı hevesle nabız atıyor, gerginlik hissedilir bir akıntıyla içinden geçiyordu.

"Bakıcılarım beni sikmiyor," diye mırıldandı Ben, sikini Alex'in avucuna bastırmak için kalçalarını titreterek. "Birini becermek istiyorlarsa evlerine, karılarının yanına gidebilirler. *Onları* becermem için *bana* para ödüyorlar."

Alex inledi, Ben'in kendisine emanet edilen şeyi başkalarına vermediğinin ortaya çıkmasından duyduğu memnuniyet onu sardı. Ben öyle olmadığında ısrar etse bile bunun bir anlamı olmalıydı.

"Beni becermen için sana para verirdim," diye fısıldadı Alex, avucunu Ben'in aletine sürterek, onun sıcaklığı ve sertliği karşısında büyülenmişti. "Ne istersen... sahip olabilirsin. Tek yapman gereken evet demek."

Ben'in direnci kırılmış, aralarında yükselen şehvet Ben'in öne sürebileceği her türlü argümanın önüne geçmişti. Alex, Ben'in boynu ve çenesi boyunca öpücükler kondurdu, sert bir el Ben'inkinin üzerine düşerek zevk almak için yalvaran kabarık organa daha fazla baskı uyguladı. Alex'in kendi siki ihtiyaçtan ağlıyordu ve Ben diğer elini yönlendirirken o serbest elini onun etrafına sardı, okşadı ve çekti. Parmaklar iç içe geçmiş, Ben'in sikini pantolonunun içinden geçiriyorlar, sert nefeslerinin sesi odanın ürkütücü sessizliğinde birbirine karışıyordu.

Alex dudaklarını Ben'inkilere doğru uzattı, daha fazlasını arzuluyor, onu mümkün olan her şekilde deneyimlemeye ihtiyaç duyuyordu. Çok uzun zaman olmuştu ve bir kenara attıklarının bir kısmını yeniden yakalamak için yanıp tutuşuyordu.

Ben, ağızları birleşmeden önce başını geri çekti, ağır eliyle Alex'in ensesini kavradı. Gözleri öfkeli bir ateşin içindeki mavi titremeler gibi yanıyordu ve göğsü her

Nefes al. Zalim ama çekici bir sırtışıla ağzının bir köşesini kaldırdı ve Alex'i dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

"Eğer evet dersem, uyulması gereken kurallar var. İlk ve en önemlisi, bana ödeme yapıyor olabilirsiniz, ancak bu, sorumlu kişinin ben olduğum anlayışıyla olacaktır. Şartları ben belirlerim ve bunlardan herhangi bir sapma sözleşmemizin feshi ile sonuçlanır."

Alex ellerini sandalyenin kollarına dayadı, Ben'in parmaklarının yavaş hareketlerle elbisesinin düğmelerinin üzerinde gezinmesi dikkatini çekti. Parmaklar teker teker, alaycı bir hassasiyetle deliklerinden kayıyordu.

"Anlaştık," diye homurdandı, gömleğinin beyaz keteni arasından Ben'in sikini ilk gördüğünde dudakları aralandı. Tohumunun ön dalgalanmalarının neden olduğu bir ıslaklık çemberi, kumaşı geniş başın üzerinde bir örtü gibi bıraktı.

"Kabul etmeden önce bana böyle bir anlaşmanın ne kadara mal olacağını sormak isteyebilirsiniz."

Ben gömleğinin kuyruğunu çekerek sikinin serbest kalmasını sağladı. Yüksek ve gururlu bir şekilde göbeğine doğru kıvrılıyordu. Alex bu ihtişamı görünce keskin bir nefes çekti. İnanılmaz derecede kalındı, tabanı kıvrık altın kıllarla çevriliydi, taşakları sıkıca yukarı çekilmişti. Yarığında bir damla nem parıldadı ve Alex onu kucaklayıp götürme dürtüsüyle dudaklarını yaladı. Bunu yapmak için eğildi ama Ben sert bir bakıştan başka bir şey yapmadan onu durdurdu. Alex bu bakıştaki vaat karşısında ürperdi, Ben'in egemenliğine boyun eğmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Ben'in kontrolü elinde tutmayı sevmesi şaşırtıcı değildi; bu gerçek onun varoluşunu yönlendiriyordu. Alex onu memnun etmekten çok mutluydu.

"Ne kadar?"

Ben sırtıarak sikini kavradı ve başparmağıyla yavaşça vurarak başını kendi tohumuna buladı. "Yirmi beş bin pound. Onunu peşin istiyorum."

Alex'in parmakları sandalyenin kollarını sıkıca kavradı, çaresizlik içini kemiriyordu. "Evet. Ödeyeceğim. Daha fazlasını da ödeyebilirdim."

"Yirmi beş yeter," diye cevap verdi Ben, yavaşça ve istikrarlı bir şekilde sikini pompalarken, Alex'in aç bakışları karşısında yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Kabul etmeden önce, kendi şartlarım var."

Tepkisini gizlemeden önce Ben'in gözlerinde bir parıltı b e l i r d i .
"Talepte bulunacak konumda değilsin."

"Talep değil," diye çıkıştı Alex. "Düşünmeni istediğim istekler.
İlk olarak Londra'dan ayrılacağız ve Kent'te en az iki hafta geçireceğiz."

Ben başını salladı. "Zaten Londra'dan uzaklaşmaya ihtiyacım var.
Başka ne olabilir ki?"

"Ayrılmadan önce bana bir gezide eşlik etmelisin, benim seçtiğim bir
kuruluşa."

"İyi. Başka bir şey var mı?"

"Yok."

"Güzel. Eller arkaya. Bakalım ne kadar iyi itaat ediyorsun." Alex
neredeyse itiraz edecekti, ellerinin Ben'in üzerinde olmasını o kadar
çok istiyordu ki canı yanıyordu.

Ama müzakereleri zaten yeterince zorlamıştı. Şimdi Ben'in oyununu
oynaması gerekiyordu.

Ellerini arkasında kavuşturan Alex, hâlâ tembel tembel kendini
okşayan Ben'e beklenti dolu gözlerle baktı. Şimdi rahatlamış
görünüyordu, kontrol pozisyonu rahat bir bölge olduğunu kanıtlıyordu.

"Ağzını aç," dedi, sesi ağır bir emirle çıkıyordu.

Alex yeterince hızlı itaat edemedi, Ben'in horozunun teklifini kabul
etmek için hevesle eğildi. Şişen baş alt dudağına sürtündü, ten ve
menin tuzlu tadı damağıyla alay etti. Alex, Ben'in alt karnındaki
kasların tepki olarak nasıl sertleştiğini ve kasıldığını fark ederek dilini
ona doğru kaydırđı. Yavaş, kontrollü bir nefes verişle Ben kalçalarını itti
ve yavaşça Alex'in ağzına doğru ilerledi. Alex dudaklarını Ben'in
etrafında kapattı, ağzı gerildi ve doldu. Diliyle, Ben'in zonklayan nabzını
algılayarak alt taraftaki şişkin bir damarı okşadı.

Ben'in parmakları ensesindeki tüylere dolandı, onu daha yakına
çektı ve daha derine doğru itti. Aleti Alex'in boğazının arkasını
bulduğunda dudaklarından sert bir inilti döküldü. Adam geri çekildi ve
Alex emdi, Ben'in tadını ve miskin kokusunu içine çekti. Ellerini
birbirine o kadar sert kenetledi ki parmakları acıdı ama parmaklarıyla
keşfetme ihtiyacına teslim olmaktan korktuğu için bırakamadı. Alex elini
Ben'in sikine dolamak ve okşamak, taşaklarını okşamak, bir parmağını
onların yanından geçirip kığın gizli büzgüsüne doğru ilerletmek istedi.
Ben onu ne istediğini bilmeyecek kadar iyi tanıyordu ve kesinlikle onu
bundan mahrum etmekten zevk alacaktı.

Alex gözlerini açık tuttu ve Ben'e sabitledi, kayıtsızlığın sertleşmiş kaplaması eriyip giderken her nüanslı ifadeyi aldı. Dudakları yumuşadı ve aralandı, sikini Alex'in ağzına sokup çıkarırken gözleri kirpiklerinin soluk saçaklarıyla örtüldü. Oda elle tutulur bir enerjiyle yüklü gibiydi, aralarındaki gerilim bir yay gibi kıvrılıyordu. Ben, Alex'in saçlarını kavrayışını sıkılaştırdıkça, kalçalarının her dalgalanışında başını aşağı doğru yönlendirdikçe, vuruşları daha sert ve daha hızlı geldikçe arttı. Alex, Ben'in sikinin etrafında nefes nefese kaldı, derin istilayı savaşmak yerine kabul etti, Ben'in sığabildiği kadarını almak istedi. Bu neredeyse imkânsız bir başarı gibi görünüyordu, ama bu onu emmekten ve başını sallamaktan alıkoymadı, Ben'in vermek zorunda olduğu her şeye kendini açtı.

Ben'in yaklaşan doruk noktasının belirgin tadı dilini kapladı ve Alex çabalarını yoğunlaştırdı, daha sert ve daha hızlı emdi, yüzü ve boynu çabadan kızardı, kendi horozu düşüşüne karşı itti ve karşılıklı uyarılma için yalvardı. Kendi eli bile onu saniyeler içinde boşaltabilirdi ama o her ikisini de sıkıca arkasında tutuyordu. Hayatının son birkaç yılının en aşkın anı olması gereken bu anı vaktinden önce bitirmek için hiçbir şey yapmayacaktı. Hiçbir şey kesin değildi ve gelecek birçok değişkenden etkilenebilirdi ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Bu kadar kargaşanın ortasında bile Ben'e yeniden bağlanmak, uykusuz geçen sayısız gecenin ve uyanırken kurulan hayallerin bir tezahürüydü. Doğru, gerçek ve doğru hissettiriyordu.

Ben'in başı sandalyesinin arkasına düştü, Alex'in başını iki eliyle kavrayıp deliler gibi iterken sıkılmış dişlerinin ardında tıslayan inilti hapsoldü ve sonunu kovaladı. Ben'in siki ağzına sıcak, tuzlu tohumlar fışkırtmadan önce Alex'in sahip olduğu tek uyarı bir dizi küfürdü. Alex gözlerini kapadı ve her damlasını aldı, kafa derisi Ben'in tutuşunun sıkılığından yanıyordu. Ben sandalyede sarsıldı ve kasıldı, doruğa ulaştığı her saniye boyunca itti. Tamamen tükendiğinde Alex'i bıraktı ve yığıldı, bacaklarını açtı ve omuzlarını gevşetti.

Alex kamburunun üzerine geri döndü, derin nefesler aldı ve inatçı ereksiyonunu uzaklaştırmaya çalıştı. Alex'e diz çökmesini emretmeden hemen önce Ben'in gözlerindeki kindar parıltı, henüz kendi zevkine izin verilmeyeceği anlamına geliyordu. Bu onun için sorun değildi.

şimdilik; görevi tamamlanmıştı. Ben sadece onun olacaktı ve malikânesinin mahremiyetinde, kırılanları onarmaya başlayabilirlerdi.

"Bu konuda ne kadar iyi olduğunu unutmuşum," dedi Ben kıyafetlerini düzelterip ayağa kalkarken. "Yirmi beş bin pound ve senin yetenekli ağzının çabaları... Sanırım bu pazarlığın iyi tarafını alıyorum, Alex."

Alex ayağa kalktı, dizlerindeki ağrıdan dolayı irkildi. "Amaç da bu zaten."

Ben sandalyesini yeniden ayarlayıp arkalığını kavrarken göz ucuyla Alex'i izledi. "En azından beni fahişen olarak kullanmanın verdiği yenilikten sıkılana kadar."

Senden asla sıkılmam, diye düşündü Alex, hâlâ Ben'in dilindeki harcama kalıntılarının tadını alabiliyordu.

"Bir sözleşmeden mi söz etmiştin?" diye sordu yüksek sesle, düşüncesini kendine saklayarak.

Ben masasının bir köşesinden bir sūrahi kaldırdı ve kendine bir ölçü konyak doldurdu. "Müşterilerimize genellikle kağıt üzerinde şartları kabul ettiririz, ancak yakalanma tehlikesini göz önünde bulundurursak, el sıkışmamız gerekecek."

Alex hemen elini uzattı. "Pekâlâ. Şartlarınıza uyacağım konusunda bana güvenebilirsiniz."

Uzatılan eli kabul ederken Ben'in yüz ifadesinden Alex'e pek de güvenmediği anlaşıyordu. Yine de, sanki Alex az önce Ben'in sikiinin uzunluğunu yutmamış gibi sert ve kararlı bir kavrayışla el sıkıştılar.

Ben arkasını dönüp yakındaki bir pencereye doğru yürüdü ve konyağını yudumlarken arka avluya baktı. Pencerenin hemen sağında, duvarın maun kaplamasında bir sapma kendini belli ediyordu. Alex kaşlarını çatı ve dairesel bir delik olduğu anlaşılan şeyi incelemek için yaklaştı. Değerli ahşabı mahveden yaranın hemen ötesinde pürüzsüz, parlak bir nesne belirdi ama ne olduğunu bir türlü anlayamadı.

"Burada ne oldu?" diye sordu.

Alex tam o noktayı işaret ederken Ben döndü, yüz ifadesi sanki üzerinden bir fırtına bulutu geçmiş gibi karardı. Tekrar pencereye dönerek çenesini sıkı. "Seni endişelendirecek bir şey yok. Kent'e ne zaman gidiyoruz?"

Alex gözlerini kırptırdı, az önce tanık olduğı şey karşısında afallamıştı. Bir adamın duvarında açılan bir delik karşısında böyle bir tepki vermesi garipti ama daha fazla üstüne gitmeye cesaret edemedi. Ben'in değışen kişiliğinin çözülmesi ve özüm senmesi gereken pek çok gizemi vardı ve şimdi Alex'in bunu yapmak için bolca zamanı vardı.

"Üç gün, eğer sana uyarsa."

"Uygun. Gezimiz mi?"

"Yarın gece."

"Pekâlâ. O zamana kadar."

Gözlerini pencereden ayırmadı bile, Alex'in az önce özet bir şekilde kovulduğunu açıkça belli ediyordu. Dönüp uzaklaşmak için büyük bir irade göstermesi gerekti ve bunun sadece bir başlangıç olduğunu kendine hatırlattı. Eğer istediğı olsaydı, Ben'le paylaştıkları şey asla sona ermeyecekti.

Alex, Ben'in GÖLGELİ SILUETİNE BAKTI, TICIPATIO onu huzursuz ediyordu. Arabasının sallanması endişesini daha da artırdı ve sol bacağı bunun bir tezahürü olarak zıpladı. Yarım saat önce Ben'in evine onu almaya gelmişti ve neredeyse varacakları yere ulaşmışlardı. Alex vagonun öbür ucundan Ben'in rahatsızlığını hissedebiliyordu ama bunu ikinci kez düşünmeden geçiştirdi. Alex, anlaşmalarının ilk günleri boyunca arkadaşının somurtkanlığıyla uğraşmak zorunda kalacaktı. Bu onu caydırmak için yeterli değildi. Ayrıca, bu gezintinin aralarındaki sürtüşmeyi biraz olsun hafifleteceğini, Ben'e çoktan geçmiş ama umarım unutulmamış zamanları hatırlatacağını umuyordu.

"Beni nereye götürüyorsun?" Ben sordu.

Yolculuk boyunca ikisi de ilk kez konuşmuştu ve Alex sessizliğı bozmak zorunda kalmadığı için minnettardı.

"Bu bir sürpriz," diye alay etti.

"Sürprizlerden nefret ederim," diye homurdandı Ben.

"Bence bunu seveceksin. Ayrıca, en son ne zaman eğlenceli bir şey yaptın? Boks maçları için antrenman yaparak ve ... işinizle ilgilenerek epey zaman geçirdiğinizi tahmin ediyorum."

Ben'in dişleri karanlıkta alaycı bir sırıtışla parladı. "Sikişmek. Benim işim sikişmek."

Ben'in dudaklarından dökülen kaba sözler Alex'in içini ürpertti. Zevk açlığı çeken vücudu dünden beri onu rahatsız ediyordu; Ben'in önünde diz çöküp onun sikini yuttuğu ateşli rüyalar uykusunu kaçırıyordu. Ben'i kendisi kadar iyi tanıyan Alex, *işlerinin* gerçekten başlaması için Kent'e varana kadar bekletileceğini hissediyordu. O zamana kadar ölecekmiş gibi hissediyordu.

Dalgın düşünceleri aptalca bir şey yapmasına neden olmasın diye el yordamıyla söyleyecek bir şeyler aradı. "Bu seni endişelendirmiyor mu? Yakalanma ihtimali yani. Senin için diğer adamlardan daha büyük bir risk var."

Ben omuz silkti. "Parklarda kiracılarla gizlice dolaşmaktan ya da halka açık ev odalarında sevgililerle buluşmaktan daha fazla risk yok. En azından, hizmetlerime bir fiyat biçerek, risk potansiyel zenginlikten daha ağır basıyor."

"İlginç bir noktaya değindiniz. Ben bu şekilde düşünmemiştim."

"Bırakın başka erkeklere hizmet eden erkek fahişeleri, şimdiye kadar erkekleri fahişe olarak hiç düşünmediğinizi söyleyebilirim."

"Hayır," diye onayladı Alex. "Yine de bu fikrin dahiyane olduğunu kabul etmeliyim. Hem senin hem de Aubrey'nin talihini iyileştirmiş gibi görünüyor." Aklına bir şey geldi ve daha dik oturdu, gözleri büyüdü. "Yüce Tanrım... Nick de işin içindeydi, değil mi? Hırsızlar kadar kalın kafalısınız ve onsuz böyle bir girişimde bulunacağınıza inanamıyorum."

Ben bunu inkâr etme zahmetine bile girmedim. "Nick, Calliope ile tanışıp yuva kurmadan önce en iyilerden biriydi. Kendine bir kralın fidyesini kazandı ve birkaç yıl içinde çoğunu kumarda kaybetti. Aldığı miras işleri yeniden yoluna koydu ve parasını daha iyi yönetir hale geldi."

Alex, eski okul arkadaşlarının ahlaksızlığının onu yoksulluğa sürüklemesine izin verdiğini duyunca şaşırmamıştı. Üniversiteye geldiklerinde Dominick Burke de onların küçük arkadaş çevresine katılmıştı. Benedict bu yeni ortamda gizli çıplak muşta kavgalarına devam etti.

-Yine de yakalanmamak için daha fazla özen gösteriyordu. Alex bu gösteriyi gizlice izleyecek kadar meraklanmıştı; Ben'in çıplak göğüslü, terleyen, çekiç gibi yumruklarıyla onu bunu yumruklayan güzelliği ve vahşiliği karşısında hem dehşete düşmüş hem de büyülenmişti.

İşte bu maçlardan birinde, kazancını sayarken onlara yaklaşan ve yetenekleri için Ben'i öven Dominick'le tanışmışlardı. Kumara olan saplantısı, futbol yarışlarından dövüşlere, hava değişiminden bazı çocukların şu ya da bu eğlenceden sonra utanç içinde evlerine gönderilme olasılıklarına kadar hemen her konuda bahis oynamasına yol açmıştı. Artık düzelmiş olması, kumarın yakın zamana kadar başına bela olmaya devam ettiğinin farkına varmasından daha büyük bir sürpriz oldu.

"Aferin ona," diye mırıldandı Alex. "Bugünlerde nerede yaşıyor? Artık Albany'de olmadığına göre onu nerede bulacağımı bilmiyorum."

"Aylardır Londra'ya gitmedi, ama nerede olduğunu söyleyemem. şu anda olabilir. Cornwall'da ve Leicester'da birer mülkleri var. Kayınpederinin de Surrey'de mülkü var ve eşiyle birlikte düzenli olarak ziyaret ediyorlar."

Bu hayal kırıklığı yaratmıştı, çünkü Alex yıllardır Nick'i görmemişti... hatta düşün gününden beri. Aralarındaki yakın arkadaşlık Dominick'in Alex'in sırrını öğrenmesine yetmemişti ve Ben'in hiç itiraf edip etmediğini merak ediyordu. Alex'in bildiği kadarıyla, geçmişlerini ve tercihlerini bilen tek ortak arkadaşları Aubrey ve Leydi Dane'di.

Nick bilseydi ne düşünürdü? Muhtemelen eninde sonunda gerçeği öğrenecekti. Alex istediği sonuca ulaştığında, bir daha asla Ben'siz olmak niyetinde değildi. Dışarıdan bakanlar iki adam arasında yakın ve kalıcı bir dostluk olduğunu göreceklerdi. Nick her ikisine de yakın olduğu için, işin içinde daha derin bir şeyler olduğunu fark edeceğinden emindi. Bu, birlikte üstesinden gelmeleri gereken pek çok zorluktan biriydi - kendilerini topluma üniversiteden beri en iyi arkadaş olan bekârlar olarak sunmak ve paylaştıkları şeyin gerçek doğasını gizlemek. Birçokları için bu kasvetli bir gelecek gibi görünebilirdi ama Alex bunun iyi yanlarını da görmüştü. Yalnız kaldıklarında, meraklı gözlerden ve incelemelerden uzak, istedikleri gibi devam etmekte özgür olacaklardı. Birbirlerini sevmekte ve sevimekte özgür olacaklardı.

Bu düşüncelerini Ben'e ifade etmek istiyordu ama şimdi zamanı değildi. Araba yavaşlayarak durduğunda Alex kendine uzun bir oyun oynadığını hatırlattı. Ben'in kalbini parça parça geri kazanması gerekiyordu ve şu ana kadar elinde en ufak bir kırıntı bile yoktu.

Sabır, diye hatırlattı kendine. *Bu zaman alacak.*

Kapı açıldı ve uşak merdivenlerden indi. Alex önce çıktı ve Ben'in gaz lambalarının aydınlattığı binaya dikkatle bakmasını izlemek için döndü. Işık, Alex'e bakarken yüzünü gölgeleyen çatık kaşlarını gösteriyordu.

"Hayır," diye tersledi. "Kesinlikle olmaz."

Alex dudaklarını büzdü. "Söz vermiştin. El sıkışmıştık. Benim seçtiğim yere bir gezi."

"Beni götürmek istediğin yerin *burası* olduğunu bilseydim kabul etmezdim... sanırım bu yüzden asıl varış noktamızı açıklamamaya karar verdin."

"Gerçekten de öyle. Ama artık buradayız ve pazarlık pazarlıktır."

Burası Soho Meydanı'ndaki Anne Morton'un Kahve Evi ve Meyhanesi çıktı. Dışarıdan bakıldığında herhangi bir saygın taverna gibi görünüyordu. Ancak, akşam yemeklerine katılabilmek için üye olmak ve yıllık bir ücret ödemek gerekiyordu. Alex yıllardır Londra'dan uzakta olmasına rağmen üyeliğini sürdürmüş, geri dönebileceği günü iple çekmişti. Katherine onun bu yapısının farkındaydı ve hem anlayışlı hem de yardımseverdi. Evlendikten sonra Londra'ya hiç dönmemişlerdi, ama dönmüş olsalardı, Morton Ana'nın yanına gitmesine karşı çıkmazdı. Ben'den ayrılmak zorunda kalmanın acısı hâlâ çok taze olduğu için, başka bir adamla evlenmek gibi bir amacı yoktu. Ama bir erkeğin korkusuzca kendisi olabileceği bir yere sahip olmak için söylenecek bir şey vardı - özellikle de kim olduğu ona boyundurukta zaman kazandırabilecekken, unvanını ve topraklarını kaybedebilecekken ya da bir ilmiğin ucunda dans edebilecekken

Şimdi bunu tekrar yaşayabildiğine göre, Alex Ben'in bunu kendisiyle paylaşmasını çok istiyordu.

"Peki," diye homurdandı Ben, kendini arabadan dışarı attı.

Alex'in yanından geçerek girişe doğru ilerledi ve bakışlarını ondan kaçırdı. Alex'in üyeliğinin kanıtı olarak taşıdığı kartı göstermesi ve girişe izin verilmeden önce arkadaşına kefil olması için durakladılar. Kapı arkalarından kapandığında omuzları baş döndürücü bir rahatlamayla çöktü. Kadife bir perdenin arkasından geçerek meyhanenin puro dumanıyla dolu geniş, açık odasına girdiler.

ve cheroot dumanının yanı sıra sesler ve kahkahalar da yükseliyordu. Avize ve şamdanlardan gelen atmosferik aydınlatma, odanın bir kenarı boyunca uzanan uzun bir barı ortaya çıkarmış ve bu barın etrafında rengârenk bir dizi müşteri toplanmıştı. Odanın ortası dans etmek için tüm mobilyalardan arındırılmıştı ve yeşil ve altın rengi perdelerle örtülü bir sahnede bir grup müzisyen canlı müzikle havayı dolduruyordu.

Odanın sağ tarafı yemek yemek isteyenlere ayrılmıştı; masalar iki kişilik samimi ortamlardan daha büyük gruplar için geniş alanlara kadar farklı boyutlardaydı.

"Önce yemek yiyelim mi?" Alex midesi guruldayarak önerdi. Sabahtan beri bir şey yememişti, tek bir ısırık almayı bile düşünemeyecek kadar gergindi.

"Sen nasıl istersen," diye homurdandı Ben, Alex'in koluna girip onu boş bir masaya doğru yönlendirmesine izin vererek.

Alex kulağına fısıldamak için eğildi. "Seni bu konuda tutacağım."

Ben ona ters ters baktı ama aralarına mesafe koymaya zahmet etmedi. Burada iki adamın birbirlerine yaslanıp kollarını birleştirmesi, sergilenen en hafif sevgi gösterisiydi. Etraflarında erkekler el ele tutuşuyor, kucaklaşıyor ve bunu yapmanın güvenli olduğunu bilerek hiç düşünmeden öpüşüyorlardı.

Morton Ana'nın yeri Alex'in yokluğunda pek değişmemişti. Ben'le birlikte gölgeli bir köşedeki iki kişilik küçük masaya yerleştiklerinde, uzun bir aradan sonra eve dönmek gibi içlerini ısıtan bir duygu hissetti.

Ben'le birlikte birçok gece bu meyhaneye gitmişlerdi ve Alex nereye baksa ona o günleri hatırlatan bir şey görüyordu. Hayali anılar duman gibi gözünün önünde canlandı.

Ben'in gözlerini üzerinde hisseden Alex başını kaldırdı ve utangaç bir gülümseme sundu.

"Neden burası?" Ben sordu. Seyrek kelimeler gergin ve geçmişin ağırlığıyla ağırdı.

Alex, "Nedenini biliyorsun," diye karşı çıktı.

Gösterişli giyimli bir garson yanlarına yaklaşıırken Ben cevap vermeyi ihmal etti. Morton Ana'nın tüm çalışanlarının imzası olan kırmızı ve altın renkleri giymişti ama kıyafeti alışlagelmişin dışındaydı. Boynundan beline kadar beyaz gömlek kolları ve pırıl pırıl altın düğmeleri olan parlak kırmızı yeleğiyle saygıdeğer biriydi. Bu

Göze çarpan, uyumlu bir eteğin kabarık tutamlarıydı; pensler ve büzgüler kadın modasında eski bir tarzı anımsatıyordu. Gümüş tokaları pırıl pırıl parlayan bir çift topuklu ayakkabı eteğinin altından görünüyordu. Başında kırmızı ve altın rengi bir sarık vardı ve bu sarık macun mücevherlerden yapılmış bir broşla süslenmişti; kırmızı bir tüy çenesi boyunca uzanıyordu. Yüzü allık ve sürmeyle boyanmıştı, birkaç saatlik kirli sakalları beyaz yüz pudrasının arasından görünüyordu. Bir gözünün altında kalp şeklinde bir güzellik bandı göze çarpıyordu.

"İyi akşamlar beyler," dedi kadınsı kıyafetini yalanlayan derin bir sesle. "Geç bir akşam yemeği için ilginizi çekebilir miyim? Bu akşam koyun eti son derece iyi ve tatlı olarak da şahane seçenekler var."

Ben, biftek ve bira sipariş ederken garsona göz ucuyla bile bakmazken, Alex koyun eti, bir şişe Burgonya şarabı ve mevcut tüm tatlılardan bir seçki istedi.

Garson eteklerini savurarak uzaklaştı ve manşetleri ve yakaları dantellerle süslü, yüzleri boyalı, başları pudralı peruklarla süslü, sakın akşam kıyafetleri giymiş diğer erkeklerin arasına karışarak gözden kayboldu. Alex orada burada korseler, etekler ve sade ile çökmekte olan arasında değişen elbiseler giymiş adamlar gördü. Boyalı yelpazeler dalgalanıyor, mücevherli eller hareketli konuşmalar arasında havada sallanıyordu.

Ben manzarayı çenesini sıkarak izliyor, tüm vücudu gerginlik yayıyordu. Alex bu tepkinin etraflarında toplananların değil, kendisinin suçu olduğunu biliyordu. Bir zamanlar yalnız ve özgür olmak için birlikte gittikleri bir yerin hatırlatılması Alex'i mutlu ederken, Ben üzerinde tam tersi bir etki yarattığı açıktı. Alex gecenin sonunda bunun değişeceğini umuyordu.

Ne de olsa... Morton Ana'nın Yeri ilk öpücüklerini paylaştıkları yerd. Akşam yemeğini beklerken Alex sandalyesinde arkasına yaslandı ve göğsünü sıkkan bir sevgi ve özlemle o anı hatırladı.

CHAPTER 6

"O iğrenç yaratık, sözde 'Yıkıcı Dul D', önümüzdeki Salı günü özel partilerinden birine daha ev sahipliği yapıyor. Bu satırların yazarı, yapılan düzenlemelerle ilgili söylentiler duymuş... Bu söylentiler, saygıdeğer okuyucularımın gözleri için fazla skandal niteliğinde. Leydi D'nin bir kez daha kanıtladığını söylemek yeterli olacaktır ki bir kadını bataktan çıkarabilirsiniz ama bıraktığı lekeleri çıkaramazsınız."

-The London Gossip, 27 Ocak 1820

Benedict barda içkilerini beklerken Alex'e yakın durmuş, artık bir molly evi olduğunu bildiği yerin ön odasının tamamını kuşbakışı görebiliyordu. Alex'in

Cambridge'e gitmeden önce tatilini ailesiyle geçirmek istemeyen Alex'in Noel için Londra'ya davetini kabul etti. Annesinin bir yıl önceki ölümü çok sarsıcı bir darbe olmuştu ve Alex'in dostluğu olmasa buna katlanamazdı; Alex ihtiyaç duyduğunda günlerini aydınlatmaya kararlı görünüyordu ya da tercih ettiği şey bu olduğunda onunla birlikte sessizce keder içinde oturuyordu. Onun ışıltılı varlığından yoksun bir eve dönmek, babasına ve kardeşlerine katlanmayı daha da çekilmez hale getirecekti.

Vautrey ailesinin konağında misafir olarak ne bekleyeceğini bilmiyordu ama kont tarafından karşılanacağını hiç tahmin etmemişti.

ve kontes tarafından evlat muamelesi gördü. Benedict ve Alex günlerini Londra'da dolaşarak, tiyatro oyunlarına katılarak, kahvehanelerde yemek yiyerek ve müzeleri gezerek geçiriyorlardı. Bazı akşamlar misafir odasındaki şöminenin önünde kâğıt oynuyorlardı, aralarında yoğun ve hararetli bir gerilim vardı.

Arkadaşlıklarının başından beri bu böyleydi ve Benedict çok önemli bir kararın eşiğinde duruyordu. Birbirlerini tanımaya başladıklarında, Benedict cesaretini toplayıp Alex'e neden hep o gizemli gözlerle kendisine baktığını sormuştu.

Alex cevap vererek onu şaşkına çevirmişti: "Sadece seni güzel buluyorum. Kendime engel olamıyorum."

Bu Alex'in doğasına dair ilk gerçek içgörü olmuştu. Benedict'in ilk içgüdüğü aralarına mesafe koymak olmuştu, çünkü bu tür duygular kesinlikle günahtı. Onlar genç adamlardı ve yapılacak en doğal şey, bir gün evlenmek üzere flört edecekleri kadınların dikkatini çekmek için güçlerini birleştirmektir. Ancak bu düşünce ne zaman aklına gelse, çıplak bir Jemima'nın karşısında durduğu anıyla kuşatılıyordu. Ona karşı duyduğu ilgisizlik tekil bir olay değildi. Hiçbir kadın onu diğer delikanlıların kapıldığı türden bir şehvete kıskırtmamıştı.

Ancak Alex, onu çok yakından incelemek istemediği tuhaf duygularla dolduruyordu. Ancak zaman geçtikçe Benedict diğer adama karşı hissettiği şeyin arkadaşlığın ötesinde bir şey olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Benedict ona baktığı için karşı çıktığında Alex, "Sen de yapıyorsun, biliyorsun," demişti. "Dikkat etmediğimi düşündüğün zaman bana bakıyorsun. Açıklamak ister misin?"

Alex'in alaycı ses tonuna rağmen, Benedict'i mide bulandırıcı bir korku sarmıştı. Alex haklıydı; göz ucuyla Alex'i izleyerek sağlıklı bir zaman geçiriyordu. O da kendine engel olamıyordu ve sonunda başına gelenlerle mücadele etmeyi bırakmaya karar verdi. Benedict, Alex'in çıplak boğazını ya da açıkta duran ön kollarını gördüğünde yüzünün ısınmasına ya da yatak odalarının mahremiyetinde Alex'i çıplak bir şekilde gördüğünde boğazında bir düğüm oluşmasına engel olamıyordu.

Bu tür eğilimlerle mücadele etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Ama bu onu, o yumuşacık dudakları öpmeyi ya da ellerini Alex'in gömleğinin açıklığına sokup o pürüzsüz, sıkı göğsü hissetmeyi düşünmekten alıkoymadı.

Bir akşam, diğer çocuklardan daha geç uyanmışlar, yeni ateş yaktıkları ocağa yakın oturmuşlardı. Alex uzun bir süre sessizce ona bakmış, Benedict korku ve meraktan felç olmuş bir halde ona bakmaktan başka bir şey yapamamıştı. Sonunda Alex kıpırdandı, bir eli halının üzerinde Benedict'inkine doğru ilerledi. Parmak uçları birbirine değdiğinde ya da Alex avucunu çevirip kendi avucunu onunkinin üzerine koyduğunda Benedict karşı koymadı. Parmaklar sanki içgüdüsel olarak birbirine geçmişti ve Benedict bunun ne kadar doğru, ne kadar saf ve mükemmel bir his olduğunu anlayıp afallamıştı. Benedict şaşkınlıktan ağzı açık kalırken Alex ona bilerek gülümsemekle yetinmişti, sanki Benedict'in henüz bilmediği bir sırrı saklıyormuş gibi.

Benedict, bir bahar akşamı doruğa ulaşana kadar aralarında gelişen yavaş ama önemli değişikliklerle boğuşmuştu. Alex onu akşam yemeği için kasabaya doğru yürüyüşe çıkmaya ikna etmiş, ardından karanlık sokaklarda, aralarında uzanan dostane sessizlikte ilerlemişlerdi. Alex aniden Benedict'in elini tuttu ve onu bir taverna ile o gün kapalı olan bir tuhafiyecinin arasındaki dar bir sokağa çekti. Benedict'in yüzünü iki elinin arasına alan Alex, dudakları birbirine değene kadar eğildi.

Sersemleyen Benedict, kalbi göğsünde gümbür gümbür atarak Alex'ten uzaklaştı. "Ne halt ediyorsun sen? Delirdin mi sen?"

Meyhanenin duvarına yaslanan Alex içini çekti. "Evet ve görünüşe göre sebebi sensin. Aramızda neden hep böyle bir bağ varmış gibi görüldüğünü hiç merak etmedin mi? Dostça bir bağdan bahsetmiyorum. Elini tuttuğumda ya da sana baktığımda bunu hissediyorsun. Hissettiğini biliyorum, çünkü ben de öyle hissediyorum."

Benedict başını iki yana salladı ama yine de aklının bir köşesinde bir şeyler canlanıyordu. Alex'in dudaklarına hafifçe dokunduğunda vücudu çakılmış bir kibrit gibi parlamıştı ve şimdi içinden bir sıcaklık dalgası geçiyordu.

"Hayır, merak etmiyorum," diye itiraz etti. "Merak etmemiz doğru değil, Alex. Böyle bir şey olamaz. Yapamayız..."

Alex gözlerini indirmiş, omuzları çökmüştü. "Elbette. Bağışlayın beni, ben... belki siz... şey, önemli değil. Ben

Kendimle ilgili gerçeği uzun zamandır biliyorum. Belki de siz henüz kendi gerçeğinizi keşfetmediniz."

Benedict yalan olduğunu bile bile dişlerini sıkarak inkâr etmeye çalıştı. Kısa öpücüğün kalıntılarını ağzından silmek için uzandı ama parmak uçlarının alt dudağının kenarında gezindiğini gördü. İtirazlarına rağmen Alex'in o küçük izlerini yok etmek istemiyordu.

"Bu olanları unutabilir miyiz?" Alex yalvardı. "Arkadaşım olarak seni kaybetmeye dayanamam."

Benedict kabul etmiş ve bir daha bu konudan bahsetmemişlerdi. Yine de Alex'in teklifi her şeyi değiştirmişti. Benedict'in kabaran iştahıyla ilgili merakı kabarmış ve zihnini kadınlarla ilgili daha kabul edilebilir arayışlara yöneltmekte zorlanmıştı. Herhangi bir kadını istemiyordu; Alex'i istiyordu.

Alex hissetmiyormuş gibi yapsa da bunu hissediyor gibiydi. Benedict, Alex'in kısacık öpücüğüyle başlattığı şeye bir son verdiğine göre, bir sonraki hamleyi yapmak artık ona kalmıştı... tabii eğer bir hamle olacaksa.

Benedict olasılıklar ve tuzaklar üzerine düşünürken şaşırtıcı bir keşif daha yaptı. Alex'in sandıkları arasında ödünç almak için bir kitap ararken, skandal niteliğinde çizimlerle dolu literatür ve tomarları ortaya çıkardı. Erkeklerin diğer erkeklerle -öpüşürken, soyunup birlikte yatarken, birbirlerinin aletlerini tutarken ve hatta birbirlerinin aletlerini ağızlarına alırken- tasvirlerini karıştırırken ağzı açık kalmıştı. Özellikle bir adamın elleri ve dizleri üzerinde, diğerinin ise arkasında diz çökmüş, sikini diğerinin göt deliğine gömdüğü korkutucu bir görüntü karşısında boğazı düğümlendi.

Çizim kitabını kapattıktan sonra ayak sesleriyle irkildi. Gelenin sadece Alex olduğunu fark edince endişesi azaldı. Neyse ki odada yalnızdılar, yine de keşfedilme tehdidi çok gerçektir. Dikkatsizliği neredeyse ikisinin de başını ciddi bir belaya sokacaktı.

Bakışları Benedict'in gizli bir hazine gibi göğsünde tuttuğu kitabın kapağında gezinen Alex'in dudakları eğlenerek titredi.

"İstedüğün kadar kalsın," dedi. "Belki sen de benim kadar eğlendirici bulursun."

Benedict bu kitabı, genç bir adamın okul müdürüyle yasak zevkleri öğrenmesini anlatan erotik bir romanla birlikte yatağının altına saklamıştı. Her ikisini de incelerken, Benedict bedensel tepkilerine, böylesine korkunç tasvirlerin uyandırdığı uyarılmaya karşı koyamamıştı. Artık aydınlanmış bir zihnin hayalleriyle kendini frikik vermek onu utandırmıştı, vücudu artık gerçekten ne istediğini bildiği için bir ihtiyaç öfkesine uyanmıştı.

Şimdi, Cambridge'deki zamanlarına başlamadan önce son molalarını verirken, Benedict ihtiyaçlarına teslim olmanın nasıl bir şey olduğunu bilme olasılığıyla karşı karşıyaydı. İşin bu noktaya geldiğine inanmakta güçlük çekiyordu ama hissettiği şey nefes almak kadar doğal görünüyordu. O buydu ve Benedict bununla daha fazla mücadele edebileceğinden emin değildi.

Anlaşılan Alex de okuldan uzakta geçirecekleri zaman için benzer umutlar besliyordu, çünkü Benedict'i akşamları özel bir kulübe dönüşen, diğer erkekleri arzulayan erkeklerin toplandığı bir yer olan kahve ve taverna olan Mother Morton's'a getirmişti.

Benedict önündeki manzaraya bakakaldı ve toplum içinde normalde giyemeyecekleri şekilde giyinmiş erkeklerin sınır tanımayan görüntüsü karşısında şaşkına döndü. Çoğu kendisi gibi yelek ve pantolon giymişti, ancak birkaçı Alex gibi parlak renkler ve ağır süslemelerle süslenmişti. Diğerleri kadın gibi giyinmiş ya da erkek ve kadın kıyafetlerinin garip bir kombinasyonunu giymiş, kimsenin kendileri hakkında ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi yürüyorlardı. Ve belki de umursamalarına gerek yoktu, çünkü bu adamlara şaşkınlıkla bakan tek kişi Benedict gibi görünüyordu.

Alex'in dudakları kulağına değdi ve Benedict neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Sakin ol," diye fısıldadı, nefesi Benedict'in boynunun kenarını gıdıklıyordu. "Başka erkekleri tercih eden bir erkek olmak, korse ve önlük giymeye başlaman gerektiği anlamına gelmez."

Benedict arkasını döndüğünde Alex'in sırtıttığını, omuzlarının bastırılmış kahkahalarla titrediğini gördü. "Asla demedim-"

"Sadece şaka yapıyorum," diye mırıldandı Alex, omzunu hafifçe sıkarak. "Olduğun kişi olmak, bu odada gördüğün kadar basit. Birçok yönden farklıyız ama diğer yönlerden aynıyız. Kim olmak istiyorsan o olabilirsin ama yine de sevdiğin kişiyi sevebilirsin. Ve böyle bir yerde bunu göstermekten korkmanıza gerek yok."

Alex ne demek istediğini anlatmak için elini Benedict'in kolundan aşağı kaydırды, sonra da elini tuttu. Parmakları birbirine kenetlenince Benedict kaskatı kesildi ama odaya şöyle bir göz attığında kimsenin bunu fark etmediğini gördü. Aslında, diğer erkekler de aynı şekilde davranıyordu -el ele tutuşuyor, öpüşüyor, birbirlerine yaklaşıyorlardı. Benedict daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ancak, biralarını beklerken Alex'in elini tutarak orada durmak, istemedikleri sürece ayrılmak zorunda kalmayacaklarını bilmek ikinci doğası haline gelmişti.

Gece ilerledikçe, Benedict eğlenmeyi daha kolay buldu, bira bu konuda uzun bir yol kat etti. Alex'in arkadaşlarıyla dolu bir masada içtiler ve akşam yemeği yediler - zaman buldukça Morton Ana'nın yerine uğrayan başka genç adamlar. Benedict'in tanıdığı diğer erkeklere benziyorlardı, tabiatları dışında, ki bu da bir tımarhanede bulunmalarından belliydi. Birbirleriyle dans etmek için masaya gelip gidiyorlar, Alex'in elini uzatarak ona dönmesine neden oluyorlardı.

"Eee?" diye ısrar etti Benedict ona sadece bakakalınca. "Korkunç bir dansçıyım ama senin için kendimi utandırmaya hazırım."

Alex'in elini kabul eden Benedict, dönüp duran ve gülerken birbirlerine tutunan adamlarla dolup taşan dans pistinin kenarına götürülmesine izin verdi. Şarkı bir valsdi, baş döndürücü bir ritimle çalınıyordu ve Alex adımlar boyunca ona rehberlik ederken Benedict'in başını döndürüyordu.

Ağır bir ayak üzerine indiğinde homurdandı, Alex'in beceriksiz adımları yüzünden dengesi bozulmuştu.

"Tanrım, şaka yaptığını sanmıştım," diye bağırdı müziğin sesini duyurabilmek için. "Gerçekten korkunçsun."

Alex omuz silkti. "Ne yazık ki pek çok şeyde iyiyimdir ama dans etmek bunlardan biri değil."

Alex tekrar ayak parmaklarını ezdiğinde Benedict irkildi ve pozisyonlarını ayarlayarak baskın partnerin kendisi olmasını sağladı. "Tanrı aşkına... Ayağımdaki her kemiği kırmadan önce bana izin ver."

Alex başını arkaya atıp güldü ama Benedict onu sıkıca tutup her dönüşte ona rehberlik edince adımları daha iyi takip ediyor gibiydi. Şimdi hiç olmadıkları kadar yakındılar, göğüslerinden kalçalarına kadar birbirlerine yapışmışlardı ve aynı havayı soluyorlardı. Alex birden ciddileşti, parmakları Benedict'in parmaklarının etrafında sıkılaştı. Benedict

bir sinir yumağı haline gelmişti, yeni hisler onu bir anda sarmıştı.

Alex yemekten sonra yediğı naneli çubuk ve ballı bira gibi kokuyordu. Benedict'in kucağında katı ve sıcaktı, göğsü sert ve geniş, kalçaları gergin ve sinirliydi. Alex'in ona karşı sertleştiğini, Benedict'inkiyle birlikte Alex'in sikiindeki kan atışını hissedince yüzü kızardı. Her adımda ve her dönüşte birbirlerine sürtünüyorlar, aralarında büyüyen açık arzu dalgasını daha da alevlendiriyorlardı.

Müzik devam etmesine rağmen neredeyse aynı anda durdular. Alex son bir yıl içinde iki santim uzamıştı ve şimdi Benedict'e kısık gözlerle bakıyor, dudakları nefes nefese kalmıştı. Benedict de nefes almakta zorlanıyordu, bastırmaya çalıştığı duygular bir anda içinden fıskırıyordu. Kendini bundan vazgeçirmeye fırsat bulamadan, Alex'in ağzını kendi ağzıyla öpmek için hamle yaptı. Bu öpücük beceriksizce ve vasıfsızdı, Benedict'in açlığı onu ağzını Alex'inkine yapıştırmaya itti ve can havliyle Alex'in omuzlarına yapıştı.

Alex geri çekildi ve Benedict'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Gülümsüyordu, dudakları kızarmış ve gözleri parlıyordu. Benedict, Alex'in onu reddedeceğı korkusunun şiddetiyle sarsıldı. Ara sokaktaki o geceden sonra bu onu haklı çıkaracaktı ama umut, daha önce suskun olduğu yerde çaresizce eğilmesine, özlem duymasına ve beklemesine neden oldu.

Uzun, koyu kirpikler Alex'in gözlerinin üzerine inerken Benedict'le tam ortada buluştu, dudakları yumuşak ve arayış içindeydi. Benedict onun dudaklarına karşı iç çekerek öpücüğünü kabul etmek için eğildi. Alex metodik ve kontrollüydü, Benedict'i yavaşça öpücüğün istilasına alıştıırıyordu. Benedict'in alt dudağını ısırdı, dilini Benedict'in ağzının kenarına soktu. Parmaklarını Benedict'in saçlarından geçiren Alex başını eğdi ve diliyle daha derinlere indi. Benedict'in damağı Alex'in şekerli tatlı tadıyla doldu, daha fazlasına ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak sarhoş oldu. Önünde koca bir olasılıklar dünyası açılmıştı ve artık onunla savaşmayı bırakmaya karar verdiğiine göre nereden başlayacağını bilemiyordu.

Alex'le birlikte aklıtan ölüyormuş gibi birbirlerinin ağzından bir şeyler içerken bir şey çok açıktı: Bunu tek başına çözmek zorunda değildi. Alex'e sahipti ve bunun yakın zamanda değişmeyeceğini umuyordu.

"Ol!"

Benedict göz açıp kapayıncaya kadar, başının döndüğü, kol ve bacaklarının ağırlaştığı ama bir şekilde ağırlıksızlaştığı, uyuşturucu etkisi yapan bir hafıza bulanıklığından sıyrıldı. Biftek dokunulmadan önünde duruyordu ve geçmişin hatıralarında o kadar kaybolmuştu ki, garsonun yemeği getirmek için geri dönmesi gözünden kaçmıştı. Midesi düğümlenmişti, bu yüzden yemeğin görüntüsü onu sadece hasta hissettirdi.

Alex böyle bir zayıflama yaşamamış gibi görünüyordu. Tabağı temiz, şarap kadehi boştu. Benedict'i düşüncelere dalmaktan alıkoyan, müzikle birlikte yükselen sesiydi; zihni, burayı ağır bir sis gibi dolduran anı kırıntılarının peşindeydi.

Rahibe Morton'a adım atmayı kabul ederken aklından ne geçiyordu? Alex'in Londra'dan ayrılmasından sonra Benedict, bir zamanlar en sevdiği uğrak yerlerinden biri olan bu mekândan vebadan kaçır gibi kaçmıştı. Kurnaz piç Alex, Benedict'in bu duvarlar arasında kayıtsızlığını korumasının ne kadar zor olduğunu biliyor olmalıydı. Daha önce paylaştıklarından emin olduğu bir masada Alex'in karşısında oturan Benedict, şu anda nerede durduklarını unutmanın çok kolay olduğunu fark etti. Morton Ana'nın evinin arka planında, şimdi taşıdıkları yüklerden kurtulmuş ve aşık olmanın ne demek olduğunu keşfeden genç adamlardı.

Alex dalgın bir ifadeyle onu izliyor, parmakları bardağının sapıyla oynuyordu. Benedict onun bakışlarına, dile getirilmemiş bir meydan okumayla karşılaşmış gibi karşılık verdi. Alex onu buraya getirebilir ve Benedict'in hissetmek istemediği şeyleri hissetmesini sağlayabilirdi... ama sonuçta bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bu düşünceleri ifade edecek sözcükleri bulmaya çalışan Benedict dişlerini sıktı ve sözcüklerin dilinden eskisi kadar kolay dökülmemesine sinirlendi. Bu taverna, Alex'le birlikte pek çok ilki yaşadıkları yerd. Alex'in ta kendisiydi -gerçek olamayacak kadar mükemmel, görmezden gelinemeyecek kadar yakın.

Müzik baş döndürücü bir tempodan, Benedict'in göğsünün ciğerlerini daraltmasına neden olan yavaş, kabarık bir tempoya dönüştü. Alex yumuşak bir gülümsemeyle başını, vals için birbirlerine yaklaşan erkeklerle dolu dans pistine doğru eğdi.

"Dans mı?"

Hayır. Hayır, Alex'le dans etmek umurunda değildi. Vals çok samimiydi. Alex onu terk ettiğinden beri başka bir erkekle dans etmemişti, gıpta ettiği anılarını farklı bir partnerle bozmak istememişti. Benedict'in yıllar boyunca eski sevgilisine karşı beslediği nefret düşünüldüğünde bu pek mantıklı gelmiyordu ama işte. Alex hakkında ne hissederse hissetsin, geçici sevgililerinden birini içine çekerek lekelemek istemediği bazı şeyler vardı.

Benedict kendisine rağmen aklına gelen ilk cevabı ağzından kaçırdı. "Bu işte hâlâ berbat mısın?"

Bir omzunu silkerek Alex'in sırtışı genişledi. "Son dans ettiğimizden daha iyi değil ama kesinlikle daha kötü de değil."

Benedict zor bir iç çekişle ayağa kalktı. "O zaman ben yönetiyorum."

Alex, Benedict'i dansçı kalabalığının içinde hevesli bir köpek yavrusu gibi takip etmek için acele etti, gülümsemesi hem büyüleyici hem de sinir bozucuydu. Bu romantik bir jest ya da zeytin dalı değildi; bu bir sınavdı. Benedict'in Alex'e tekrar yakın olmanın onu değiştirmeye ya da içindeki yaraları iyileştirmeye yetmeyeceğini kendine hatırlatması gerekiyordu. Bu süreçte kendini kaybetmeden bu anlaşmadan sağ çıkabileceğini kanıtlamanın bir yolu olacaktı. Bu işe vaat edilen para için girmişti, başka bir şey için değil.

Yılların deneyiminden doğan bir rahatlıkla birbirlerine çekildiler, Alex Benedict'in baskın tutuşuna tatmin edici bir esneklikle boyun eğdi. Eller kenetlenip kollar birbirine dolandığında, Benedict'in kontrollü hareketleri Alex'inkilere rehberlik ederek valsın dalgalanmasına ve sallanmasına kapıldılar. Dans pistinde şamatalı kahkahalar ve itiş kakışlar vardı ama sarhoş eğlencesi onlardan çok uzak görünüyordu. Benedict, Alex'in bakışlarını kırmayı reddetti ve diğer adamın araştıran bakışlarını bir meydan okuma olarak kabul etti.

Burada kontrol bende, dedi konuşmadan, her düşüncesini, her hareketini yönlendiren bir kararlılıkla. Buradayım çünkü öyle olmayı seçtim, çünkü beni terk ettiğin gibi seni de terk etmeden önce derimi kurtarmak için ihtiyacım olan paranın her kuruşunu almaya niyetliyim.

Alex korkutulamayacak kadar inatçıydı ve Benedict'e kendi sözsüz meydan okumalarıyla bakıyordu. Eğer Alex'in düşüncelerini okuyabilseydi, Benedict onların zaten

dedi. Kazanmaya, Benedict'in kendi etrafına ördüğü duvarları yıkmaya ve uzun zamandır buruşup ölmüş olan kalbini geri almaya kararlıydı. İşte sorun da buradaydı. Neredeyse Alex'i uyaracak, ona kazanabileceği bir kalp kalmadığını söyleyecekti. Ama Alex'in bunu kendi başına keşfetmesine izin vermek çok daha acımasız ve tatmin ediciydi. Affedilemez suçu için adil bir ödül gibi görünüyordu.

"Hâlâ her zamanki gibi zarıfsın," dedi Alex, yüz ifadesi giderek hüznü bir hal alıyordu. "Dans pistinde beni iyi göstermeyi başarabilen tek partnerimsin."

"Bu sadece artık yetenek meselesi," diye yanıtladı Benedict. "Kimsenin senin ne kadar berbat olduğunu fark etmemesi için yeterince iyiyim."

Alex kıkırdadı. "Gerçekten de öyle. Londra'dan ayrıldığıma sevinmemin nedenlerinden biri de bu, böylece çalışma odamda biriken tüm davetiyelerden uzak durabileceğim. Eğer balolarına katılmak için burada olmazsam, kimse beni kızlarıyla dans etmeye zorlayamaz. Ben onlarla işimi bitirene kadar zavallı hanımların ayak parmakları toz içinde kalacak."

"Eminim ki sevgili Leydi Vautrey buna aldırmamıştır, zira ezilen ayak parmaklarına rağmen büyük servetiniz onu rahatlatmış olmalı."

Alex sertleşti, aniden durdu ve neredeyse Benedict'in bir sonraki adımında tökezlemesine neden oluyordu. Yüzündeki eğlence kaybolmuş, yerini taş gibi bir öfke almıştı. Tek kelime etmeden Benedict'i kenara itti ve özür dileme zahmetine katlanmadan diğer dansçıların arasından geçip gitti.

Bir çırpıda kovulduğu için sinirlenen Benedict peşine düştü, uyarı dolu bakışları diğer adamların yolundan sıvışmasına yetti. Alex'i sahnenin solundaki bir kapıya doğru takip etti; bu kapının bir sıra özel odaya ve dışarıdaki mahzene çıkış sağlayan bir koridora açıldığını biliyordu. Alex kapıyı açtığında kapı duvara çarptı, öfkesi kaba adımlarından ve omuzlarındaki sert duruştan belli oluyordu.

"Senin derdin ne?" Benedict onun sırtına vurdu. "Rahmetli karınızdan bahsetmek sizi bu kadar rahatsız mı ediyor?"

Alex topuklarının üzerinde dönerek yumruklarını sıkmış, burun delikleri alevlenmiş bir halde ona doğru yürüdü. "Eğer bir pislik olacaksan olur! Çok güzel vakit geçiriyorduk ve sen bunu mahvettin."

Özel bir odanın kaba kapılarından birine yaslanan Benedict dudaklarını büzdü. "Sadece sohbet ediyordum."

"Hayır," diye ısrar etti Alex. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda konuşarak beni kızdırmaya çalışıyordun, çünkü yaptığım şeyi neden yapmak zorunda kaldığımı açıklamama izin vermiyorsun."

"Çünkü bunun bir önemi yok. Olan oldu." "Önemi var ve bunu sen de biliyorsun!"

Kapıdan uzaklaşan Benedict aralarındaki mesafeyi kapattı. Alex'in omzunu tuttu ve onu karşı duvara doğru itti, onu duvara sıkıştırdı ve kaçmasına izin vermedi. Alex, Benedict'in diğer eli pantolonunun önüne düştüğünde keskin bir nefes çekti, siki seğirmeye ve şişmeye başladı. Benedict sertleşen aleti sıkıca tutarak okşadı ve Alex'in zevk karşısında öfkesinin azalmasını izledi.

"Şu anda aramızda önemli olan tek şey *bu*," diye hırladı. "Bunu ne kadar çabuk anlarsan, bu ikimiz için de o kadar kolay olur."

Alex kalçalarını esnetti ve ereksiyonunu Benedict'in avucuna bir ürpertiyle sürttü. "*Bunun* aramızda itiraf etmek istediğinden daha fazla şey ifade ettiğini ne kadar çabuk anlarsan, *senin* için o kadar kolay olur."

Benedict Alex'i öptü, öncelikle onu susturmak için ama aynı zamanda bu tür duyguların uyandırdığı hisleri bastırmak için. Alex de onu öpüyorsa, Ben'e karşı kelimeler kullanmaya çalışmıyor ya da birinin onu bu kadar derinden önemseydiğini bilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatmıyordu. Sözleşmelerinin yükümlülüklerini yerine getirmek için konuşmalarına gerek yoktu. Alex'in, aralarındaki anlaşmanın fiziksel doğasının bir anlamı olduğu iddiası tam bir saçmalıktı. Benedict üç yılını birini becermek için onu önemsemek zorunda olmadığını kanıtlayarak geçirmişti; hatta ondan hoşlanmak zorunda bile değildi. Ten tene, dudak dudağa, diller itişip kakışıyordu. Bunların hepsi zevkli bir sona götüren ve Benedict'in kesesini şişiren mekaniklerdi. Mahvolmakla özgür olmak arasındaki fark... onun için tüm bunların anlamı buydu.

Ancak, Alex yakasına yapışıp onu umutsuz bir coşkuyla öperken bu tür fikirlere tutunmak çok zorlaştı. Benedict'in zihni tüm çelişkili düşüncelerden arındı ve

Sadece Alex'in ağzını duyumsuyor, kendi kalbinin gümbürtüsünü ve sikine doğru hızla akan kanın nabzını hissediyordu.

Kendi iradesi dışında hareket ediyor, Alex'in her ileri adımında koridor boyunca itiliyordu. Benedict'in sırtı kapıya dayandı ve Alex alt dudağını ısırarak kapı tokmağını bulmaya çalışırken nefessiz kalmış gibi soluk soluğa kaldı. Kapı açıldı ve tökezleyerek boş odaya girdiler, sönmeye yüz tutmuş bir ateş dışında hiçbir ışık yoktu. Bu koridordaki her odada bir süre kalmışlardı, Morton Ana'nın odası üniversite yıllarında güvenle yalnız kalabildikleri tek yerdı. Anılar onu buraya kadar takip etti ama Benedict, Alex'i kapıya doğru fırlatmak üzere çevirirken onları acımasızca bir kenara itti.

Alex, birkaç santimlik boşluk bırakıldığında kapıdan uzaklaşmaya çalıştı ama Benedict onu bu niyetinden vazgeçirdi. Alex'in paltosunu tutarak kollarından aşağı çekti ve dirseklerinde bıraktı, sıkı oturuşu mükemmel bir kısıtlama görevi görüyordu. Alex homurdanarak kurtulmaya çalıştı ama Benedict bir eliyle düşerken diğer eliyle gömleğinin düğmelerini koparıırken çaresizce kapıya doğru yığılmak zorunda kaldı. Alex'in sikiğinin ağır uzunluğu, koyu renkli buklelerden oluşan hafif bir sazın arasından ona doğru uzanıyordu, Alex'inkinden daha kısa ama çevresi etkileyiciydi.

"Hâlâ konuşmak istiyor musun?" diye alay etti, şişmiş kafaya hafifçe vurdu ve Alex'ten acı dolu bir inilti çıkardı. "Yoksa seni boşaltmamı mı istiyorsun?"

Alex gözlerini kapadı ve sessiz bir teslimiyetle başının geriye düşmesine izin verdi. Benedict'in siki pantolonunun önünü itiyor, özgürlük ve serbest bırakılma için yalvarıyordu. Yavaş ve istikrarlı bir incelik için, hatta yatağa doğru yol almak için bile zaman yoktu. Benedict'in yapması gereken bir şey vardı ve sabırsız horoz ayağı bunu hemen şimdi, burada, bu kapıya karşı yapmasını talep ediyordu.

Bir elini Alex'in boğazına dayayan Benedict kendi düşüşünü açtı, hareketleri beceriksiz ve sakardı. Dikkatsizliği yüzünden bir düğme yerde sekti ama Benedict bunu görmezden geldi. Zonklayan aletini kavrayarak kendini okşadı ve aletinin ucunun Alex'inkine sürtünmesine izin verdi. Alex'in nefesi kesildi, sırtını kamburlaştırıp yaklaşmaya çalıştı, boğazında çaresiz bir ses yankılandı. Benedict, Alex'in nabzının hızla attığını hissedecek kadar kavrayışını sıkılaştırdı ve ona şöyle emretti

durgunluğa. Alex gözlerini açtı, karanlık bakışları geniş ve yalvarırcasına bakıyor, göğsü nefes nefese inip kalkıyordu.

"Lütfen," diye boğuk bir fısıltıyla yalvardı. "Lütfen, Ben."

Benedict yaklaştı, yavaşça kendi sikini pompaladı, parmak eklemleri Alex'inkinin kabarmış uzunluğuna sürtünüyordu. Alex'in sesindeki çaresiz yakarıştan, gözlerinden yayılan ihtiyaçtan beslendi. Neredeyse onu o anda ve orada bitirmek için yeterliydi, ama Alex'le işi henüz bitmemişti. Onca yıl istemek ve reddedilmek, ihtiyaç duymak ve aç bırakılmak, Benedict'i alay etmeye ve işkence etmeye, kendi intikam biçimini almaya itti.

Alex onun sikini tutmaya çalıştı, ama Benedict onun elini kenara itip eline aldı ve ikisini de yavaş, ağırlı bir ritimle çalıştırdı. Alex inledi, Benedict'in hızına uymak için kalçalarını pompaladı, tırnakları kapıya sürtündü. Birkaç vuruştan sonra ıslandı, menisinin damlaları Benedict'in elini ıslattı. Benedict'in siki de aynı şekilde karşılık verdi, kafası eşleşen arzularının kanıtlarıyla bulaştı.

Benedict bir damla toplamak için yarığını ovuşturdu, sonra bir elini Alex'in çenesine dayadı ve parlayan başparmağını ağzına doğru itti. Alex dudaklarını aralayarak Benedict'in başparmağının dilini okşamasına izin verdi. Sonra ağzını kapatıp emdi, aleti sanki Benedict'in tadına tepki veriyormuş gibi Benedict'in elinde zıpladı. Benedict başparmağını daha derine daldırdı, Alex emerken taşakları vücuduna doğru sıkıca çekildi, yanakları içe doğru çekildi.

"Siktir," diye mırıldandı, Alex'in dilinin ona sürtünmesi karşısında neredeyse insansız kalmıştı. Daha da yaklaştı, başparmağını emen ağızdan çekip çıkardı ve yerine dilini koydu.

Alex hevesle karşılık verdi, Benedict'in dudaklarını yakalamak için hamle yaptı, sanki çok sevdiği nane çubuklarından biriymiş gibi dilini emdi. Benedict'in damağında şarabın ve kendi tohumunun tadı birbirine karışırken, Alex'in sikini avuçlarının arasına almak için elini açtı. Benedict'in yumruğunun sıkı tutuşu penislerini birbirine bastırırken birlikte inlediler. Benedict her ikisini de birlikte çalıştırdı, diğer eliyle Alex'in çenesini sıkıca kavradı ve onun uysal ağzını yağmaladı. Alex titredi ve Benedict'in elinin çekişlerine daha fazla sürtünme ekleyerek ona karşı büküldü.

Benedict dişlerini sıkarak ve zamana karşı savaşıarak elinin her pompalayışını yavaş ve sabit tuttu, Alex'in kalçalarının kendi kalçalarına değdiğini hissetmekten zevk alıyordu, kıllar yumuşak ve ince, kaslar sertti. Alex hızla çözülüyor, kapıdan uzaklaşıyor ve Benedict'in pençesine doğru itiliyordu, elleri hâlâ paltosunun içindeydi ve kapıya tutunmaya çalışıyordu.

Benedict elini Alex'in boynunun arkasına götürdü ve kaçınılmaz sonu hissettikçe vuruşlarını hızlandırarak sıkıca tuttu. Alex başını Benedict'in omzuna yasladı, inliyor, titriyor ve Benedict'in boynuna sokuluyordu. Dudakları ve dili kulağının altındaki hassas deri parçasını buldu ve Benedict Alex'in boynuna bastırarak onu teşvik etti. Sanki hiç ayrılmamışlardı, Alex ne istediğini çok iyi biliyordu. Alex sertleşip salıverildiğini haykırdığında, dişlerini Benedict'in boynuna geçirdi, keskin bir sızı yaratacak kadar sertti. Benedict onaylayarak homurdandı, Alex'in siki Benedict'in zonklayan sikini yalayarak sıcak meni akıntıları fışkırtırken daha da hızlı okşadı. Saniyeler içinde Alex'inkinin hemen ardından Benedict de boşaldı. Alex'in içine düştü, hâlâ diğer adamın yüzünü boynuna doğru tutuyor ve derin, içgüdüsel inlemeler korosunun ortasında ikisini de kurutuyordu. İkisi de hemen hareket etmedi, birbirlerine yaslandılar ve sadece nefes aldılar. Benedict gözlerini kapattı, sonrasında üzerine gelen sıcaklık karşısında çaresizdi. Alex'e yapışmak *istemiyordu*, göğsü şişiyor ve boğazı bastırılmış duygularla yanıyordu. Aralarında sadece fiziksel olanın önemli olduğu konusundaki ısrarına rağmen Benedict, Alex'in haklı olduğunu fark etti. Her nasılsa, yaptıkları şey ona çok daha fazlasını hissettirmişti ama bunu kabul etmekten nefret ediyordu.

Benedict yavaşça soyunurken Alex kapıya doğru yığıldı, elleri ve kasıkları tohumlarının karışımıyla yapış yapış olmuştu. Kalbi bir davul gibi çarpıyordu. Vücudu doymuş, yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı ama zihni hâlâ kargaşa içindeydi. Bir düşünceye zorlukla tutunabiliyordu ki bir diğeri üzerine çöktü. Fısıltılı bir lanetle, içinde bir leğen su ve çarşaf bulunan kaba komodine doğru tökezledi. Benedict, Alex'in bakışlarıyla karşılaşmadan ona ıslak bir çarşaf uzattı ve sonra kendini temizlemek için arkasını döndü. Alex'in ayak seslerini duymazdan gelen Benedict acele etmedi. Tüm bu süre boyunca kendine şunları söyledi

Sadece anlaşmalarının gerektirdiği şeyi yapmışlardı. O bir fahişeydi ve Alex de diğerleri gibi para ödeyen bir müşteri. Benedict'in dokunulmaktan ve öpölmekten nasıl hoşlandığını bilmesinin ya da sanki hiç ayrılmamışlar gibi bir araya gelmelerinin ne önemi vardı?

Alex onun için etten ve banka çekinden başka bir şey değildi; planını sonuna kadar götürebilmek için bir araçtı. Önce Cynthia Milbank'in, sonra da babasının icabına bakılması gerekiyordu. Alex sadece bu planlar çerçevesinde bir araçtı. Benedict bunu unutmasına izin veremezdi.

"Kabul etmelisin ki," dedi Alex. "Birlikte hâlâ iyiyiz. Her zaman öyleydi."

Benedict döndüğünde Alex'i sakinleşmiş, kıyafetlerini düzeltmiş ve yüz ifadesini sakinleştirmiş buldu; buna rağmen rengi yükselmiş ve gözleri parlamıştı.

Benedict bir kaşını kaldırdı. "Tüm sevgililerimle aram iyidir. Ne de olsa bu benim işim."

Bu sözü başka bir iğneleme, Alex'in onu yüzleşmeye zorladığı gerçeklere karşı bir savunma olarak söylemişti. Ama Alex çok ilginç bir tepki verdi. Sinirlenmek yerine, Benedict'e sinsi bir sırıtişla yaklaştı ve buruşuk kravatını düzeltmek için uzandı.

"Sevgililerinin yetenekli ilginden hoşlanmalarına sevindim," diye mırıldandı, dudakları Benedict'inkilere degecek kadar yaklaşarak. "Sana öğrettiğim her şeyi iyi bir şekilde kullandığını bilmek güzel."

Benedict'in dudaklarına ani ve noktalı bir öpücük kondurduktan sonra arkasına bile bakmadan odadan çıktı ve Benedict'i sıcak bir yüzle ve şaşkınlıktan çenesi düşmüş bir halde bıraktı.

CHAPTER 7

"Görünüşe göre V Kontu'nun Londra ziyareti aniden sona eriyor. Görünüşe göre Londra'nın heyecanı Kent kırsalının dinginliğiyle kıyaslanamaz. Sezonun başlangıcı için geri dönecek mi? Kontes ya da varisi olmayan kont, yakında krallığın bir akranı olarak görevini yerine getirmeyi aklına koymalıdır. Sanırım bunu zaman gösterecek."
-The London Gossip, 28 Ocak 1820

Benedict ertesi sabah şiddetli bir baş ağrısı ve kötü bir m i z a ç l a uyandı. O ve Alex gece yarısından saatler sonra dönmüşlerdi ve Benedict gecenin geri kalanını zihni dinlenmesine izin vermeyerek dönüp durarak geçirdi. Alex'le geçirdiği akşamın olaylarını kafasında evirip çevirmediği zamanlarda, akşam için yaptığı hazırlıklar üzerine kafa yoruyordu.

Kent'e yaklaşan yolculuk.

Alex'le anlaşma şartlarını kararlaştırdıkları gün öğleden sonra Benedict, Madam Hershaw'ın Cavendish Meydanı'ndaki mağazasını ziyaret etti. Kimliğini gizlemek için şapka ve atkı kullanmaya özen göstererek arka sokaktaki bir kapıdan içeri girdi ve ofisinden çıkmakta olan modacıyla karşılaştı. Kadın Benedict'i görünce gözyaşlarına boğuldu, hıçkırıklar ve hıçkırıklar arasında özürler diledi.

"Sorun yok," diye mırıldandı, onu kollarına çekti ve titreyen sırtını sıvazladı. "Başka seçeneğin yoktu. Seni suçlamıyorum."

"O zehirli cadaloz kadın!" Madam Hershaw feryat ederek küçük yumruğunu göğsüne vurdu. "Beni ve ailemi tehdit etti."

Kızlar. Bu dükkan bizim geçim kaynağımız, Bay Sterling. Onsuz hepimiz açlıktan ölürüz."

"Biliyorum. Bu konuda bir an bile endişelenme. Dedikoducu ve ben temas halindeydik ve bir anlaşmaya vardık. Yakında hepimiz güvende olacağız. Sizden ve kızlarınızdan tek istediğim hiçbir şey olmamış gibi devam etmeniz. Bunu yapabilir misiniz?"

Madam Hershaw başını salladı, mendilini kabul etti ve kızarmış yanaklarını silmek için kullandı. "Çok özür dilerim. Tek istediğim size yardım etmektir."

Benedict ona, "Ve sen yaptın," diye güvence verdi. "O kadının gazabını hepimizin üzerine çeken benim. Bu yüzden bunu düzeltecek kişi de ben olmalıyım."

Modacı rahatlatılıp sakinleştirildikten sonra dükkândan ayrıldı ve Aubrey, Celeste ve Millicent'a son ziyaretlerini yaptı. Arkadaşları Londra'daki meselelerin kontrol altında olduğuna dair ona güvence vermişlerdi. Millicent ve bağlantıları Cynthia Milbank'i yakından izleyecek ve her zamankinden daha vicdansızca bir şey yaparsa Alex'in malikânesinden ona yazacaklardı. Aubrey, Lyons'la birlikte çalışarak arkadaşlarının ve diğer fahişelerin sakin ve sağduyulu olmalarını sağlayacak, bir yandan da Cynthia'nın kendilerine karşı bir hamle yaptığına dair herhangi bir ipucu bulmak için *The London Gossip*'in günlük nüshalarını tarayacaktı.

Onun final Sipariş . İş vardı olmuştur için ziyaret ve Milbank'ların evi. Cynthia'nın babası bir iş için şehirden ayrılmış, onu evde kalmış teyzesiyle baş başa bırakmıştı. Yaşlı kadın işitme ve göz romatizmalarından muzdaripti, bu yüzden Cynthia onu salonun bir köşesine yönlendirirken konuştuklarının hiçbirini duymadı. "Ee?" diye dürtükledi. "Şimdiden bir karara vardın mı?"

teklifimle ilgili olarak?"

"Var," diye yanıtladı Benedict. "Sana ödeme yapacağım ama parayı getirmem için bir aya ihtiyacım var. Bunu yapabilmem için yeterince uzun süre sabredebilir misin?"

Onun taleplerine boyun eğmekten nefret ediyordu ama en büyük sırrını ortaya çıkarmış olması her şeyi değiştirmişti. Her ikisi de diğerini yok etme gücüne sahipti ama Benedict de en az Cynthia kadar biliyordu ki, her iki sır da ona ondan daha çok zarar verecekti. Herkes Cynthia'nın onun şahsına saldırdığına inansa bile, kimse onu talihsiz bir kurban olarak görmeyecekti. Benedict efemine bir zayıf olarak resmedilecekti ve Cynthia bir kez

Tüm kibarlar onun eğilimlerini bilseydi, o da oğlancı olarak tanınırdı. Ayrıca, düşünmesi gereken arkadaşları da vardı. Para, sadece Benedict'in değil, onların ve ailelerinin de konuşmasını susturacaktı. Onların hayatlarıyla kumar oynar ve kaybederse kendini asla affetmezdi. Şimdilik şantaja boyun eğmek tek seçeneği gibi görünüyordu.

Bu bilmecedan kurtulmanın bir yolu varsa bile Benedict henüz bulamamıştı. Cynthia'dan parayı temin etmek için zaman istemesi ona düşünmek ve plan yapmak için zaman kazandırdı. Eğer bir yol varsa, Benedict onu bulacaktı.

Cynthia'nın kediye andıran gülümsemesi kanını dondurdu, kendine özgü kokusu burun deliklerini tahrik etti. Midesi bulandı ve başı döndü ama soğukkanlılığını korudu.

"Cezanı çekmeni görmek için bu kadar uzun süre bekledim," diye mırıldandı. "Bunu bekleyecek kadar sabırlı olduğum kesin."

"Güzel. Bu arada, benim ve daha önce ya da şu anda yanımda çalışan herhangi bir kişinin ismi gazetenizde yer almayacak. Kısa bir süreliğine Londra'dan ayrılıyorum ama yazılarınızdan haberdar olacağım. Benimle ilişkili herhangi birinden sinsice bahsedildiğini görürsem, anlaşma iptal olur. Buna Leydi Browning ve Leydi Dane'in yanı sıra Madam Hershaw ve kızları da dâhildir."

Cynthia dudaklarını tiksintiyle büzdü. "*Londra Dedikodusu* benim geçim kaynağım. Onu ayakta tutan söylentilerin can damarı olmadan yaşayamaz."

"Bu şehir, köşe yazılarınız için yem olarak kullanabileceğiniz çok sayıda skandal insanla dolu. İç gıcıklayıcı malzeme konusunda asla sıkıntı çekmeyeceğinizi söyleyebilirim."

"Peki," diye homurdandı. "Ama bir ay içinde parayı alamazsam, istediğimi basma hakkımı saklı tutuyorum."

"Anlaştık. Ve bir şey daha. Parayı aldıktan sonra Gentleman Courtesans hakkında tek kelime etmeyeceğine ve yazmayacağına dair söz vermeni istiyorum. Eğer bunu yaparsan, herkesin Londra Dedikoducusu'nun kimliğinden ve yatağıma girdiğin o gece yaşananlardan haberdar olmasını sağlarım. Bu son sırrı ifşa ederek kendime iyilik yapmış olmayacağım ama seni de kendimle birlikte alaşağı etmek için bu darbeye seve seve katlanacağım. Bir daha asla kibar toplum içinde yüzünü gösteremeyeceksin."

Cynthia'nın yüzü gerildi, gözleri kin ve tiksintiyle parlıyordu. "Pekala. Ödediğiniz sürece sırlarınızı saklayacağım ve

benimki kalsın."

Kadın ona tokalaşması için elini uzattı ama Benedict dönüp gitti ve o kadının bir daha kendisine dokunmasına izin vermedi. Kadının kendisinden faydalandığı geceye dair hatırladığı bulanık anılar yüzünden tüyleri diken diken olmuştu. Bir süre için ayrıntıları tamamen unutmuş, sadece onun yanında uyandığını ve çarşafları boyayan kan ve meni lekelerini bulduğunu hatırlamıştı. Babası onları 'keşfetmiş' gibi yapmış, Cynthia'nın mahvoluşunun kanıtı karşısında öfkelenmiş gibi davranmış ve Benedict'ten doğru olanı yapmasını istemişti.

Şimdi, karşılaşmanın küçük kesitleri gün ışığına çıkıyordu ama uyuşturulmuş olduğu için bulanıktı. Bunu düşünmek bile Benedict'te Cynthia'yı durduğu yerde boğma isteği uyandırıyor. Eğer Cynthia ona dokunmuş olsaydı, bu dürtüye boyun eğebilirdi.

Neyse ki akıl sağlığı yerinde olarak kurtuldu ve şimdi Alex'le yaptığı anlaşmaya devam edebilecek durumdaydı.

Simmons, Benedict'in ruh halini sezerek onu sessizce yolculuğa hazırladı. Tuvaleti boyunca Benedict kendine hâlâ kontrolün kendisinde olduğunu hatırlattı. Alex, Benedict'in en küçük parçasına sahip olmak için her şeyi yapmaya hazır görünüyordu ve bu da ona avantaj sağlıyordu.

Bu düşünce aklına iyice yerleştikten sonra, eşyalarını Alex'in bekleyen arabasına taşıyan uşakların arkasından merdivenlerden indi. Simmons da onun peşindeydi ve hizmetkârlara efendisinin bavullarına dikkat etmelerini söylüyordu. Zemin kata ulaştıklarında Vikont yemek odasının içinden çıktı; paltosuzdu ve parmaklarından bir peçete sarkıyordu. Açık ön kapıdan bakan Benedict, Alex'in kendisini bekleyen arabadan indiğini gördü. Arkasında, arabacı uşaklara bavullarını taşımaları için yardım ediyordu.

Alex'i tanıyan babası kaşlarını çattı ve sonra Benedict'e döndü. "Bu da ne böyle? Osborne ile tekrar ne zaman ilişki kurmaya başladın?"

Benedict babasının yüzündeki şaşkınlık ifadesine sıırttı. Vikont, Benedict hakkındaki gerçeği yıllar önce keşfetmiş olabilirdi ama konu Alex'e gelince merak içinde kalmıştı. Babası onların eski okul arkadaşları olduğunu biliyordu ama aralarındaki gizli bağdan hiç haberdar olmamıştı. Şimdi Benedict'e şüpheyle bakıyor, sessizce bunun sandığı şey olup olmadığını soruyor gibiydi.

"Ah, dikkatli ol," diye mırıldandı Benedict nefesinin altında. "O artık Vautrey. Ayrıca, insan eski bir dostuyla yeniden tanışabilir."

Kâhyanın paltosunu ve şapkasını alma teklifini reddeden Alex şimdi onların yanındaydı. "Günaydın."

Benedict uygun bir şekilde başıyla selam verdi, babası da aynısını yapmak zorunda kalınca dudakları eğlenerek seğirdi. "Vautrey, babamı hatırlarsın... Vikont Sterling. Baba, iyi dostum, Vautrey Kontu. Beni nezaketle birkaç haftalığına Kent'te onunla birlikte kırların tadını çıkarmaya davet etti. Evin size ait olmasından memnun olacaksınız, eminim."

Vikont gözlerini Benedict'e dikti, çenesinde bir kas kasıldı. "Anlıyorum. Ne kadar... nazik biri."

Alex boğazını temizleyip yakındaki bir duvardaki tabloyu incelerken Benedict kaşlarını çatı. Benedict başını iki yana salladı, aralarındaki gerginliği sadece hayal ettiğinden emindi. Babası sadece bir pislik gibi davranıyor ve Alex'i rahatsız ediyordu. İkisi sadece birkaç kez, o ve Alex Cambridge'den eve döndüklerinde karşılaşmışlardı. Alex o zamanlar Aubrey ve Dominick kadar hayatının demirbaşlarından biriydi.

Alex Benedict'e, "Bagajınızın güvende olduğuna inanıyorum," dedi, Vikont'u hâlâ görmezden geliyordu. "Hazır mısınız?"

"Neredeyse," dedi Benedict, kapıya yaklaşip sokağa bakarak. "Bekliyorum... ah, işte burada. Fisher, tam zamanında geldin. Gel ve Kont'la tanış."

Alex bir kolunun altında tuttuğu yıpranmış ve tozlu valiziyle ön basamakta duran adama meraklı bir bakış atarken Benedict bir kez daha gülümsemekten kendini alamadı. John Fisher'ın giysileri yılların modasına uymuyordu, göbeği yeleğinin düğmelerini tehdit ediyordu. Ama o zamanlar, Londra'nın en azılı ağır siklet boksörlerinden biri olarak ihtişamlı günlerinde bir Korint sanat eseri idi. Artık Benedict gibi, adamı emirlerine amade tutmak için para ödemeye hazır adamlar için boks ustalığı yapıyordu.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi Benedict, Alex'e kendini beğenmiş bir bakış atarak. "Gelecek ay antrenman yapmam gereken bir maç var ve biz Kent'teyken tembelleşip yumuşamama izin veremem."

Fisher, "Lordum," diyerek nezaketsiz bir selam verdi.

Alex'in burun delikleri Fisher'a bakarken alevlendi. Benedict'in çenesi, Alex'in diliyle boğuşmasını izlerken bir türlü geçmeyen gülümsemesinden dolayı ağrıyordu. Benedict'in istediğini yapmasına izin vermekten başka çaresi yoktu ve ikisi de bunu biliyordu.

"Elbette," diye yumuşadı Alex. "Bay Fisher, ikinci arabayı uşağım ve Bay Sterling'in adamıyla paylaşabilirsiniz."

Fisher, Benedict'e ters ters bakmadan önce, "O kadar minnettarım ki lordum," dedi. "Arkamdan iş çeviriyorsun."

Fisher onun çenesindeki ve gözünün altındaki soluk morluklara bakarken Benedict omuz silkti. "Balıklar yüzmelidir Fisher."

"Hımm," diye mırıldandı Fisher. "Bunun bedelini ödeyeceksin, benden söylemesi." "Dört gözle bekliyorum," diye seslendi Benedict adamın geri çekilişine

Geri. Sonra Benedict açık kapıya doğru bir el salladı. "Gidelim mi, Vautrey?"

Alex başka bir şey söylemeden onu kapıya kadar takip etti.

Vikont, Benedict takip edemedi onunkolunu tuttu, dudakları sert bir küçümsemeyle büküldü. "Ülmatomumu unuttun mu?"

Benedict şaşırmış gibi yaptı. "Elbette unutmadım. Meseleyi ikimizi de tatmin edecek şekilde çözdüğümüzü sanıyordum. Sen bana bir eş bulmamı emrettin, ben de sana git kendini becer dedim."

Babasının tutuşu sıkılaştı, yüzü öfkeyle kırmızının bir tonuna büründü. "Seni küstah küçük-"

"Evet, evet," dedi Benedict kolunu kurtararak. "İkimiz de beni hor gördüğünü ve varisin olmamdan nefret ettiğini biliyoruz. Ben sapkın, bozuk bir oğlancıyım ve itaat etmezsem beni böyle ifşa edeceksin. Ama yapacağını sanmıyorum. Bence beni dize getirmek için kullanacağın numaralar tükendi ve blöf yapıyorsun. Beni ifşa etmek değerli mirasını yok eder ve ikimiz de biliyoruz ki bunu beni ya da hayatındaki herhangi birini sevdiğinden daha çok seviyorsun."

Aslında Benedict Vikont'un blöf yapmadığını çok iyi biliyordu. Ancak Cynthia şu anda sadece kendisi için değil, ona en yakın olanlar için de en büyük tehlikeyi oluştuyordu. Benedict, babasıyla arasına birkaç yüz mil koyarak, ikinci en acil tehdidi ayırt etmek için kendisine daha fazla zaman kazandırabilirdi.

Vikont sanki dişlerini gıcırdatarak toz haline getirecek ya da felç geçirecekmiş gibi görünüyordu. Uzun bir an boyunca, o ve Benedict sadece

Birbirlerine baktılar, ikisi de geri adım atmaya niyetli değildi ve ikisi de diğerini ölçüp biçiyordu.

"Bu iş daha bitmedi," diye fısıldadı Vikont, sözlerinde çelik gibi bir sertlik vardı. "Döndüğünüzde ben hâlâ burada olacağım ve Dr. Pruett benim emrime amade olacak. Bu konuda bana meydan okumamanız konusunda sizi uyarıyorum. Kazanamazsınız."

Benedict içine dolan korkuyu gizlemek için alaycı bir gülümseme takındı. Kazanabilirdi ama sadece babasını alt etmeyi başarabilirse.

"Sanırım göreceğiz," diye yanıtladı şapkasını takıp Alex'in peşinden gitmeden önce.

Vikont, Benedict'in onu bıraktığı yerde kalmış, arkasından hançer gibi bakıyordu. Evden çıktıktan sonra Benedict babasını zihninden uzaklaştırdı. Vikont Kent'te ona dokunamazdı, bu da şimdilik yeterince güvende olduğu anlamına geliyordu. Her şey hâlâ onun dikkatle planlanmış kontrolü altındaydı.

Alex ilk vagonda bekliyordu, bu yüzden Benedict kendini içeri attı ve onun karşısındaki koltuklara oturdu. Saniyeler içinde yola koyuldular, perdeler açılarak öğleden sonra güneşinin ışıltısı içeri girdi. Benedict şapkasını yanına koydu ve Londra manzarasının önlerinden geçişini izledi.

Alex'in konuşması on dakika sürdü, sanki bir şey söylemeden önce Sterling'lerin evinden mümkün olduğunca uzaklaşmak ister gibiydi.

"Biliyor," dedi, sesi alçak ve gergindi. "Baban... o bizi biliyor."

Benedict kaşlarını çatarak Alex'e baktı. Babasının Alex'le olan ilişkisini asla öğrenmemesi için büyük çaba sarf etmişti. Benedict sevgilisinin Vikont'un entrikalarının diğer ucunda durmasını asla istememişti. "Tabii ki istemiyor. Bu fikre nereden kapıldın?"

"Bize nasıl baktığını fark etmedin mi?"

Benedict kuru bir kahkaha attı. "Bana *hep böyle* bakar. Benden nefret ediyor... bunu biliyorsun."

Alex başını iki yana salladı ve ellerine baktı. "Ben-"

"Sakin ol," diye araya girdi Benedict. "Şüpheleniyor ama başka bir erkek olsaydınız da durum farklı olmazdı. Kadınlara ilgi duymadığımı biliyor, ama görünüşe bakılırsa benim

diğer erkeklerle arkadaş olmak, hepsini ayartmak istemeden. Bunun benimle ilgisi var, seninle ilgisi yok. Sakın bana paranoyaklaştığını söyleme."

Bu biraz yardımcı olmuş gibi görünüyordu ve Alex iç çekerek koltuğuna yaslandı. "Seni ne zaman öğrendi?"

Benedict ayaklarını Alex'in yanına uzattı. "Yıllar önce... üniversiteden sonra. Mektuplarınızı yatak odamda saklı buldu. İsimlerimizi kullanmamakla akıllılık ettik. Mektupların başka bir adamdan geldiğini biliyordu ama benimle yüzleştğinde senin adını vermeyi reddettim. Piç herif beni fena benzetmişti."

Bu son sözü hiç düşünmeden söylemiş, ancak Alex tepki verdiğinde -keskin bir nefes alıp olağanüstü bir şekilde hareketsiz kaldığında- ağırlığının farkına varmıştı.

"Seni benim yüzümden mi dövdü?"

Benedict küçümseyici bir el salladı. "Geçmişte beni çok daha azı için dövdü. Bana son kez el kaldırdığını bilmelisin. Birinin şamar oğlanı olamayacak kadar büyümüş ve yaşlanmışım."

Bu sözler, hâlâ kederli gözlerle Benedict'i izleyen Alex'i rahatlatmaya yetmemişti. "Bana söylemeliydin."

Benedict, "Artık köprünün altından çok sular aktı," dedi.

Alex itiraz edecekmiş gibi göründü ama ağzını kapattı. Sallanan vagonda bir süre sessizce oturdular, sonra tekrar konuştu, sesi kısık ve boğuktu.

"Babam biliyordu. Sadece benim hakkımda değil, bizim hakkımızda da... birlikte."

Benedict bunu bilmiyordu ama pek de şaşırmamıştı. Elinden gelse dönem aralarında evde fazla vakit geçirmezdi. Alex, Aubrey ve Dominick gibi adamlarla birlikte olmak ona babasının zalim yönetiminden uzakta bir sığınak sunmuştu. Kontun Londra'daki ikametgâhında sürekli bulunması adamı şüphelendirmiş olmalıydı.

"O iyi bir adamdı," diye mırıldandı Benedict. "Bana karşı babamın olduğundan çok daha nazikti."

"Evet," diye kabul etti Alex.

"Ama o ve babamın ortak bir yönü vardı. Her ikisi de isimlerini ve miraslarını korumak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı."

"Evet," dedi Alex tekrar, bakışları odaklanmamış ve kopuktu. "Asla onlar gibi olmayacağımıza dair nasıl yemin ettiğimizi hatırlıyor musun?"

Benedict, Alex'in profiline baktı; çene boyunca keskin ve pürüzsüz, çene boyunca güçlü ve inatçıydı. Kara kaşları hiçbir şeyi ele vermeyen gözlerini gölgeliyordu ama Benedict ondan yayılan huzursuzluğu hissedebiliyordu. Benedict'in içinde yükselen endişe kontrolsüz ve istenmeyen bir şeydi. Bunu bir kenara iterek bakışlarını kaçırdı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Evet, ikimizden biri bu sözü tuttu," dedi, Alex'i incitmek için söylenen sözlerin göğsünü nasıl sızlattığını görmezden gelerek. Alex'ten gerçekten bu kadar farklı mıydı? Bir zamanlar sevdiği adamlar aynı seçimleri yapmamış olabilirdi ama Benedict'in acı bir öfke duymadan geçirdiği bir günü bile olmamıştı. Onu karanlıktan uzak tutmak için güvendiği insanlar birer birer ortadan kaybolurken, her geçen gün Vikont'a daha çok benziyor ve onun gibi konuşuyordu.

Ama o zaman, arkadaşlarına eş aldıkları ve mutlu oldukları için kızamazdı. Kadınların arkadaşlığını ve büyüyen bir ailenin gururunu arzulayan erkekler için beklenen buydu.

Onu gerçekten terk eden, Benedict'i yalnız ve yanlış anlaşılmış bir halde bırakan Alex'ti. Yine de, içinde kabaran kargaşa için bir çıkış yolu arayan Benedict, Alex'e suçlayıcı bir bakış fırlattığında kalbi sıkıştı.

Alex asık suratla pencereden dışarı bakıyor, gevşek elinden unutulmuş bir nane çubuğu sarkıyordu. Kaşları aşağıya çekilmiş, dudakları birbirine yapışmıştı ve sanki biri karnına yumruk atmış gibi görünüyordu.

Benedict'in incelemek istemediği nedenlerden ötürü, Alex'in ne düşünüyor olabileceğini merak ederken acıma ve merak duyguları onu etkiledi. Babalarından ve geçmişin çözülmemiş sorularından bahsetmek aralarındaki havada ağır ve baskıcı bir şekilde süzülüyordu.

Ama Benedict bunlarla yüzleşmeyi kendine yediremediği için yokmuş gibi davranmaya devam etti. Alex, Benedict'in hayatında geçmişlerinin çözümünün önemli olacağı kadar uzun süre yer almayacaktı, bu yüzden her şeyi olduğu gibi bırakmak daha iyiydi.

Yaşadığı onca şeyden sonra Benedict başka bir kayba daha dayanamayacağını biliyordu. Eğer Alex'in bir daha fazla yaklaşmasına izin vermezse, gitme zamanı geldiğinde hiçbir şey hissetmeyecekti. O, Alex'in

Artık farklıydı, temelden değişmişti. Geri d6n6ř6 yok.

Alex, arabası malikânesine açılan kapılardan geçerken rahat BİR NEFES ALDI. Londra'dan iki gün süren yavaş yolculuk onu çok yormuş, Alex ve Ben arasındaki gergin sessizlik uzun saatleri noktalamıştı. Alex'in havadan sudan konuşma girişimleri, onu sohbet etmekten vazgeçirmeye yönelik açık bir girişimle, gönülsüz yanıtlarla karşılanıyordu. Ben kitap okumadığı ya da uyumadığı zamanlarda pencereden dışarı bakıyor, Alex'in bakışlarıyla karşılaşmayı kesinlikle reddediyordu. Baştan çıkarmaya yönelik hiçbir girişimde bulunmuyordu ve sanki Morton Ana'nın evinde geçirdikleri gece, geçmişteki karşılaşmaları kadar bulanık ve uzak bir anıdan başka bir şey değildi.

Ama artık evindeydi. Yaşadığı özleme ve sürekli acıya rağmen, Katherine'le Vautrey Park'ta geçirdiği yıllar ona teselli de vermişti. Çocukluğunun evi, onu her zaman dünyadan koruyan yer, kollarını açmış ve Alex'i sıcak kucağına kabul etmişti. Ben'in geçirdikleri zamanın üzerinde kara bir fırtına bulutu gibi asılı kalmaya kararlı görünmesi Alex'in burada olmaktan duyduğu mutluluğu bozmamıştı. Aralarındaki mesafe ve diğer dikkat dağıtıcı unsurlar yüzünden birbirleriyle yüzleşmekten başka yapacak bir şey yoktu. Ben direnecekti ama Alex şimdi her zamankinden daha kararlıydı.

Vautrey topraklarına vardıkları anda Ben canlanmıştı, manzarayı seyrederken bakışları keskinleşmişti. Hava güzeldi, pofuduk bulutlar ve pırıl pırıl bir güneş atalarının oturduğu yerin ihtişamını aydınlatıyordu. Bu kadar çok topraktan ve geçimlerini bu topraklara borçlu olan insanlardan sorumlu olmanın ağırlığı hiç hafiflememişti. Alex, anlayacak yaşa geldiği andan itibaren mirasının ne anlama geldiğinin farkına varmıştı. Erkekleri kadınlara tercih ettiğinin farkına vardığında, Alex evlilik ve çocuk beklentisinden kaçınmıştı. Bir kadını, onu gerçekten sevmeyecek ya da hak ettiği değeri veremeyecek bir adamla birlikte yaşamaya mahkûm etmeyi asla istememişti.

Alex elinden geldiğince iyi bir kont olmakla yetinmiş, amcasının ya da kuzeninin

müreffeh bir miras. Oğluna bırakacak bir mirasa sahip olmak onun için önemli değildi. Gerçek kont olarak yerini almak bile gerçek arzularının yanında sönük kalmıştı.

Vagonun diğer tarafına bakan Alex, Ben'in tüm yolculuk boyunca ilk kez kendisine baktığını görünce irkildi.

"Çok güzel," dedi Ben. "Ve muazzam. Sizin için neden bu kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum."

Alex, Ben'in sözlerinin arasına serpiştirilmiş, dile getirilmemiş alay karşısında irkildi. *Benden vazgeçmen için yeterince önemliydi.* Araba dairesel yolu dönerken Alex eve baktı; mükemmel ve güvenli, onu imkânsız seçimler yapmaya zorlayan bir dünyadaki sığınağı.

"Benim için önemli değildi," diye fısıldadı, pişmanlık sancıları göğsünün zonklayan bir ağrıyla yankılanmasına neden oldu. "Ev, unvan, para

... Senin için her şeyden vazgeçmeye
hazırdım." "Ama vermedin," diye hatırlattı
Ben ona sertçe.

Kapı açıldığında bekleyen uşak ve Alex'in uşağı ön kapının aralığında duruyordu.

Alex aşağı inmeden hemen önce, "Hayır," diye mırıldandı. "Ben yapmadım."

Pişman olduğunu söylemek istedi ama bunun bir yalan olduğunu bildiği için kısa kesti. Alex hâlâ o anda verebileceği en iyi kararı verdiğine inanıyordu. Nelerin tehlikede olduğunu kendine hatırlatarak, verdiği kararın bencilce, hatta kendini korumak için olmadığını bilmekle teselli buluyordu. Yakında Ben de bunu anlayacaktı.

Alex ve Ben beyaz ön merdivenlerden çıkarken onları kâhya Hodge selamlayarak karşıladı. "Evinize hoş geldiniz lordum. Önceden gönderdiğiniz notta talep ettiğiniz gibi, siz ve misafiriniz için her şey hazırlandı."

"Çok iyi, Hodge. Bu Bay Sterling ve birkaç hafta boyunca burada ikamet edecek. İlave bir misafirimiz olacağını bilmiyordum ama lütfen Bay Fisher için gerekli düzenlemelerin yapıldığından emin olun."

Hodge, Alex'in bakışlarını takip ederek ikinci vagondan inen tıknaz adama baktı. Tozlu şapkasını kafasına geçirirken keskin bir ısıklık çaldı ve etrafına şaşkınlıkla baktı. Hodge'un yüzünde en ufak bir değişiklik yoktu ama Alex onun ruh haline aşınaydı. Hafifçe

Sol yanağındaki tik onu her zaman ele verirdi ve bu yeni misafiri seçkin efendisinin altında bulduğu açıktı.

Her zamanki gibi mükemmel bir profesyonel olan Hodge başıyla onayladı. "Elbette lordum."

"Antrenman yapmak için bir yere ihtiyacım olacak," diye söze girdi Ben. "Çok fazla açık alanı olan geniş bir oda. Tercihen kırılma riski olan değerli ıvır zıvır koleksiyonu olmayan bir yer. Fisher'ın da saklaması gereken ekipman sandıkları var."

Alex, Hodge'a dönmeden önce, "Elbette," diye cevap verdi. "Belirlenen sandıkların galeriye götürüldüğünden emin olun. Hizmetçiler burayı erkenden temizleyecek ve Bay Sterling'in özel kullanımı için boş bir alan bırakacaklar."

"Ben gün doğarken antrenman yapıyorum," diye karşı çıktı Ben. "Hizmetçilerinize her zamanki saatlerinde temizlik yaptırın."

Hodge'un burun delikleri bu küstah emir karşısında alevlendi ama Alex uşağa gizli bir onay işareti yaptı.

Hodge, Alex'e hitap etmeden önce Ben'e, "Nasıl isterseniz," dedi. "Hafif bir öğle yemeği hazırlandı ve sıcak banyolar her an hazır olabilir."

Alex, Ben'le birlikte eve girdiklerinde onları şapka ve paltolarını çıkaran uşaklar tarafından karşılanırken, "Önce öğle yemeği, sanırım," diye cevap verdi. "Uzun bir gün oldu... Açlıktan ölüyorum."

Hodge, Alex'in talimatlarını yerine getirmek için koşuşturmaya başladı ve onu giriş holünde, etrafını dikkatli gözlerle inceleyen Ben'le baş başa bıraktı. Ben, ailesinin Mayfair'deki konağını ziyaret etmiş olsa da bu eve hiç adım atmamıştı. Alex onu birçok kez burada hayal etmişti; koridorlarda ağır adımlarla yürürken, arazide ata binerken, kütüphanede uzanırken... yatağında uyurken. Bir fantezinin gerçekleştiğini, ama en kötü koşullarda gerçekleştiğini düşündükçe boğazı düğümleniyordu. Ben'i asla ayrılmamaya ikna etmeyi umuyordu; bu şu anda kızgın güneşi avuçlarının içine almak kadar imkânsız görünen bir görevdi.

"Yemek odası bu tarafta," dedi Alex, Ben'i soldaki koridora doğru yönlendirerek. "Eşyalarınız odama teslim ediliyor ve uşağınız için yer hazırlandı bile."

Ben'in ayak sesleri yemek odasının kapısının hemen önünde kesildi. "Odanız mı?"

Alex sırtıttı. "Elbette. Bütün bu anlaşma senin benim yatağında olmanla ilgili, değil mi?"

"Seni becermek için," dedi Ben, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Uyumak için değil."

"Yıllar oldu, Ben. Benimle işin bittiğinde koridorun öbür ucuna sıvışıp gitmen beni tatmin etmeyecek."

"Personelinizin ağzı sıkı olduğunu varsaymak zorundayım, aksi takdirde beni buraya asla getirmezdiniz."

"Elbette. Sağduyulu ve sadık."

Ben gözlerinde sessiz bir suçlamayla ona baktı, sanki Alex bir şekilde onu kabul etmediği bir şey için dolandırmıştı. Doğrusu, Ben'in önerilen uyku düzenine karşı çıkmasını bekliyordu ama denemeye değer olduğuna karar vermişti.

Bir tanesi işe yaradı.

"Peki," diye homurdandı Ben. "Ama yatağın sol tarafını istiyorum." "Doğal olarak. Zaten ben hep sağ tarafı tercih etmişimdir."

Ben, Alex'in iddiasından şüphelenmiş gibi ona ters ters baktı ama isteksizce başını salladı ve eliyle Alex'in kendisinden önce gelmesini işaret etti. Alex ona yol gösterirken sinsi bir gülümsemeye engel olamadı. Bu küçük bir zaferdi ama Ben'in boks ustasını da yanında getirerek onu şaşırtmasından sonra Alex'in bunu hak ettiği belliydi.

Yemek odasının içinde uşaklar masadaki tabakları yerlerine yerleştirmekle meşguldü; bunlardan biri de Bay Fisher için aceleyle eklenmişti.

"O biliyor mu?" Alex, adam varlığıyla onları zorlamadan önce sordu.

Ben, Alex'in neyi kastettiğini sormaya gerek duymadan, "Hayır," diye cevap verdi. "Ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Tabii ki."

Onlar otururken Fisher da odaya girdi -Alex masanın başında, Ben de sağında oturuyordu. Fisher onun solundaki yeri aldı.

Fisher önlerine konan çeşitli yemeklere bakarken, "Yaşlı bir adamın misafirperverliğinizi göstermesine izin verdiğiniz için size minnettarım lordum," dedi.

"Hiç düşünmeyin Bay Fisher," diye yanıtladı Alex. "Burada geçireceğiniz zamanın keyifli olmasını istiyorum, bu yüzden bir şeye ihtiyacınız olursa

personelim ve siz ağırlanacaksınız."

Fisher tabağına birkaç parmak sandviç koyarken, "Hazır konu açılmışken," dedi. "Bay Sterling ülkede bulunduğu süre boyunca sıkı bir diyet uygulayacak. Süslü Fransız yemekleri ya da ağır soslar yok. Tatlı yok. Şarap, bira, ale ya da alkollü içki yok."

Alex'in dudakları Ben'in boğazının arkasından çıkardığı acı dolu sesle titredi ama dikkatini Fisher'da tuttu. "Anlıyorum. Başka bir şey var mı?"

Fisher tabağına bir salkım üzüm ve bir avuç limonlu tart ekleyerek, "Kahvaltıda biftek ve yumurta," diye yanıtladı. "Ya da jambon ve yumurta. Kahve sade içilecek, krema ya da şeker kullanılmayacak."

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Ben.

Fisher onu görmezden gelerek çatalını Alex'e doğrulttu. "Ve... günde üç kez su, tuz ve yulaf karışımı. Boksör yulaf ezmesi... kaslara ve bağırsaklara iyi gelir."

"Fisher, Kont'un yemek yerken bağırsaklarım hakkında konuşmak istediğini hiç sanmıyorum," diye homurdandı Ben soğuk et ve peynir tabağından kendine servis yaparken.

"Bırak da adam özgürce konuşsun, Ben," dedi Alex. "Her şey çok ilginç. Peki, bu yulaf karışımı... kaşıkla mı yiyor yoksa bir bardak süt gibi emiyor mu?"

"Seni öldüreceğim," diye fısıldadı Ben, çatalını acımasızca bir üzüme saplarken. "Yavaşça. Acı çektirerek."

Alex ona gülüp geçti ve Bay Fisher'a Ben'in antrenman rejimi hakkında sorular sormaya devam etti - ki gerçekten de ilginç bulmuştu. Ben her zaman bir dövüşçü olmuştu ve Alex, Beyaz Horoz'daki gibi birkaç gayri resmi kavgaya tanık olmuştu. Asıl tanık olmak istediği şey gerçek bir boksör maçıydı -Ben, tıpkı kendisi gibi yumruklarıyla ortalığı kasıp kavurmak üzere eğitilmiş birine karşı gücünü ve becerisini sınırıyordu. Belki de Ben'in bahsettiği bu dövüş katılabilirdi.

Bir saat boyunca Fisher'ın önümüzdeki dört hafta için Ben'le ilgili planlarını dinledikten sonra, Ben yemeğine surat asarken, seyahatin tozunu atmak için yollarını ayırdılar. Fisher, Ben'e günün geri kalanında dinlenebileceğini, ancak şafakta ve daha geç olmamak kaydıyla eğitim için galeriye rapor vermesinin beklendiğini bildirdi. Bununla birlikte Fisher bir uşak eşliğinde misafir odasına doğru yola koyuldu. Alex Ben'e yol gösterdi

Üst katta kendi odasına çıktı ve tuvalette söz verilen banyonun hazır olduğunu görmekten memnun oldu. Ben'in tuvalet malzemeleri lavabonun üzerinde kendisinininkilerin yanına özenle yerleştirilmişti ve Alex'in yatağının ayak ucundaki bankın üzerinde küçük bir sandık duruyordu.

Ben odanın ortasında durmuş, odanın renkli dekoruna bakıyordu; mobilyalar ve yatak takımları Çin duvar kâğıdının eflatun, altın ve kraliyet mavisi desenlerine uyacak şekilde koordine edilmişti.

"Neden şaşırmadım ki?" Ben, yatağın perdelerini bağlayan altın kordonlardan biriyle oynarken mırıldandı. "Kendin dekore ettin, değil mi?"

Alex cevap vermeden önce sadece bir an tereddüt etti, çünkü evlilik konusunun etrafında dans etmeye devam edemezdi. Ben'i buraya gerçeği açıklamak için getirmişti ve odadaki devasa file yaklaşıp başlayabilirdi. "Bunu tek başıma yapmadım. Katherine'in renkleri ve kumaşlar konusunda keskin bir gözü vardı - bu ortak noktalarımızdan biriydi. Mobilyaları o seçti ve perdelerle uyumlu olsunlar diye sandalyelerin döşenmesi için kumaşlar getirtti."

Ben'in küçümseyici ifadesini fark eden Alex, onun Katherine hakkında aşağılayıcı bir yorum yapmasına fırsat vermeden atıldı.

"Evliliğim konusunun aramızda hassas bir konu olduğunun farkındayım," dedi. "Ama bu çatı altında ona karşı herhangi bir saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğim. Size söyleyecek çok şeyim var ama bununla başlayacağım... Katherine çok sevdiğim bir arkadaşım ve onunla ilgili anılarım benim için çok önemli. Seni buraya getirdim diye bunu bir kenara bırakamam."

Ben sözlü bir yanıt vermedi ama başıyla onaylaması yeterli oldu.

Alex şimdilik meseleyi olurlarına bırakmaya karar verdi. Uzun ve yorucu birkaç gün geçirmişlerdi ve kendini daha rahat hissetmeden önce ziyaret etmesi gereken bir ev sakini daha vardı. "Banyoya buyurun. Görmem gereken bir şey var ama kısa süre sonra döneceğim. Yemek odasından üç kapı aşağıda, solda bir kütüphane var. Ama şu kapıdan girince bitişikteki salonda da kitaplar var. Ya da evi keşfedebilirsiniz. Üçüncü kat biraz harap durumda... tadilat bahara kadar tamamlanmayacak. Oraya çıkmamanızı tavsiye etmem. Ama evin geri kalanı senin. Burada rahat olmanı istiyorum."

Ben yatağın direğine yaslandı ve ona bilmiş bir bakış attı. "İnsan eski sevgilisinin karısıyla paylaştığı evde ne kadar rahat edebilirse o kadar rahat."

Alex yorgun bir iç geçirdi, şu anda Ben'le sözlü tartışmaya girecek durumda değildi. "Hiçbir yerde kendine yer açmakta zorlanmıyorsun gibi görünüyor. Eminim burada da öyle yapacaksın. Yakında döneceğim."

Alex cevap beklemeden odadan kaçtı, merdivenlere doğru ilerlerken adımları aceleyle atıyordu. Üçüncü kata çıkarken yüreği ağzına gelmiş, az önce Ben'e söylediği yalan yüzünden ağzında acı bir tat oluşmuştu. Ancak Katherine'le ilgili anıları değerliyse, bu son sır daha da değerliydi. Ben ona henüz onu affedecek kadar güvenmiyordu ve Alex bunu anlayabiliyordu. Alex, Ben'i ne kadar sevse de, evin bu katında sakladığı şeyi -geçici olarak da olsa- kabul etmesi konusunda ona güvenebileceğinden emin değildi.

Bir tarafında arka bahçeye bakan pencereler olan koridorda hızla ilerlerken biraz daha rahat nefes aldı. Alex zamanını hayatının iki aşkı arasında bölmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu ama bu şimdilik gerekli bir önlemdi.

İçeri girmeden önce kapıyı çaldı, eğer hemşireyi beslemekle meşgulse onu rahatsız etmek istemiyordu. Yumuşak bir ses içeri girmesini işaret etti ve Alex çocuk odasına adım attı. Kanarya sarısı ve yumuşak pembenin neşeli tonları onu sarmaladı ve hemşirenin kucağında oturan bebeğin mırıltıları ve cıvıltıları yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Evinize hoş geldiniz lordum," dedi Rosalind, doğduğu günden beri bebeğe bakan hemşire. "Bu sizin yakınlarda olduğunuzu hissetmiş olmalı. Harika bir ruh hali içinde, mırıldanıyor ve şarkı söylüyor."

Alex kızının müslin ve dantel bohçasını hemşireden aldı, hemşire arkasına yaslanıp şefkatle baktı. "Teşekkür ederim Rosalind. Onunla biraz yalnız kalmak istiyorum. Onu uyuması için yatıracağım."

"Elbette lordum. Bana ihtiyacınız olursa arayın."

Hemşire aceleyle bir küfür savurduktan sonra gitti ve Alex'i sandalyedeki terk edilmiş yerini alması için bıraktı. Altı aylık kızı dizine oturtan Alex, Katherine'le birlikte yarattıkları şeyi gözden geçirdi.

Aşktan değil, en azından bir kont ve kontes olarak görevlerini yerine getirmeye çalışma ihtiyaından.

Alex babalıkla ilgili tüm arzularını yıllar önce bir kenara itmişti. Bir erkeğin ocuk sahibi olabilmesi için bir kadınla yatması gerekirdi ve Alex hiçbir zaman böyle bir arzu duymamıştı. Katherine'le zorla evlendirilmesi bile fikrini hemen değiştirmemişti. Onu denemeye ikna eden Katherine olmuştu.

Bir akşam yemekte ona "Bir varise ihtiyaın var," demişti. "Ve ben istiyorum ki... Alex, hayatımda hiç istemediğim kadar anne olmak istiyorum. Bana bu şekilde düşkün olmadığını biliyorum ama ... deneyebilir miyiz? Sadece ben hamile kalana kadar?"

Alex onu reddetmek için aresizdi. Katherine de birlikteliklerinde en az Alex kadar fedakrlık yapmıştı. Bir kocanın gerçek aşkını asla bilemeyecek, gerçek ve derin tutkuyu asla yaşayamayacaktı. Kocasına bunların hiçbirini verememişti. Ama bir ocuk doğurmaktan aciz değildi.

Böylece, iki yıllık bekrlıktan sonra, Katherine'in yatağına gitmiş ve onu memnun etmese bile hamile bırakmak için elinden geleni yapmıştı. Her ikisi için de zor olmuştu; Katherine, Alex'i böyle bir anlaşmaya zorladığı için kendini suçlu hissediyor, Alex de bu çabaya tüm kalbiyle katılamadığı için kendinden nefret ediyordu. Buna bir son vermek ve hayatlarının bir sonraki aşamasına geçmek için tek umutları gebe kalmaktı. Birkaç ay uğraştıktan ve her gece yatak odasında olup bitenlerden bahsetmemek için ellerinden geleni yaptıktan sonra çabaları sonuç verdi.

Dokuz ay sonra Leydi Isabella Harriette Osborne doğdu; parlak gözlü, pembe yanaklı, annesinin saçlarıyla uyumlu ince bir sarı tüyü vardı. Katherine, Alex'in bir kız doğurduğu için onu hayal kırıklığına uğratacağından endişelenmişti ama Alex hiç bu kadar çabuk aşık olmamıştı. Kızına bir kez baktığında, gebe kalmak için gecelerce uğraştığına değdiğine karar verdi.

Isabella'yı ilk kez kuşağına alırken Katherine'e, "O mkemmek," dedi. "Bir varise ihtiyaım yok. Sadece onu istiyorum."

Katherine yatağından ona gülümsedi, üzerinde temiz bir gecelik vardı ama hâlâ terden parlıyordu. Daha sonra hemen uykuya daldı. Ondan sonra sadece iki kez uyandı, o kadar halsizdi ki

Öyle ki yardım almadan bebeğini göğsüne bile koyamıyordu.

Çok fazla kan kaybetmişti, diye bildirdi doktor Alex'e. Karısının cesedinin başında dururken, akli başından gitmişti. Bir şeyler ters gitmişti... kimsenin yapabileceği bir şey yoktu... ruhu artık Tanrı'nın himayesindeydi.

Bunların hiçbiri ona teselli vermemişti. Katherine'e kalbinin arzusunu vermek istemişti, çünkü ona asla sunamayacağı çok şey vardı. Bu süreçte, onu mezara göndermişti.

Isabella tükürdü ve anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı, bir yandan da yeleğinin düğmelerinden birini çekiştiriyordu, minik çenesi salyadan kayganlaşmıştı. Alex ona gülümsedi, kızı bu kadar sevimliyken suratsız kalması imkânsızdı.

"Seni ne kadar özlemişim, küçük Ella," dedi ve uzanıp kızın alnındaki altın sarısı saç telini düzeltti. Hemen geri fırladı ve Alex'in kıkırdamasına neden oldu. "Buraya seninle tanışması için birini getirdim ama henüz hazır olduğunu sanmıyorum. Umarım yakında hazır olur. Onu seveceksin, Ella. Onu en az benim kadar seveceksin."

Isabella düğmelerini karıştırmaya devam etti, bir yumruğu ağzındaydı, emiyor ve çiğniyordu. Yakında yeni bir diş ortaya çıkacaktı, Londra'ya gitmeden hemen önce çıkan dişin eşi olacaktı.

"İkinize de ihtiyaç duyduğum için aptal mıyım?" diye sordu saatinin zincirini keşfeden ve köstekli cebinin içinde nereye gittiğini bulmaya çalışmakla meşgul olan Isabella'ya. "Ben bir aptalım, değil mi Ella?"

Kızı sadece homurdandı, tombul parmakları yeleğinin cebinin kenarını yokluyordu, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Alex içini çekti ve saati çıkarıp ona uzattı. Isabella sırtarak saati ağzına götürdü ve şişmiş diş etleriyle kemirmeye başladı.

Belki de Ben'i geri kazanabileceğini düşünmekle ve Isabella'nın da bu pazarlığa dahil olmasını kabul edeceğini ummakla aptallık ediyordu. Katherine'le evlendiği için Alex'e ne kadar kızgın olduğunu bilen Ben'in, bu evlilikten doğan bir çocuktan tamamen iğreneceği kesindi. Isabella'nın nasıl dünyaya geldiğini açıklamakta yeterince zorlanacaktı ve bu sadece başlangıçtı. Açıklanması gereken başka sırlar da vardı ve Alex, Ben buradayken nereden başlayacağını bilemiyordu.

CHAPTER 8

"Saygıdeğer Bay L. son zamanlarda kasabada daha sık görülüyor. Bu satırların yazarı, şimdi Leydi B olarak bilinen o melez zampara tarafından mihrapta terk edildikten sonra başını dik tuttuğu için onunla gurur duyuyor."

-The London Gossip, 30 Ocak 1820

W Alex yatak odasına döndüğünde Ben'i yatağında uzanmış, yarı giyinik ve saçları hâlâ yıkandığı için parlıyor halde buldu. Zamanın tatlı coşkusu kızıyla geçirdiği zaman, ciğerlerinden nefesini çalan farklı bir his tarafından boğulmuştu. Ben'in üzerinde sadece bir pantolon ve göğsünün geniş kısmını ve kalın, kıvrık sarı saçlarının cazibesini ortaya çıkarmak için açık bıraktığı bir gömlek vardı. Ayakları çıplaktı ve önündeki açık kitapla rahat bir şekilde uzanırken kollarını geriye sıyırmıştı.

Alex'in bacakları yaklaşırken dengesizdi, sınırları ve heyecanı aynı anda onu ele geçiriyordu. Ben'i yılların açlığı ve özleminin yoğunluğuyla istiyordu ama burada tehlikeli bir çizgide yürüdüğünün de farkındaydı. Kendilerini fiziksel zevklere öylesine kaptırma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar ki, gerçekliğin ağırlığı unutuluyordu.

Boğazını temizleyen Alex tuvalete doğru baktı ve Ben'i konuşmaya çekmeye çalışmadan önce en azından yıkanabileceğine karar verdi. Islanırken belki de aralarında açılacak pek çok konudan ilkinde karar verebilirdi.

Kaşlarını çatarak tuvalete yaklaştı ve suyun hâlâ temiz ve kullanılmamış olduğunu fark etti. Ancak, lavabo kullanılmış ve köşede birkaç nemli çarşaf yığılmıştı.

"Küveti kullanabilirdin, biliyorsun," dedi Ben'in yüzüne dönerek. "Sadece senin suyunu kullanır ve uşakları yeniden ısıtmaları için çağırırdım."

Ben başını kitabından kaldırmadan, "Duşlu banyoları tercih ederim," diye cevap verdi. "Dürüst olmak gerekirse Alex, sana miras kalan onca parayla şimdiye kadar bir tane yaptırmış olman gerekirdi. Londra'daki her şık evde bir tane var."

Alex burnunu kırıştırdı. "Duş banyosunu denedim. Su çok hızlı soğuyor."

"Soğuk su canlandırıcıdır ve vücuda iyi gelir."

Alex başını sallayarak "Doğru," diye mırıldandı.

Zilin ipini çekerek uşağını çağırdı ve kullanılmayan suyu test etmek için tuvalete girdi. Su hâlâ yeterince sıcaktı, bu yüzden taze su istemesine gerek kalmadı. Lavabonun yanına gelişigüzel atılmış nevresimleri görünce içini bir sıkıntı kapladı. Bu küçük isyanın Ben'in onu iğnelemesinin bir başka yolu olduğunu düşündü. Aksi halde davranışının hiçbir anlamı yoktu. Sıcak bir banyodan kim hoşlanmazdı ki?

Alex, uşağı soyunmasına yardım etmek için geldiğinde bu tuhaf konuşmayı aklından çıkardı. Açık kapıdan, Alex'in giysilerinin katmanları dökülürken okumayı bırakıp onu izleyen Ben'i gördü. Ben'in bakışları yavaşça teninin her bir santimetresinde gezinirken Alex'in tüyleri diken diken oldu. Ben'in gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor, Alex'in kızarmasına ve kıvranmamak için savaşmasına neden olan yerlerde oyalanıyordu. Bakışları buluştuğunda, Ben'in söze dökülmemiş vaatleri Alex'in kasıklarına kan hücum etmesine neden oldu ve onu hızla küvete soktu. Ne kadar çabuk yıkanırса, Ben'le birlikte o yatağa o kadar çabuk girebilecekti.

Bir iniltiyle başını küvetin kenarına yasladı. O kadar güçsüzdü ki. Önce bir konuşma yapmaya karar verdiğini unutması için Ben'in ona uzun uzun bakması yetmişti.

"Su hoşunuza gitmedi mi lordum?" diye sordu uşağı, küvetin yanında kaşları çatık bir şekilde durarak.

"Su iyi, Hammond. Sen gidebilirsin. Ben kendim bakarım."

Son beş yıldır uşaklardan biriyle sevgili olan Hammond, çıplak efendisini Ben'le yalnız bırakırken gözünü bile kırpmadı. Güvenilir bir personele ve Ben'i getirebileceği, birbirleriyle özgürce hareket edebilecekleri bir yere sahip olduğu için şanslıydı. Üniversite günlerinde en büyük arzusu buydu, çünkü sevgilerini ifade edebilecekleri güvenli yerler bulmak için gizlice dolaşmaktan bıkmıştı.

Alex yıkamaya başlamıştı ki Ben'in ayak sesleri yaklaştığını gösterdi. Elinde bir şey tutuyordu, gözlerinden bir amaç ve muziplik yayılıyordu. Ben çömelmiş, kollarını küvetin kenarına dayamış ve parlayan gümüş nesneyi tutarken Alex dimdik oturdu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Tıkaç küçük bir limon büyüklüğünde ve şeklindeydi, tabanı geniş ve düzdü. Ben onu incelerken aleti seğirdi, anüsü Ben'in onu nereye koyacağını beklerken kasıldı.

"Senin için uzun zaman oldu," diye mırıldandı Ben, diğer elinin suya dalmasına izin vererek. "Hazır olmanı ve rahatlamanı istiyorum."

Alex boğazındaki sıkıntıyı bastırmak için yutkunarak başını salladı. "İleri görüşlülüğünü takdir ediyorum."

Ben'in eli suyun altına girdi, parmak uçları Alex'in göbeğinde gezindi. Parmak uçları Alex'in kasıklarına doğru uzanan hafif tüylerin arasından geçti ve sonra sertleşmiş sikinin uzunluğuna dokundu.

Nefes alışları hızlanan Alex arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. "Ben, ben... önemli bir şey hakkında konuşabileceğimizi umuyordum."

"Öyle mi?" Ben mırıldandı, elini Alex'in ereksiyonunun etrafına sararken sözleri alçak ve alaycıydı. "Pekâlâ o zaman. Konuş."

Alex, Ben'in sıkı ve sıcak yumruğuna doğru hamle yaptı, avuçlarındaki nasırlar yumuşak ve hassas deriyi aşındırıyordu. "Bu hiç adil değil. Sen bunu yaparken konuşmayı bırak, düşünemiyorum bile."

"Hmm," diye mırıldandı Ben, taşaklarını okşamak için Alex'in sikini bırakarak. "O zaman sanırım beklemek zorunda kalacak. Tabii... durmamı istemiyorsan?"

"Sakin buna cüret etme," diye inledi Alex, Ben'in parmakları taşaklarının yanından geçip baskı ve masaj yaparken bacaklarını açarak.

Ben kıkırdadı ve kendisine söyleneni yaptı, yavaşça Alex'in yanakları arasında ilerledi. İlk parmağı Alex'in deliğine bastırdı, ardından alaycı vuruşlarla hafifçe daire çizdi.

"Yağ mı?" Ben sordu.

Alex, "Lavabonun üzerinde," diye boğuk bir ses çıkardı. "Güzel. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde."

Alex küvetin içinde diz çökecek şekilde manevra yaparken uzuvları titriyordu, su göğsüne vuruyordu. Ben ona dokunduğunda irkildi, güçlü bir el kalçalarından birini kavradı ve kenara çekti. Tuvaletin serin havası kendisini açıkta ve savunmasız hissetmesine neden olurken, Ben'in en mahrem yerlerine bakması bu etkiyi daha da artırıyordu. Ama aleti dayanılmaz derecede sertleşmiş, uyarılmak ve serbest kalmak için yalvarıyordu.

Ben yağı Alex'in yanaklarının arasına damlattığında yağ ılık ve kaygandı ve küt parmakları gergin açıklığa masaj yaparak ve hafif bir baskı uygulayarak onu takip etti. Alex başını küvetin kenarına doğru eğdi, kendini istilaya açmak için elinden geleni yaparken suyun içinden geçen dalgalı ışık huzmelerine baktı. O kadar uzun zaman olmuştu ki, gerilmenin ve doldurulmanın, çarpıcı bir doruğa doğru becerilmenin verdiği acı verici zevki neredeyse unutmuştu. Benedict'in düşünceleri ya da şehvet dolu kitaplarındaki resimler eşliğinde kendini becerdiği bitmek bilmeyen geceler, onu sadece rahatlatmıştı. Artık bunca zamandır özlemini çektiği şeye nihayet sahip olabileceğine göre, Alex bunun tadını çıkaracak kadar uzun süre dayanabileceğinden emin değildi. Açıkta, çiğ ve en ufak bir dokunuşla harekete geçmeye hazır bir sinir uçları yığınıydı.

Benedict'in parmağı daha fazla yağla kayganlaşarak Alex'in içine girdi. Yavaş ve sabırlıydı, parmağını sokup çıkarıyor ve Alex'in onu kabullenmesini kolaylaştırıyordu. Alex onun sikini kavramak için altına uzandı, daha fazlası için çaresizdi ve her şeyi o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu.

"Hayır," diye emretti Ben, parmağı hâlâ Alex'in içindeydi. "Henüz değil.

Ellerini küvetin dibinde tut yoksa dururum." "Canın cehenneme, Ben," diye homurdandı Alex.

"*Seni* becerenin ben olacağımı düşünmüştüm ve eğer bunu istiyorsan, *sana* söyleneni yapacaksın."

Alex, Ben'in tehdidinin boş olmadığını bildiğinden bir dizi küfür ve hakareti ısırarak geri püskürttü. Eğer Ben şimdi durursa, Alex öleceğinden emindi.

İkinci bir parmağın eklenmesiyle yanma hissi artarak irkildi. Yine de, uyarılması aciliyetinden hiçbir şey kaybetmedi, nabız gibi atıyor ve ihtiyaçla şişiyordu. Alex bacaklarını küvetin izin verdiği kadar açtı ve kalçalarını kaldırarak Ben'i tahrik etti. Parmaklarını bir yaklaşma hareketiyle kıvıran Ben, Alex'in içinde ayak parmaklarının kıvrılmasına ve içinin gerilmesine neden olan et parçasını buldu.

"Ben," diye mırıldandı, hisler içinde boğuluyordu. "Tanrım..."

"Fiş için neredeyse hazırsın, sanırım," diye yanıtladı Ben, kendi sesi şehvetle kalın ve ağırdı. "Daha fazlasını alabilir misin?"

Hayır, demek istedi. Hayır, ikiye bölünmeden daha fazlasını kaldırması mümkün değildi. Ama Ben'in siki iki parmaktan çok daha büyüktü. Alex dişlerini sıkmak ve buna katlanmak zorunda kalacaktı, sonunda elde edeceği kazancın buna değeceğini biliyordu.

"Evet," dedi. "Devam et."

Ben alçak sesle onayladı ve alaycı bakımlarına devam etti. Parmaklarını Alex'in içine sokup çıkarırken daha fazla yağ ekledi ve onu daha da germek için doğru zamanı belirliyor gibi görünüyordu. Üçüncü parmağı girdiğinde Alex acı dolu bir çığlık attı ama Ben'in becerikli vuruşları kısa sürede acıyı bastırdı. Alex'in sırtındaki gerginlik azaldı ve Ben'in parmaklarına karşı kendini geri itti. Elleri sikini tutmak için kaşınıyordu ama Alex, Ben'in tehdidini test etmekten daha iyisini biliyordu.

İşkence sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama çok geçmeden Ben parmaklarını aniden serbest bıraktı ve yağa batırılmış tıkacın ucunu Alex'e doğru itti. Alex Ben'i takip ederek yavaşça geri itti ve tıkaçı içine aldı. Tıkacın en geniş kısmı anüsünün sıkı halkasından geçerken nefesini tuttu, sonra geri kalanı hızla onu takip ederken rahat bir nefes aldı. İstilanın zonklaması, yerini ezici bir dolgunluk hissine bırakırken köreldi. Alex nazikçe diz çöküp dönerek lavaboya uzanıp ellerini temizlediğinde Ben gitmişti.

Taze çarşafarla kurulanırken Ben, "Yatağa gelirken acele etme," dedi. "Yavaş adımlarla."

Alex hiçbir yanıt veremedi, bir yandan yıkamayı bitirmek için küvette manevra yapmakla meşgulken bir yandan da içindeki tıkaçı görmezden gelmeye çalışıyordu. Ben'in acele etmemesi yönündeki direktifine rağmen, Alex bir an önce işe koyulmak için aceleyle abdestini aldı.

Alışkanlık gereği, yatak odasına giderken bir sabahlık giydi ve beline gevşekçe bağladı. Fiş, attığı her adımda kayarak iç duvarlarına baskı yapıyor ve kumaşın çıplak tenine sürtünmesi içinden ürperti geçmesine neden oluyordu.

Ben yatağın kenarına oturmuş Alex'i izliyordu, gözlerinde safir parçaları gibi parıldayan bir eğlence vardı. "Her zaman modaya uygunsun, yatak odasında bile, ha?"

Alex bir elini cüppesinin ipekli altın yakasında gezdirdi ve sırıttı. "Kendime engel olamıyorum."

Ben yavaşça ayağa kalktı, soyunmaya başlarken elleri Alex'in dikkatini çekti. Alex o iri, güçlü elleri takip ederek gömleğini çekiştirdi ve yukarı doğru sıyırarak sert, kaslarla dolu gövdesine yayılmış kılları yavaşça ortaya çıkardı. Adam kollarını indirip pantolonunun düğmeleriyle uğraşırken göğsünün kabarıklıkları gerildi ve şişti; korkutucu aleti kumaşın üzerinde kabarık bir hat halinde belirmişti bile. Alex dudaklarını ayırarak pantolonun düşmesini izledi ve Ben'i üç yıldan uzun bir süredir ilk kez tamamen çıplak gördü.

Her zamankinden daha görkemliydi, bir Yunan heykeli gibi oluklar ve sinirlerle kazınmıştı. Elbette aleti de bir müzede bulunanlardan daha etkileyiciydi; ağır, uzun ve kalın damarlarla bezenmişti. Alex'in o anda dizlerinin üzerine çökmemesi ve o ağız sulandırıcı uzunluğu boğazının arkasına götürmemesi için her şeyi gerekiyordu.

Bunun yerine kıpırdamadan durdu ve kalbi kaburgalarına çarparak Ben'in ona doğru gelmesine izin verdi. Ben Alex'in arkasında daireler çizdi, elleri beline dolanarak sabahlığın kemerini çekiştirdi. Sabahlık omuzlarından kayarak ayaklarının dibine düştü ve Ben'in sikinin kalçasının arkasına sürtünmesine izin verdi. Alex gözlerini kapadı ve Ben'in sarılışına kendini bıraktı, her dokunuşu içine çekti ve silik anılarının şimdiki zamana karışmasına izin verdi. Ben'in elleri Alex'in karnında ve göğüs kaslarında geziniyor, baş ve işaret parmakları Alex'in meme uçlarını çekiştiriyordu. Alex inledi, Ben'in sağlam bedenine doğru sallanırken bir eli ensesini avuçlamak için yukarı çıktı.

Ben onun boynuna sokuldu, dilinin tembel hareketleri ve dudaklarının baskıları Alex'in omurgasından aşağı bir karıncalanma gönderdi. Ben kalçalarını esnetti, sikini Alex'in bacaklarının arasındaki yarığa doğru itti, yakında olacak şeyle alay etti

Gel. Alex ürperdi ve Ben'e sarılışını sıkılaştırdı, gezgin ellerin en çok istediği yere ulaşmasını bekledi. Sanki Alex'in aklından geçenleri okumuş gibi, Ben bir elinin aşağıya doğru kaymasına izin verdi. Parmakları Alex'in kasıklarındaki tüyleri taradı, sonra sikinin dibinde dolaştı.

Ben sikine uzun ve sert bir vuruş yaptığında Alex haykırdı, kıcı tıkaçın etrafında kenetlendi. Parmaklarını Ben'in ensesindeki nemli saçların arasından geçirerek onu sıkıca tuttu. Ben bir yandan Alex'in omzunu dişleyip ısırırken, bir yandan da sürekli olarak sikini okşuyordu.

Daha fazla ayakta kalamayacağından emin olan Alex, Ben'in elinin üzerine bir el koyarak onu sakinleştirdi.

"Sabırsızlanıyorum," diye soludu, zaten doruk noktasındaydı. "Seni şimdi istiyorum."

"Sabırlı ol," diye uyardı Ben. "Seni incitmek istemiyorum." "Umurumda değil. Becer beni, Ben."

Anlaşılan Ben'in duyması gereken tek şey buydu, çünkü o anda Alex'i yatağa doğru itti. Alex şiltenin üzerine çıktı, bir yastığı kendine doğru çekti ve üzerine uzandı, kalçaları yukarıda ve başı aşağıdaydı. Ben de onu takip etti, bir diziyle Alex'in bacaklarını birbirinden uzaklaştırdı, sonra da kalçaları birbirine geçecek şekilde pozisyon aldı.

"Emin misin?" Ben sordu. "Bu gece için sadece fişi takabilirsin ve biz de-"

"Tanrı aşkına, ben korkmuş bir bakire değilim!" Alex tersledi, bekletildikçe uyarılmışlığı yerini tedirginliğe bırakıyordu. "Yıllar oldu. Bir an daha beklemeye niyetim yok. İyi olacağım."

Ben cevap olarak hiçbir şey söylemedi ama fişi Alex'in kıkından yavaşça çekmeye başladı. Alex minderine yapıştı, sert metal serbest kalmadan önce onu tekrar gererken dudağını ısırıldı. Sonra, daha fazla yağın serin damlasını ve ardından Ben'in horoz kafasının baskısını hissetti.

Alex, Ben'in arka pasajına kıyasla devasa boyutunu büyük ölçüde hafife aldığı için paniğe kapıldı, ancak derin, yavaş nefesler aldı ve kendine bunu daha önce birçok kez yaptıklarını hatırlattı. Ben kalçalarını sıkıca tuttu, Alex'in içine yavaşça girmeye başladığında nefesleri sertleşti. Ben'in neredeyse tıkaçın en büyük parçası büyüklüğündeki geniş kafası içeri girerken keskin bir acı ve ısı patlaması Alex'in nefesini kesti. Alex çenesini sıktı ve vücuduna girmesini talep eden kalın uzunluğu geri itti.

"Yüce Tanrım," diye soludu Ben, daha derine inerken. "Lanet olsun ... *siktir!*"

Alex, nefesi gibi konuşması da elinden alınmamış olsaydı, bu duyguları yineleyebilirdi. Yanıyordu, istila edilmenin acısı uzak bir zevkle karışıyor ve bunun sonunda gerçekleştiğinin farkına varıyordu. Ben buradaydı, içindeydi, koklayabileceği, dokunabileceği ve hissedebileceği kadar yakındı. Alex, hiç gelmeyeceğinden korktuğu o anın dokunaklı yoğunluğundan neredeyse ağlayacaktı.

"İyi misin?" Ben, boyunun yaklaşık üçte biri Alex'in içindeyken duraklayarak sordu.

"Evet," dedi Alex. "Devam et."

Ben buna mecbur kaldı, daha fazla itmeden önce biraz daha yağ ekledi ve Alex'in kalçalarını kavrayarak onu yavaşça ileri doğru itmeye başladı. Biraz dışarı çektikten sonra biraz daha içeri itti ve ortaya çıkan yanıkta Alex'ten keskin bir çığlık aldı. Ama Ben bir inç daha kazandı, sonra bir tane daha ve sonsuzluk gibi hissettiren bir şeyden sonra, kabzasına kadar yolunu buldu. Durakladı, sert nefesleri Alex'in kısa ve gergin nefeslerine karışıyordu. Alex dolgunluk hissini yaşamasına izin verdi, Ben'in bacak kıllarının uyluklarının arkasındaki keskin törpüsüne, onu sabit tutan ellerin gücüne, dağılabileceğini hissettiğinde onu bir arada tutan sağlam varlığa hayret etti.

Ben'in eli Alex'in kalçası boyunca kayarak içeri girdi ve Alex'in çıkık sikini buldu. Alex etrafında kenetlenen yumruğu itmemek için mücadele etti, Ben onu okşarken kıpırdamadan durdu, ikisi ayırt edilemez hale gelene kadar bunun zevki kışındaki ağrıyla karıştı.

"Tanrım, nasıl hissediyorsun," diye mırıldandı Ben, dudakları Alex'in kulağının kabuğunu okşuyordu. "Çok sıkı ve sıcak. Beni özledin mi, Alex?"

Bu sözlerde hem alay hem de gerçek bir soru vardı ve Alex dürüst olmaya ve Ben'in gerçekten bilmek istiyor gibi görünen kısmıyla konuşmaya karar verdi.

"O kadar çok acıdı ki," diye fısıldadı, gözleri ani bir duyguyla karıncalanmıştı. "Her günün her saati."

Ben yüksek sesle cevap vermedi, kalçalarını yuvarlarken Alex'in sikini sıkıca kavradı. Birlikte inlediler, Ben'in aletinin darbeleri Alex'in tüm vücuduna enfes bir zevk dalgası ve harareti bir sızı gönderdi. Ben bunu tekrar yaptı, sonra tekrar, yavaşça bir

Elleri Alex'in sikinin etrafındaki ritmini hiç bozmadan birkaç santim ilerledi ve daldı.

Alex onunla birlikte hareket ediyor, her hamleyi karşılamak için geriye doğru sallanıyor, sonra da sikini Ben'in parmaklarının çemberine doğru itiyordu. Ben, Alex'in söze dökülmeyen dürtülerine -soluğunun keskin bir şekilde kesilmesi, sırtının kavislenmesi, coşkulu zevk inlemeleri- ustalıkla karşılık verdi. Alex'in bunu kaldırabileceğini, bunu bir sonraki nefesinden daha çok istediğini anladığında hızını artırdı.

Ben'in ağırlığı Alex'i yatağa bastırdı, bir eliyle sikini okşarken diğer elini omzuna dayadı. Ben'in leğen kemiği şimdi sert ve acımasız bir şekilde Alex'e vuruyor, Ben'in dikkatli kandırmaları ve yağın kayganlaştırıcılığı sayesinde Alex'in yolu kolaylaşıyordu. Alex kaybolmuştu, tamamen Ben'in merhametine kalmıştı ve başka türlü olmasını asla istemiyordu. Ben'in mükemmel açılı itişleriyle ve elinin çekişleriyle doruğa ulaşan Alex'in doruk noktası topuklarının ucundaydı. Alex buna karşı koymaya çalıştı, daha fazla zaman için dua etti ama bunun gücü çok fazlaydı. Alex kendinden geçtiğini haykırırken, salıverilme onu uzuvlarını titreten bir yoğunlukla ele geçirdi. Bu sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, bağırsakları kasılıyor, sırtı kamburlaşıyor ve döllerini içinden taşıyarak tezgâhı lekeliyordu.

Ben'in onunla işi henüz bitmemişti, kendi sonunu kovalarken ter göğsüyle Alex'in sırtı arasında kayıyordu. Alex neredeyse çökmek üzereydi, Ben'in vermek zorunda olduğu her şeyi kabul etmekten başka bir şey yapamıyordu. Birkaç çılgınca hamleyle Ben kendini Alex'in içine oturttu ve boşaldı. Hırıltılı zevk iniltisi boğuklaştı, tohumunu dökerken dudakları Alex'in omzuna bastırdı.

Ben'in ağırlığı yavaşça Alex'in üzerinden kalktı, yumuşamış siki serbest kaldı. Alex'in yanına çöken Ben, onu da aynı şeyi yapması için serbest bıraktı ve son gerginlik de uzuvlarını terk ederken rahatlamış bir nefes verdi.

Uzun bir süre boyunca, sırt sırta yatarken sadece nefes alışverişlerinin ritmi duyulabildi, her biri kendi doruk noktasının sonrasına dalmıştı. Sonunda, Ben sırt üstü dönerken şilte kaydı ve eğildi. Alex de onu takip etti ama arkasından gelen bir sızı onu Ben'e bakacak şekilde yan yatırdı.

Elini göğsündeki yünün üzerinde gezdiren Ben içini çekti ve Alex'in gözlerinin içine bakmak için başını çevirdi. Alex kendini o sivri, soluk kirpiklerle saçaklanmış safir derinliklerin hipnotize ettiği bir halde buldu. Ben şimdi daha yumuşak, daha rahattı. Yorgunluğun sisi ve

Alex, Ben'in on sekiz, yirmi bir, yirmi beş yaşlarındaki halini hayal edebiliyordu. Kaşlarındaki çatıklar o kadar derin değildi ve ağzının kenarlarında küçümseme okunmuyordu. Alaycı değil, gerçek bir neşeyle gülümsüyordu. Alaycılık yerine özgürlükle gülüyordu.

Kalbi henüz kırılmamıştı.

Birbirlerine sessizce baktılar, ama çok geçmeden Ben başını çevirdi, o her zamanki kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü.

Alex, "Ben," diye söze girdi.

"Bu gece olmaz Alex," diye fısıldadı Ben, gözlerini sımsıkı yumarak. "Aptal değilim. Seni dinlemek zorunda kalayım diye beni Londra'dan sürüklediğini biliyorum. Ama daha yeni geldik, ikimiz de yorgunuz ve geçmişin hayaletlerini bize katılmaya davet edecek durumda değiliz."

Alex dudağını ısırды, Ben'in haklı olduğunu kabul etmek istemiyordu. Yorgundu ve yüzüstü yatağa düşmeden önce kalkıp yıkanacak gücü ancak bulabilmişti. Birkaç saatlik tembellikten ve iyi bir gece uykusundan sonra ikisi de daha net düşünecekti.

"Ben bile zaman zaman kendime acımdan ve öfkemi dindirmekten hoşlanırım," diye ekledi Ben. "Yarın sana kulak vereceğim ama seni uyarmalıyım, bu sadece bitmek bilmeyen feryatlarına son vermek için. Fikrimi değiştirmeyecek, bu yüzden bu sadece boşuna bir egzersiz olacak, ama suçluluk duygunu hafifletmeni sağlayacak."

Alex güldü, Ben'in profiline bakarken omuzları titriyordu. "Böyle düpedüz yalanlar söylerken neden bana bakamıyorsun?"

Ben homurdandı ama göz kapakları düşük kalmaya devam etti. "Şu anda gözlerimi açamayacak kadar yorgunum. Tanrım, neden bu kadar saçma bir şey önerdin ki?"

Alex şimdi kahkahadan titriyordu ve dudaklarını büzerek bunu bastırmaya çalıştı ama başaramadı. "İyi, Ben. Nasıl istersen öyle olsun. Ben suçluluk duygumu hafifleteceğim, sen de umursamadan ve şaşırmadan yoluna devam edeceksin."

"Çok doğru," dedi Ben.

"Anlaştık." "Gerçekten de öyle."

"Yani, yarın konuşacak mıyız?" Alex alay etti. Artık Ben'in başına bela olmaktan zevk alıyordu.

"Evet, yarın, daha önce de söylediğim gibi."

"Güzel."

"Güzel."

Ben iç geçirip Alex'e sırtını dönerek yıkanmak için yataktan çıkarken Alex kıkırdadı. Alex onu takip etti, hâlâ homurdanıyor ve konuşmalarının gülünçlüğüne kıs kıs gülüyordu. Sırayla lavabonun başına geçtiler ve sonra temiz ve uykulu bir halde yatağa döndüler. Kirlenmiş yatak örtüsünü bir kenara iterek birbirlerinin yanına uzandılar ve indirilmiş yatak perdelerinin kozasında hemen uykuya daldılar.

O SIRADA Benedict DAW THE EXT MOR I G, Alex hala yastığına horluyordu. Sabah abdestini hızla aldı, ardından yıpranmış pantolonunu ve en sevdiği antrenman gömleğini giydi. Botlarını sıkıca bağladıktan sonra Fisher'ın gelişinden birkaç saniye önce yemek odasına doğru yola çıktı. Adamın peşinde bir uşak vardı, uşak gümüş bir tepsi ve üzerinde büyük bir bira bardağı taşıyordu. Tuz, su ve çiğ yulaftan oluşan iğrenç bir karışım olan boksör yulaf ezmesi kendisine sunulduğunda Benedict'in midesi korkuyla titredi. Her ne kadar nefret etse de, Benedict etkilerinin fark edilebilir olduğunu, daha ince bir forma kavuştuğunu ve enerjisinin arttığını kabul etmek zorundaydı. Daha fazla enerji daha hızlı refleks anlamına geliyordu ki bu da ağır sıklette dövüşen erkekler için son derece önemliydi.

Bu yüzden, Fisher'ı haftalardır ilk kez antrenman yapacağı bu gün için biraz ağırdan almaya ikna etmeyi umarak karışımı hiç şikâyet etmeden mideye indirdi. Umduğu kadar şanslı değildi.

Fisher nadir görülen bir formdaydı, Benedict'in yavaşlayıp şişmanladığını ve forma sokulması gerektiğinde ısrar ediyordu. Bu yüzden Fisher, günün ilk ışıkları mavi boşluğa turuncu dallar gönderirken ahırdan bir seyis getirmişti. Seyis onu Benedict'in yanına götürürken, Fisher Benedict'in hızıyla ilgili küfürler savurdu. Bu sırada Benedict engebeli patika boyunca koşuyor, Fisher'ın arabasına yetişmek için mücadele ederken ayaklarını basacak en iyi yerleri arıyordu. Fisher, Benedict'i güneş tepelerine vurana kadar koşturdu, sonra da esneklik ve güç için bir dizi egzersiz yaptırdı. Eve döndüklerinde Benedict'e jambon, yumurta ve yumuşak, tereyağlı ekmekten oluşan bir kahvaltı ikram etti. Benedict bunları büyük bir hevesle yedi ve ardından sade kahve içti.

Oradan, Vautrey ailesinin portrelerle anlatılan tarihiyle dolu galeriye girdiler. Fisher'ın tek başına getirdiği ekipman onları bekliyordu. Ellerini sardıktan sonra Fisher birkaç esneme hareketinde ona yardımcı oldu. Benedict tendonlarının gerginliği karşısında sanat eserlerinde dikkatini dağıtacak bir şeyler aradı ve Alex'in yakın ailesini tasvir eden portrelerin olduğu bölüme yaklaştıklarını fark etti. Önce bir önceki kontun portresini buldu; yüksek alnı, griyle beneklenmiş koyu kahverengi saçları ve baldırı andıran kahverengi gözleriyle Alex'e benzeyen adam. Portre en az on yıl önce, sağlığındaki düşüşten önce yapılmıştı. Kontun yanında, kocasının ölümünden kısa bir süre sonra kederine yenik düşen Alex'in annesi duruyordu. Alex'in en son portresi annesinin yanında asılıydı ve onu çok şaşırtıcı bir şekilde tasvir ediyordu. Yirmi bir yaşındaki mizah anlayışını ve eğlenceli doğasını gösteren portresinin aksine, bu portre onu kasvetli ve soğukkanlı olarak tanımlıyordu. Çenesi çok sert, ağzı çok sıkı, kaşları çok ağırdı. Benedict değişiklikleri kavrarken içinde bir burkulma hissetti. İnsanların ona baktıklarında gördükleri şey bu muydu - ihanetin, kalp kırıklığının ve işkencenin tahribatı, onu yaşlandırıyor, alnını aşağı çekiyor ve dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrıyor muydu?

Alex'in portresinin yanındaki portre dikkatini çekti; yaldızlı bir çerçeve içinde ruhani güzellikte bir kadın. Benedict, Vautrey Kontesi Leydi Katherine Osborne'dan başkası olamayacak kadını incelerken uyluğunun iç kısmındaki acı verici gerginliği hissetmeyi bıraktı. Alex'in asık suratının aksine, Katherine neşe ve nezaket saçıyordu. Keten buklelerle dolu bir başı vardı, gözleri soluk ve büyüleyici bir maviydi. Yumuşak bir gülümseme bir yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarıyordu ve söğüt gibi vücudu, gözleriyle uyumlu bir elbisenin akıcı zarafetiyle daha da güzelleşmişti.

Kontesin hayaletiyle yüzleşmek Benedict'e nerede olduğunu ve kendini neyin içine soktuğunu hatırlattı. Anlaşmalarındaki bu tavize izin vermekle Benedict, Alex ve Katherine için tasarlanmış olan bir alanı işgal etmeye zorlanmasına izin vermişti. Bir adam ve karısının evi, çocuklarını büyütecekleri ve unvanlarının yükümlülüklerini yerine getirecekleri bir yer. Fisher ona muayenehane eldivenlerini giymesine yardım ederken, zihni istenmeyen düşüncelerle dolup taşıyordu.

Alex en azından meşruiyetini sağlamak için birlikteliği tamamlamış mıydı? Yalnızlık ve gerçek doğasını saklamanın dayatması çok fazla geldiğinde, Alex teselliyi Katherine'in yatağında mı bulmuştu? Bir kadınla yatmaktan Benedict'le yattığından daha fazla zevk almış mıydı?

Benedict, Fisher'la yaptığı antrenman seansına tüm kıskançlığı ve hayal kırıklığıyla katıldı. Yaşlı adamın orta kısmı yumuşamıştı ve hamur işlerine ve turtalara düşkündü; yine de Benedict'e ancak eski bir şampiyonun sahip olabileceği türden bir güç ve dayanıklılıkla ayak uydurdu. Benedict'in hatalarıyla alay ediyor, onu çember içine alıyor ve çekiç gibi yumruklarla saldırıyordu. Diğer adamın eldivenlerine rağmen, Benedict her darbeyi hissetti, acıyı emdi ve birikmesine izin verdi, onu uyanık ve refleksif tutmak için kullandı. Eğitimcisi hırpalarken, Benedict kendine bu durumun kontrolünün en başta olduğu gibi kendisinde olduğunu hatırlattı.

Hiçbir şey değişmemişti. Söz verdiği yirmi beş bin poundu kazanabilmek için Alex'in kendisini açıklamasına izin vermek zorundaydı. Belki de Katherine'le evlenmesine neden olan olaylara duyduğu merakı bile kabul edebilirdi. Benedict her zaman bunun nedeninin korkaklık olduğunu düşünmüştü. Ne de olsa birlikte Fransa'ya kaçma planları en cesur erkekleri bile korkutmaya yetmişti. Benedict'in hatası, Alex'in aşkının kendisinininkiyle aynı olduğunu, istediği sonuç için her şeyi yapmaya hazır olduğunu varsaymak olmuştu.

Bu hatayı bir daha yapmayacaktı. Alex romantik ve kararlı olduğunu kanıtlamıştı ama sadece belli bir noktaya kadar. O korkutucu inanç sıçramasını yapma zamanı tekrar geldiğinde, Benedict'i kesinlikle yine geride bırakacaktı.

Bir tabureye çöküp Fisher'dan bir yudum su alırken, Benedict kendi kendine ikinci bir şansın olmayacağını söyledi. Bir kez sırtından bıçaklanmak yeterliydi ve bu deneyimi tekrarlamak istemiyordu.

Alex galerinin diğer ucundan yaklaştığında, yüzündeki ve boynundaki teri kuruluyor ve Fisher'ın verdiği aradan geriye kalan birkaç dakikanın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Alex'ten daha fazla uyuduğu birkaç saatin ardından yenilenmiş görünüyordu.

Benedict, resmi olmayan bir sabahlık giymiş ve kravatını gevşekçe bağlamıştı.

"Eğitimin iyi gittiğini görüyorum," dedi Alex yaklaşırken, yere saçılmış ekipman parçalarına göz gezdirerek.

"Kıçımın kenarı," diye homurdandı Fisher, seysisine yulafla doldurttuğu kocaman bir çuvalı bağlarken. Benedict'i bugün bir ara çuvalı omuzlarına alıp galeriyi boydan boya koşturacaktı. "Yavaş ve dikkati dağınık. Geçtiğimiz aylarda çok fazla içki içti ve antrenman sırasında zihnini neyin meşgul ettiğini kim bilebilir?"

"Daha ilk gün ihtiyar," diye karşılık verdi Benedict son suyunu yudumlamadan önce. "Bir hafta ya da daha kısa sürede eski halime döneceğim."

"Evet, olacaksın," diye kabul etti Fisher. "İçindeki zehri dışarı atmak için birkaç terleme seansından sonra."

Benedict iniltisini bastırdı, kötü bir davranış yüzünden cezalandırılacak durumda değildi. Alex, gözlerini aydınlatan bir eğlenceyle onu izledi.

Benedict ayağa kalktı, kollarını salladı ve boynunu sağa sola çevirdi. "En azından birkaç saat daha kalacağım. Kendini meşgul edecek bir şeyin yok mu?"

"Londra'dayken biriken yazışmalara cevap vermeyi bitirdim ve mülk meselelerini görüşmek üzere kâhyamla buluştum. Birkaç saatlik tembellikten sonra sıkıldım. Genelde öğleden sonra gezintiye çıkarım ama... bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Benedict, Alex'in bugün neden ata binmek istemediğini hemen anladığından, birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Alex'e, eğer istediği olursa haftalarca ata binemeyeceğini söylemek dilinin ucundaydı ama Fisher'ın varlığı onu dilini tutmaya zorladı.

"Fisher'a bir mola vermeye ne dersin?" Alex, Benedict'in yedek eldivenlerini almak için eğilerek öneride bulundu. "Ben de seninle dövüşürüm."

Benedict alaycı bir kahkaha attı. "Ölmek mi istiyorsun?"

Bir kolunu ceketinden sıyıran Alex, diğer kolunu serbest bırakmak için eldivenleri diğer ellerine geçirdi. "Sanırım beni değerli bir rakip olarak bulacaksın. İnsan taşrada yaşayınca aktif kalmak için çeşitli yollar buluyor. İlçede beyefendileri bu sporda eğitme konusunda uzmanlaşmış bir boks ustası var."

Benedict eldivenlerini kaldırarak Alex'e kaşlarını kaldırdı. "Bir centilmen gibi dövüşmüyorum."

"Sizden bunu beklemiyorum. Bay Fisher, bu fikre sıcak bakar mısınız?"

Fisher dişlerini kullanarak eldivenlerini çözmeye başladı ve "Bana uyar," dedi. "Onun sıkletinde olacaksın ve etkileyici bir kanat açıklığın var, bu da uzun bir menzil anlamına geliyor. Nasıl bir performans sergileyeceğini merak ediyorum."

"Hayır," diye araya girdi Benedict. "Bizi yalnız bırakın. İşimiz bittiğinde sizi çağıracağım."

Fisher söylenip durdu ama Benedict'in sert bakışları daha fazla itiraz etmesini engelledi. Alex'in boks eldivenlerini giymesine yardım etti, sonra da içinden mırıldanarak ve saçsız başını sallayarak oradan ayrıldı.

Alex, Benedict'e dönerek, "Şimdi," dedi. "Hazır mısın? "Bu senin cenazen," diye mırıldandı Benedict.

Alex onun alaycılığına alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi ama hiçbir şey söylemedi. "Sana karşı kolay olmayacağım," diye uyardı Benedict etraflarında dönmeye başladıklarında birbirlerinin ölçüsünü alıyorlardı.

"Senden bunu asla istemem," diye karşılık verdi Alex, sol eliyle hızlı bir yumruk denemesi yaparak.

Benedict geri çekildi ve Fisher'ın Alex'in boyu konusunda haklı olduğunu fark etti. O uzun kollar ona avantaj sağlarken, Benedict'in elinde de darbelerinin gücü vardı.

"Seni eldiven giyerken gördüğüme şaşırdım," dedi Alex, Benedict omzuna bir sağ kroşe indirdiğinde homurdanarak. "Rakiplerini çıplak muşta ile dövmeyi tercih ettiğini sanıyordum."

"Eldivensiz antrenman yapsaydım, Fisher da ben de kafamız karışır ve kırılırdık. Asla rekabet edemezdik. Nezaket antrenmanda önemlidir ama ringde değil."

Alex, Benedict'in göğsüne bir darbe indirerek, "İlginç," diye mırıldandı.

Benedict arkasındaki güç karşısında şaşıarak sendeledi. Daha yeni başlamışlardı ama Alex, Benedict'in beklediğinden daha iyi olduğunu kanıtlıyordu.

Benedict'in şaşkınlığını fark eden Alex kıkırdadı. "Sana söyledim, antrenman yapıyorum. Fisher haklı... normalde olduğundan daha yavaşsın. Rahatsız uykun seni yorgun mu düşürdü?"

Benedict kaşlarını çatı ve bütün gece ölü gibi uyuduğunu hatırladı. "Bütün gece bir kez bile uyanmadım."

Alex çenesini hedef alan bir darbeyi savuşturup Benedict'in eldivenini kendi eldiveniyle kenara iterken yüzü endişeli bir ifadeye büründü. "Uykunda dönüp durdun ve mırıldandın. Korkunç bir rüya görüyor gibiydin ama seni uyandırmaya çalıştığımda uyanmadın."

Benedict, dün gece rüyasında ne gördüğünü hatırlayamadığı için canı sıkılmış bir halde, içinden küfretti. Çoğu sabah göğsünde ağır bir yük ve gücünü tüketen bir uyuşuklukla uyanırdı. Bazen geceleri onu ziyaret eden dehşetleri hatırlıyordu - buz banyolarına daldırılıp soğuk suda boğulana kadar bekletilmek, sülüklerle kaplanmak, müshil yutmaya zorlanmak, böylece midesinin yetersiz içeriğiyle birlikte organlarının da temizleneceğini hissedene kadar kusmak. Bununla birlikte, çoğu zaman, sadece bu anıların uyandırdığı kalıcı korkuyla uyandı, rüya gördüğünün farkındaydı ama uyuyan zihninin tam olarak ne yarattığından emin değildi.

Benedict, "Hatırlamıyorum," diye geçiştirdi. "Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Bundan sonra yalnız uyumam benim için en iyisi olacak."

"Sadece seni bu kadar üzgün gördüğüm için rahatsız oldum." "Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yoktu."

"Tıpkı çalışma odanızın duvarındaki deliğin beni ilgilendirmedeği gibi mi? Ya da ayrılığımız sırasında başına gelenlerin de benim için endişelenecek bir şey olmadığı gibi mi?"

"Kesinlikle," diye homurdandı Benedict ve Alex'in ortasına sert bir aparkat indirdi.

Alex belinden eğildi, sendeleyerek uzaklaştı ve eldivenleriyle karnını korudu. Benedict saldırıya geçti ama Alex toparlanıp onu karşılamaya geldi. Birbirlerine kilitlendiler, boğuştular ve birbirlerinin savurduğu yumruklardan kaçınırken kendilerini kurtarmaya çalıştılar. "Kendini daha ne kadar bu duruma sokacaksın?" Alex nefes nefese, alnını Benedict'in omzuna dayamış, onun elinden kurtulmak için kıvranıyordu. "Yoğun antrenmanlar, acımasız dövüşler? Yüzün daha yeni iyileşiyor ve birkaç hafta içinde birilerinin tekrar dövmesine izin ver."

"Senin için ne fark eder ki?" Benedict bir yumruğunu aralarına sokup Alex'in çenesinin altına götürerek meydan okudu.

Alex ondan uzaklaştı ve gömleğinin kolunu ağzına sildi. Benedict'e ters ters baktı ve yumruklarını kaldırdı. "Buna inanmamayı tercih edebilirsin ama alacakaranlık yıllarına dişlerin olmadan, deforme olmuş bir yüzle ve yumruk sarhoşu bir zihinle girmen umurumda."

Birbirlerinin etrafında dans ettiler, atışmalarının yoğunluğu, aralarında zaten örülmüş olan dokuya bir gerilim ipliği ekledi.

Benedict, "Benim hayatım bana ait, istediğimi yaparım," dedi. "Öyle olabilir, ama öyle insanlar var ki, eğer gerçekten incindin. Seni seven ve gözlerinin önünde parçalanmanı izlemek istemeyen insanlar."

Benedict bir yumruk savurdu, Alex kendi darbesini indirmeden önce yan adımlarla onu savuşturdu. Benedict sol omzuna aldığı darbeyi fark etti; yıllar önce yaralanmıştı ve hâlâ ara sıra acı veriyordu. Bir zamanlar olduğu kadar genç olmadığını hatırlatan tatsız bir şeydi bu.

"Yapma," diye uyardı omuzlarını devirip duruşuna devam ederek.

"Sadece kendimden bahsetmiyordum. Peki ya Aubrey ve Nick? Peki ya arkadaş dediğiniz diğer Centilmen Fahişeler?" "Artık eşleri var ve kendi işlerini yapmaya başladılar. aileler. Artık hiçbirinin bana ihtiyacı yok."

Alex, "Eşlerinin ve çocuklarının olması sana ihtiyaç duydukları gerçeğini değiştirmez," diye karşı çıktı. "Bunun için onlara kızıyor musun?"

"Tabii ki hayır. Onlar için mutluyum."

Alex çok yaklaştı ve Benedict bacaklarını altından çekerek onu sırt üstü yere fırlattı. Alex kendini toparlayamadan Benedict üzerine çullandı ve yüzünü korumak için kaldırdığı kollarına darbeler yağdırdı.

Alex homurdanmalar arasında, "Eğer yalnızsan, bu kendi tercihin," demeyi başardı. "Etrafın seni önemseyen insanlarla çevrili ama sen onları uzak tutuyorsun... Aubrey'i bile."

Benedict, Alex'in üzerinde dizlerinin üzerine çöktü, öfkesi hareketlerini teşvik ediyordu. Alex'in bilmediği ve asla anlayamayacağı şeyler vardı.

"Bana söyleyecek bir şeyin varsa, söyle bakalım," diye hırladı Benedict, Alex'in kollarından birini kenara itip önce elmacık kemiğine, sonra da çenesine vurdu. "Ama ikimizi de bu dramadan kurtarabilirsin."

kendi yarattığın. Anlaşmamızda beni değiştirmeye ya da yönetmeye çalışmanla ilgili hiçbir şey yazmıyor."

Alex bacaklarını Benedict'in beline doladı ve bir kolunu boynuna dolayarak onu özgürlüğü için çırpınmaya bıraktı. "Kimse seni idare etmeye çalışmıyor. Seni sevmeye çalışıyorum, seni inatçı aptal."

"Anlaşmada bununla ilgili bir şey de yok," diye homurdandı Benedict, Alex'in kaburgalarına vurarak onu tutmaya çalışıyordu. Yüzü Alex'in boynuna gömülmüştü ve ona temiz ter ve tıraş losyonu kokusu veriyordu. Benedict'in diğer duyuları canlandı, vücudu Alex'in yakınlığına ve onu çevreleyen bacakların sıkı daralmasına tepki verdi. Alex'in nefesleri sert ve hızlı geliyordu ve Benedict bunun sadece gövdesine aldığı darbelerden kaynaklanmadığını biliyordu.

"Beni sevseydin asla gitmezdin," diye ekledi Benedict. "Yaptıklarından sonra sözlerinin hiçbir anlamı yok."

"Aşkına..."

Alex onları döndürerek Benedict'in üzerine çıktı ve onu güçlü konuma getirdi. Benedict ondan kurtulmaya çalıştı, ancak yüzüne birkaç diş sarsıcı darbeye maruz kaldı.

"Sana bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlatmaya çalıştım," diye haykırdı Alex. "Bu oyunla işim bitti Ben. Eğer bana kızacaksan, bunu en azından ne olduğunu tam olarak bilerek yap."

"İlgilenmiyorum-"

"Baban *biliyordu*, Ben! Londra'dan ayrıldığımızda sana söylemeye çalıştığım şey buydu. Şu anda sevgili olduğumuzu bildiğinden değil... o zamanlar bildiğinden bahsediyordum. Biliyordu ve bizi ifşa etmek için babama gitti."

Benedict az önce duyduklarıyla boğuşurken ikisi de kıpırdamadan durdu, Alex ona bakıyordu. Şok, şaşkınlık ve öfkenin bir araya gelmesi Alex'in içinde bir sıcaklık sarmalına yol açtı ve Benedict, Alex'in bir eldivenini gözüne bastırarak tepesinden yuvarlanmasına neden olan şiddetli bir yumruk attı.

Benedict ayağa kalktı, dişleriyle bir eldiveni yırttı ve sonra sarsak hareketlerle silkeledi. "Babam... bizi öğrenmiş."

"Evet," dedi Alex. "Sanırım bir süredir biliyordu."

Benedict ilk eldivenini çıkardıktan sonra, Alex'e yardım etmek için öne çıkmadan önce diğerini çekti. İşini bitirdikten sonra, küçük, dekoratif heykellerle çevrili minderli bir sandalyeyi işaret etti. Benedict kendini tabureye bırakırken Alex sandalyeye oturdu.

"Bana her şeyi anlat."

CHAPTER 9

"Vikont S'nin Londra'ya gelişiyle birlikte bu yazar, Lord Hazretleri'nin asi oğluna nihayet sahip çıkabileceği umuduna kapılmıştı. Ancak, ne yazık ki, Sayın Bay S bir kez daha efendisinden kaçtı ve gelişinden birkaç gün sonra Londra'yı terk etti."
-The London Gossip, 31 Ocak 1812

LONDRA, 1816

Alex son kitaplarını da soyunma odasındaki açık sandığa bıraktı ve hemen ardından sandığı kapattı. Etrafında, okula giderken yanında taşıyacağı az sayıdaki eşyası vardı.

Fransa'ya. Tüm ev gece için sessizliğe büründüğü anda Dover'a doğru yola çıkacaktı. Oraya vardıklarında rıhtımda Ben'le buluşacak ve bir gemiye binerek kanalı geçip Calais'ye gitmeyi planlayacaklardı. Paris'e yerleşmeyi konuşmuşlardı ama kesin bir karar vermeden önce başka yerleri de gezmek istiyorlardı.

Alex'in tüm eşyaları toplanmış, pasaportu valizinin içindeki deri çantaya yerleştirilmişti. Uşağına sessiz kalması için para ödemiş ve kendisine başka bir görev bulması için iyi karakterli bir mektup yazmıştı. Alex kendisini Ben'den uzak tutan her şeyden kurtulmak istiyordu ama bu süreçte ne ailesini endişelendirmek ne de uşağını işsiz bırakmak istiyordu. Hamond gelmesine izin verilmesi için yalvarmıştı ama Alex bunu reddetmişti. Efendisini Fransa'ya kadar takip etmek için bile olsa, Alex'in babasının yanından bir an bile ayrılmak, uşak olarak itibarına gölge düşürecekti. Ayrıca Hamond'un maaşını babası ödüyordu ve Alex'in kendi parası olsa da Fransa'ya yerleşmek için buna ihtiyacı olacaktı.

Alex, Hamond karakterini yazdıktan sonra ailesine kısa bir not göndermişti. Onlara aşkı uğruna kaçtığını söylemek yerine, kont olarak yerini alacak kadar yeterli hissetmediğini bildirmişti. Hayatının ilk yılları onu taşıyabileceğini bildiği bir sorumluluğa hazırlamakla geçmişken yalan söylemek ona acı veriyordu. Ancak, başka erkekleri seven erkeklerin her şeylerini kaybedebildikleri, ailelerini utandırabildikleri, boyunduruk altına alınabildikleri ya da asılabildikleri İngiltere'de kalamazdı. Alex, ailesini böyle bir utançla karşı karşıya bırakma riskini almaktansa, sevdiği adamı ve gerçekte olduğu kişi olma özgürlüğünü Vautrey mirasını korumaya tercih etmişti. Babasına dikkatini kardeşini ve yeğenini mirasa hazırlamaya vermesi için yalvaran Alex, onu hayal kırıklığına uğrattığı için özür diledi. Annesinden af dilemiş ve onu ne kadar çok sevdiğini söylemişti.

Bundan sonra söylenecek bir şey kalmamıştı. Ben onunla Dover'da buluşacaktı, birlikte bulunma riski onları ayrı ayrı seyahat etmeye itmişti. Ancak gemiye bindikten sonra bir daha asla ayrılmayacaklardı. Kuzen oldukları kisvesi altında seyahat ettikleri için çok az şüphe çekecekler ya da hiç çekmeyeceklerdi. İki bekârın birlikte yaşaması ve seyahat etmesi dikkat çekmeyecekti ve Fransa oğlancılık cezalarını kaldırmıştı. Alex ve Ben aşkları konusunda çok özgür ve açık olamazlardı ama İngiltere'de deşifre olma ve rezil olma tehlikesi Fransa'dakinden çok daha fazlaydı.

Alex bir süre önce Ben olmadan yaşayamayacağını fark etmişti. Ayrıca gizlice dolaşmaktan, kısa bir süreliğine birlikte olabilecekleri yerler bulmaktan ve sonra da hayatlarına geri dönmekten bıkmıştı. Kontluktan vazgeçmek zor olmuştu ama Ben'in hayatının geri kalanında yanında olması ayrıcalığı için çok daha fazlasını feda edebilirdi.

Ben'in Alex'in planına uyması için ikna edilmeye çok az ihtiyacı vardı. Kardeşleri bir yıl önce korkunç bir kazada ölmüş ve Ben babasının varisi olmuştu. Ancak Ben, Alex'ten farklı olarak miras almaya ne hazırdı ne de bunu istiyordu. Vikont Sterling'e duyduğu nefret, arkasına bile bakmadan gitmesini kolaylaştırmıştı.

Alex, ailesinin hiçbir şeyden haberi olmadan sıvışıp gidebileceği anın endişesiyle adımlarını hızlandırmaya başlamıştı. Kapının çalınması hayalini böldü ve kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Alex daha önce akşam yemeğini anne ve babasıyla paylaşmıştı ve sessizce kitap okuyup içki içtikleri zaman saatler önce sona ermişti. Rahatsız edilmemesi konusunda ısrar etmişti ve Hamond da personelin geri kalanının bundan haberdar edilmesine yardımcı olmuştu.

Peki, kapısında kim vardı ve neden buradaydılar?

Bir önsezi duygusu Alex'in kalbinin midesine inmesine neden oldu ve kapıyı açarken eli titredi.

Bir uşak, Alex'e babasının kendisini çağırttığını söylemeden önce sert bir selam verdi. "Çalışma odasında bekliyor ve sizi bir an önce görmek istiyor."

Boğazında yükselen asidik safrayı yutan Alex, uşağı kovarken yüzünde hiçbir ifade yoktu. Parmaklarını saçlarında gezdiren Alex kapıyı kapattı ve alnını *k a p ı y a* yasladı. Gözlerini kapadı ve birkaç derin nefes aldı.

nefes alıyor, kendine yakalanmadığını söylüyordu. Hamond'dan başka kimse onun planlarını bilmiyordu ve uşak Alex'e sadıktı ve saklaması gereken kendi sırları vardı. Alex adamın kendisine ihanet etmiş olabileceğini düşünemiyordu.

Bu endişelenecek bir şey değildi. Babası muhtemelen onunla önemsiz bir konu hakkında konuşmak istiyordu. Belki de uyuyamıyordu ve Alex'in bir puro içmek için ona katılmasını istiyordu. Belki de Alex'in fikrini almak istediği bir emlak meselesi vardı.

Evet, işte buydu. Alex kapıdan uzaklaştı ve ayaklarını hareket ettirmeye zorladı -bu işi bir an önce bitirmek istiyor ve babasının bir an önce yatıp gitmesini umuyordu. Eğer bu gece gitmezse Ben, Alex'in gelmesi için bir gün ya da daha fazla beklemek zorunda kalacaktı.

Kendini hâlâ güvende olduğuna inandırmış olmasına rağmen Alex'in midesi bulanıyor, uzuvları güçten düşüyordu. Ona bir şeylerin çok yanlış gittiğini söyleyen önseziyi görmezden gelemezdi.

Alex babasının çalışma odasına girdiğinde neden çağrıldığını anlamak yeterince kolaydı. Kont, önünde katlanmış bir yığın kâğıtla masasının arkasında oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Ama Alex'in dikkatini çeken babası değil, ocağın yanında duran ve Alex'e sanki bir dışkı yığınıymış gibi bakan üçüncü kişiydi.

Lord Malcolm Sterling'in bakışlarıyla karşılaştığında endişesi daha da arttı. Vikont yakışıklı bir adamdı ve Korint'e özgü yapısının yanı sıra bakışlarını da Ben'e aktarmıştı. Baba ile oğul arasındaki ince fark gözlerdeydi. Ben'in yaramazlık, kahkaha ve sırlarla parıldayan parlak, berrak gözleri vardı. Buna karşılık Vikont Sterling, Alex'in o güne kadar gördüğü en soğuk, en ölü gözlere sahipti. Ve az önce, dudakları sımsıkı kenetlenmiş Alex'e bakarken açıkça nefret ve küçümseme yayıyorlardı.

Bakışlarını Ben'in babasından ayıran Alex, kendi babasıyla yüzleşti. "Baba? Beni mi görmek istedin?"

Kont başını öne eğmiş, iki yana sallayarak kırık bir sesle mırıldandı: "Oğlum değil... Bu doğru olamaz. Nerede yanlış yaptım?"

Alex'in boğazı daraldı ve güçlkle nefes alabildi. Yine de Vikont Sterling'in varlığının farkındaydı ve bunu belli etmemek için elinden geleni yaptı.

"Baba, sorun nedir?" Vikont'a döndü, aklına ani bir düşünce geldi. "Ben'e bir şey mi oldu?"

Sorarken bile bunun saçma bir soru olduğunu biliyordu. Vikont, Ben'in en yakın arkadaşlarını bir yaralanma ya da ölümden haberdar edecek kadar umursamazdı. Burada olmasının tek bir nedeni olabilirdi ama Alex bu konuyu açan kişi olmak istemiyordu.

Babası yavaşça başını kaldırdı, kızarmış gözleri ve titreyen çenesiyle Alex'e baktı. "Alex... Vikont bana rahatsız edici haberler getirdi. Bunun doğru olamayacağından emindim ama... bu senin el yazın."

Babası kâğıtları masasına doğru iterken Alex göğsüne bir yumruk yemiş gibi hissetti. Kâğıtlar açılmış, titiz el yazısı ve kelimeleri ortaya çıkmıştı. Satırlar odaklanamayan gözlerinin önünde yüzüyordu - ezbere bildiği kelimeler. Mektuplar son derece mahremdi, kalbinin ve zihninin ifşasıydı. O ve Ben, tedbiri elden bırakmamak için isimlerini hiç kullanmamışlar, birbirlerine 'Canım', 'Sevgilim' ya da sadece 'Hayatım' diye hitap etmişlerdi. Bununla birlikte, içerikleri açıktı. Bunları okuyan hiç kimse bunların bir erkekten bir kadına yazıldığını düşünemezdi.

Bu mektupların şimdi babasının elinde olması, öğrenildikleri anlamına geliyordu. Böyle bir kanıt karşısında Ben'in gizli sevgilisinin kim olduğunu anlamak zor olmazdı. Eton ve Cambridge'deki neredeyse her tatillerini birlikte geçirmişlerdi ve Sterling bile ne kadar yakın olduklarını biliyor olmalıydı. Belki de Vikont başından beri onlardan şüpheleniyordu ve mektuplar sadece kanıt olarak kullanılıyordu.

Alex kelimeleri aradı ama bulamadı. Babasının gözlerindeki suçlama ve Vikont'un heybetli varlığı, bunu açıklamaya çalışırsa kendisine inanılmayacağını söylüyordu.

"İşte, gördün mü?" Sterling odanın öbür ucundan yaklaşarak, "Gördün mü?" dedi. "İnkâr etmiyor. Bulduğum şeyle yüzleştirdiğimde oğlum da inkâr edemedi. Ve bu çok da erken olmadı, çünkü şehri terk ettiğini ve eşyalarının çoğunu yanına aldığını öğrendim. Alex'in eşyalarını da aynı yolculuğa hazırlanırken bulacağınızı sanıyorum. Benedict'in neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyorum. Oğlunuzu bozdu, onu sapkın, ahlaksız bir oğlancıya dönüştürdü!"

"Bu doğru değil!" Alex düşünmeden ağzından kaçırdı. "Bu şekilde olmadı. Oğlunuz çarpık ya da bozuk değil. O iyi bir adam ve siz ona sevginizi hak etmiyormuş gibi davranıyorsunuz. Ama öyle değil ve eğer bunu görebilen tek kişi bensem, öyle olsun!"

Sonra ağzını kapattı, çok fazla şey söylediğini çok geç fark etti. Alex dilini tutamamış, birinin onu kendi doğasının ötesine geçirebilecek kadar zayıf fikirli olduğu imasına öfkelenmişti. Aksine, Ben'i kendisiyle ilgili gerçeği kabul etmesi için zorlayan ve dürtmeye çalışan kişi Alex olmuştu.

Vikont, "Bir şeyler yapılmalı," diye ısrar etti. "Onlar bizim varislerimiz ve iyi isimlerine ve miras alacakları unvanlara karşı bir görevleri var. Benedict benim varisim olarak doğmadı ama kader onu benim olan her şeyi elde edebilecek bir konuma getirdi. Mülkümün molly'lerle düşüp kalkan bir adama gitmesine izin vermeyeceğim!"

Alex'in babası bunca zamandır sessizdi, gözlerini ayırmadan odanın diğer ucuna bakıyordu ama bu iddiayla birlikte gözlerini kırptırdı ve başını salladı. Alex'e bakarken kederli ifadesi sertleşerek kararlılığa dönüştü, elleri yumruk oldu.

Kont ayağa kalkarak, "Haklı," dedi. "Sen yozlaşmışsın ve belki de bu başarısızlık benim hatam. Bir beyefendinin eğitiminin yeterli olacağını umarak, sana erkek olmanın ne olduğunu öğretmek için yeterince çaba göstermedim. Belli ki daha fazla rehberliğe ihtiyacın var. Senin elinden tutmak bana düşüyor."

Alex reşit olmadığını ve babasının dediklerini yapmak zorunda olmadığını söyleyemeden vikont araya girdi.

"Onun bir eşe ihtiyacı var... her ikisinin de. Benedict için yeterince uygun birini seçtim, ancak oğlunuzu planlarına dahil etmek için hala bir şansı olduğunu düşünürse onunla evlenmeyecektir."

İki adam sanki yetişkin adamlar değil de kendi planlarını yapan çocuklarmış gibi o ve Ben hakkında konuşmaya devam edince Alex'in ağzı açık kaldı. "Siz çıldırdınız mı? Ne Ben ne de ben hiçbir şeye zorlanmayacağız!"

Kont, Alex'in haykırışını duymamış gibi Vikont'a hitap ederek, "Evet," diye onayladı. "Alex mümkün olan en kısa sürede evlenmeli. Evlendikten sonra oğlunuzu benimkinden uzak tutarsanız iyi edersiniz."

Vikont ellerini sıktı, tehditkâr bir gülümseme sunarken parmak eklemleri uğursuzca çatırdadı. "Bunu yapmasını sağlayacağım. Belki de oğlunuz ve gelini Londra'yı terk etse daha iyi olur. Mesafe onları günahkâr tutkularından uzaklaştırmaya yetecektir."

Alex, "Bunu yapmayacağım," diye karşı çıktı. "Duydun mu? Geleceğimi bir süt çocuğu gibi planlamana izin vermeyeceğim!"

Vikont bir adım daha yaklaştı, alnındaki damarlardan biri öfkeyle atıyordu. "Evleneceksin ve bunu isteyerek yapacaksın. Eğer reddedersen-"

"Dikkatli ol Sterling," diye uyardı babası, masanın etrafından dolaşıp aralarında durarak. "Oğluna uygun gördüğün gibi davranabilirsin, ama benim oğlumun kendi evinde tehdit edildiğini görmeyeceğim."

Sterling kontla alay etti. "Tehdidim Alex'in sağlığıyla ilgili değil, ama sizin seçtiğiniz hanımla evlenmezse, Benedict'in hayatı oldukça tatsız bir hale gelecek."

"Seni adi herif-"

Alex'in patlaması, tam Vikont'a doğru ilerlemek üzereyken babasının kolunu uzatıp onu geri çekmesiyle kısa kesildi. Sterling dudaklarını bükerek acımasız bir eğlenceyle onu izledi. Adam kesinlikle onu kıyma haline getirecekti ama Alex'in umurunda değildi. Benedict'e yönelik tehdit çok gerçektir ve Alex, Vikont'un oğluna gerçekten acı çektirecek kadar zalim olduğunu biliyordu.

"Hiç Bedlam'a gittin mi evlat?" diye alay etti Vikont. "Hiç delilerin tutulduğu daracık hücreleri gördün mü, yakılırken, boğulurken ve dövülürken attıkları işkence çığlıklarını duydun mu?"

Alex'in midesi Ben'in böyle bir yerde olduğu görüntüsüyle kıvrıldı, çaresizlik ruhunun derinliklerinden yukarı tırmandı. İkisi için de bir çıkış yolu bulmalıydı. Her şey kaybedilemezdi. Hâlâ bir şansları vardı. Alex buna inanmak zorundaydı, aksi takdirde umutsuzluğa kapılabilirdi.

Alex, "Ben'i asla deli ilan ettirmezsiniz," diye cevap verdi. "Sterling'in varisinin bir deli olduğu söylentisi yayılırsa, bunun nedeni hakkında spekülasyon yapabilirler. Belki de bu şekilde doğmuştur... belki de bu onun kanında vardır, babasından geçmiştir."

"Unvanımın o dengesiz gomorrhean'a geçmesine izin vermektense tonlarca insanın soyum hakkında spekülasyon yapmasını tercih ederim! Gerekirse Vautrey ismini de beraberimde götüreceğim!"

"Hayır!" diye haykırdı Kont, panikle sesinin tonunu yükselterek. "Buna gerek yok. Biz hallederiz. Alex önümüzdeki ay içinde evlenecek. Sen de oğluna benimkinden uzak durmasını söyleyeceksin, yoksa bunun sonuçları olur."

"Baba!" Alex araya girdi.

"Hayır," diye yanıtladı babası, ağzı kararlılıkla çarpılmıştı. "Çok uzun zamandır istediğin gibi davranmana izin verdim. Artık varisim olmanın getirdiği sorumluluklara boyun eğmenin zamanı geldi."

"Seçim senin," diye ekledi Sterling. "Ya kendine saygın bir kadın bulup onunla yuva kurarsın ya da sevgilini ömrünün sonuna kadar akıl hastanesine kapattırırım ve toplumda geleceğin Vautrey Kontu'nun iğrenç bir baş belası olduğu söylentisi yayılır."

"Buna gerek kalmayacak," diye araya girdi Kont, sesi panikle titriyordu. "Bunu yapacağız. Bize zaman verin."

Alex'in gözleri yaşlarla dolmaya başladı ama Vikont'a bu zevki tattırmak istemeyerek gözyaşlarını tuttu. Tek kelime etmeden uzaklaşmak için döndü, yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Yeni bir plan geliştirmek için zamana ihtiyacı vardı ama görünüşe göre fazla zamanı yoktu. Alex ne kadar gerekirse o kadar uyanık kalacaktı; hem kendisini hem de Ben'i bu tuzaktan kurtarmanın bir yolunu bulmadan başını yastığa koymayacaktı.

Koridora girdiğinde, Vikont'un sesini belli belirsiz duydu.

"Hafta sonuna kadar gazetelerde bir nişan ilanı görmezsem, bunu bir ret olarak kabul edip ona göre hareket edeceğim."

"Burada durup oğlumu tehdit etmeye cüret ediyorsun-"

Vikont, "Celladın ilmiğiyle yüzleşmekle kıyaslandığında bu tehdit hiçbir şeymiş gibi görünecek," diye kükreyerek Kont'un öfkesini kısa kesti. "Bunu hatırlasan iyi edersin. Rütben benden yüksek olabilir ama burada üstünlük bende. İstedigimi yaparsan değerli oğlun güvende olur."

Alex odasına kaçtı, yalnız kaldığında gözyaşları nihayet dinmişti. Hamond ortalıkta görünmüyordu. Belki de Vikont'un ziyareti personel arasında yayılmıştı, bu durumda uşağı muhtemelen neler olup bittiğini biliyordu. Yere çöken Alex kapısına yaslandı ve içini parçalayan histeriyle savaştı. Kendini köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyor, parçalara ayrılmamak için savaşmanın mı yoksa teslim olmanın mı daha iyi olacağından emin olamıyordu. Yok edilmek o kadar da kötü olmayabilirdi;

Alex kendini dirençli görmeyi severdi. Ama Ben... en sevdiği insanın başına kötü bir şey gelmesine asla izin veremezdi. Eğer ikisinin de babasına karşı gelmeyi göze alırsa, Ben, Alex'ten çok daha fazla acı çekecekti. Vikont, Ben'e karşı Alex'in babasının ona duyduğu sevgiyi duymuyordu. Kont'un Sterling'in planına uymaya hazır olmasına rağmen, Alex adamın onu sevdiğini biliyordu. Şu anda onu yönlendiren şey korkuydu.

Alex kendine uzun süre acımasına izin vermedi. Ben'e haber vermeli, bir şekilde onu babalarının neyin peşinde olduğu konusunda uyarmalıydı. Belki Ben bir çözüm bulmasına yardımcı olabilirdi. Ne olursa olsun, Ben'e bir şekilde bağlı olduğunu hissetmesi gerekiyordu ve bu gece yapabileceği en iyi şey bir mektuptu. Mektubu Hamond'a verecekti, o da mektubun Ben'in eline geçmesini sağlayacak yöntemlere sahipti.

Süitinin bitişiğindeki oturma odasına giden Alex, yazı kutusunu aldı ve bir mektup yazmaya hazırlandı. Yatak odasından içeri girdiğinde babası onu burada buldu. Yanında iki iri uşak vardı ve Kont karşısında dururken gözlerini gizlice kaçırıyorlardı.

"Alex," dedi, sesi nazikti. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun."

Alex başını salladı, yeni bir gözyaşı dalgası onu küçük düşürüyordu. "Yapamam. Beni anlamadığımı biliyorum."

"Sen hâlâ benim oğlumsun. Sadece yolunu kaybettin. Bu düşündüğünüzden daha fazla olur. Üniversiteye giden çocuklar... şey, onlar... genellikle doğal olmayan dürtülerle oynarlar. Ama bir centilmen bu tür aptallıklardan uzak durmalıdır ve sen bu tür seçimler yapabilecek yaşıns ötesindesin."

Alex elindeki yazı kutusunu bir kenara itti ve ayağa fırladı. "Seçme şansım olsaydı böyle olur muydum sanıyorsun? Arzularımın beni hapse ya da boyunduruk altına sokacak türden olmasını isteyeceğimi mi? Geçen yıl yoldan geçenler tarafından üzerine tuğla ve taş yağdırılan bir adam öldürüldü. Onunla işleri bittiğinde yüzü tanınmaz haldeydi. Sizce bir erkek, hayatının buna bağlı olduğunu bilse, kendini kadın seksinin peşinde koşmaya adanmaz mı? Bunu ben seçmedim, tıpkı senin saçlarının ve gözlerinin rengini seçtiğin gibi."

"Buna inanmıyorum," diye karşı çıktı Kont. "Vikont'un dediği gibi... oğlu sizi bozmuş, değiştirmiş."

"Ben buyum işte! Bunun kontluğun geleceği için ne anlama geldiğini anlıyorum, ama kardeşiniz ve yeğeniniz... her ikisi de

görkemli bir kont. Ben de öyle. Bir varis çıkaramayacak olmam sizin kadar büyük bir kont olamayacağım anlamına gelmez."

"Ama bir varis doğuracaksın. Kadın tanıdıklarından birini seçeceksin, sana sahip olmak isteyen herhangi birini. Peki ya şu Ingram denen kız? Katıldığımız balolarda onunla konuşup dans ederek geçirdiğin zaman nedeniyle ona ilgi duyduğunu sanıyordum."

Alex inledi. "Katherine ve ben sadece arkadaşız. Birlikte dans ederken kendimi rahat hissettiğim birkaç kişiden biri ve onun yakınlığı diğer hanımları uzak tutuyor."

Katherine'in Alex'in tercihlerini bildiğini eklemedi. Bir suare sırasında balo salonunun diğer ucundan Ben'e baktığı için onunla alay ettikten sonra, sessizliği Katherine'e bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Katherine onu hiçbir zaman daha az sevmemiş ya da ona daha farklı davranmamıştı. Alex'in çok az yakın arkadaşı vardı ve Katherine'in hayatında olmasına değer veriyordu. Onunla evlenip gerçek aşkı bulma şansını mahvetme düşüncesine katlanamıyordu.

Kont çenesini sıvazlayarak, "İdeal bir eş olur," diye düşündü. "İyi bir aileden geliyor ve ikiniz yeterince birlikte görüldünüz, ani bir nişan şüphe uyandırmayacaktır. Yarın onu ziyaret edip evlenme teklif edeceksin, babasına yalvaracaksın... evliliği garantiye almak için ne gerekiyorsa yapacağına söz vereceksin. Hemen evlenebilmeniz için özel bir ruhsat temin edeceğim."

Alex başını salladı, sanki boğazına bir ilmik geçirilmiş gibi hissediyordu. Kaybettiğini bilmesine rağmen içgüdüleri ona savaşmasını, isyan etmesini söylüyordu. Ben de aynı ikilemle karşılaştığında böyle yapardı.

"Baba... lütfen bana bunu yaptıрма. Vikontla görüş ve başka bir plan düşün, herhangi başka bir plan. Sadece... bunu değil. Bunu yapamam."

Elini Alex'in omzuna koyan babası onu sertçe sıktı. "Vikontu tanıyorsun, Alex. Gerçekten tehdidinin boş olduğunu mu düşünüyorsun? Fikrini değiştirmeye ikna edilebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Sen lanet olası bir kontsun! Eminim onu susturacak kadar nüfuzunuz ve gücünüz vardır."

"Senin patavatsızlıklarının kanıtı başımızın üzerinde olmasaydı belki de yapabilirdim. Bu tipik bir

Şantaj. Bu annen de dahil olmak üzere tüm ailemizi etkileyecek. Bunu ona yapar mıydın? Ya da bize? Alex, idam edilebilirsin!"

Alex sandalyesine yığıldı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Babası haklıydı. Tatsız bir hareketle ailesini mahvolmaktan, Ben'i de Bedlamite olarak yaşamaktan kurtaracaktı. Ben şu anda deli değildi, ama bir kez tımarhanenin acımasız muameleleri altında çürümeye mahkum edildiğinde deli olacaktı. Vikont Sterling sözünün eri bir adamdı ve oğlunu tehdidini yerine getirecek kadar hor görüyordu.

"Bu gece uyumana izin vereceğim," dedi babası. "Süitimize açılan her kapının önünde uşaklar bekleyecek. Yarın Katherine'i ziyaret etmeye karar verirsen, onu ziyaret ettiğinden ve başka kimseyi ziyaret etmediğinden emin olmak için sana eşlik edeceğim. Oradan da düğüne kadar gözetim altında kalacağınız odanıza döneceksiniz. Benedict'e koşup bize karşı isyan planları yapmana izin vermeyeceğim. Eğer uşakların bu evden çıkmanızı engellemesi gerekiyorsa, bunu yapmaları için emir veriyorum."

Alex gözlerini odanın diğer ucuna dikmiş, aniden üşümüş ve tepeden tırnağa uyuşmuştu. Bu daha önce hiç yaşamadığı türden bir acıydı. Sıcak ve keskin değildi, ağır, soğuk ve felç ediciydi.

"Doğru kararı ver oğlum," dedi babası. "Ailenin iyiliği için değilse bile Benedict'in iyiliği için. Eğer Bedlam'a gönderilirse, hayatının geri kalanını onun kaderine sebep olduğunu bilerek geçirmek zorunda kalacaksın."

Böylece babası ve uşakları gitmiş oldu. Alex oturma odasının kapısının dışındaki seslerin mırıltısını duyabiliyordu, sonra babasının ayak sesleri onu alıp götürdü. Odanın sessizliği garip bir sesle bozuldu; gırtlaktan gelen ve acı veren bir ses. Öne doğru yığıldı, gözyaşları ellerine ve pantolonunun paçalarına düştü ve Alex seslerin kendisinden geldiğini fark etti - göğsünden kopan ve boğazını yakan kontrolsüz hıçkırıklar.

İktidarsızlık, kararlılığından geriye kalanları boğdu ve Alex kendi umutsuzluğunda boğuldu.

Kılıcını çekip Ben'le ayrı bir hayata mahkûm olmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Alex'in bu savaşta kullanabileceği hiçbir silahı yoktu, unvanının gücü bile yoktu, çünkü bu unvan miras kalana kadar sadece bir nezaketti. Kimse yardımına gelmeyecekti; her şey ona bağlıydı. Çünkü

Alex'in Ben için yapamayacağı hiçbir şey yoktu, gecenin geri kalanını yapmak zorunda olduğu şeyi kabullenerek geçirmesi gerekecekti.

Eğer hayatının geri kalanında mutsuz olacaksa, bu Ben'in özgürlüğüne karşılık olacaktı. İçini parçalayan duygulara teslim olup ağlarken tutunması gereken tek teselli buydu.

Alex, aralarına taşınmaz bir kama SOKAN FateFul IGHT'ın HER AYRINTISINI ANLATTIKTAN SONRA, Ben tek kelime etmemişti. Sonuna kadar hareketsiz ve sessiz oturdu, yüzü okunmuyordu. Alex sözlerini bitirdiğinde bir özür dilemeye çalıştı ama Ben bunu kabul etmedi. Sadece taburesinden kalktı ve galeriyi terk etti, adımları amaçlıydı.

Alex bir süre tek başına oturarak üzerine çöken ağırlığın hafıflediğini hissetmeye çalıştı. Söylenecek daha çok şey vardı ama Alex şu anda ikisinin de bunu başarabileceğini sanmıyordu. Konuşmalarına daha sonra devam edebilecekleri umuduyla Ben'e kendi alanını tanımaktan memnundu.

Öğleden sonrasının geri kalanını çocuk odasında, Ella'sıyla geçirebileceği her saniyenin tadını çıkararak geçirdi. Ella'nın neşeli tavırları Alex'in ruh halini iyileştirmek için uzun bir yol kat etti ve akşam yemeği için giyinmeye yüzünde bir gülümsemeyle gitti.

Bu gülümseme uzun sürmedi, çünkü yatak odasına döndüğünde Ben'den hiçbir iz bulamadı. Ne Hamond ne de Simmons bütün gün onu görmemişti. Hamond'un onu giydirmesine ve tımar etmesine izin verdikten sonra yemek odasına gitti. Belki de Ben akşam yemeği için giyinmemeyi tercih etmişti ama bu Alex'i hiç rahatsız etmemişti. Sadece Ben'i görmeye, sonunda gerçeği söyleyerek her şeyi mahvetmediğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Ben yemek odasında değildi ve yemekte de görünmedi. Fisher ona katıldı, ancak Ben'in uzaklaştığını ve hiçbir yerde bulunamadığını öğrendikten sonra sessiz bir arkadaş olmuştu. Alex tek bir lokmayı bile zar zor mideye indirebildi ve yemek süresi boyunca tabağındakileri itip kakarak geçirdi. Tatlı olarak sunulan cheesecake'in tadına bakma arzusu bile yoktu. Fisher üç tabak dolusu yemeği bitirdiğinde

Alex odasına doğru yürürken yolları ayrıldı. Endişeyle Ben'i aramak için bir ekip göndermek istemişti ama Alex onu durdurdu. Ben güvendedi ve kendi şartlarıyla geri dönecekti. Alex müdahale ederek işleri daha da kötüleştirmek istemiyordu.

Ceketini ve kravatını çıkaran Alex, eline bir kitap aldı ve beklemeye başladı. Ben yıkanmış ve eğitim kıyafetlerini değiştirmiş olarak üç saat daha görünmedi. Bitkin ve yıpranmış görünüyordu, çenesini gölgeleyen kalın bir tutam bıyık vardı. Alex'in kendisini beklediğini görünce Ben yaklaştı ve onun yanındaki sandalyeye oturdu.

İlk başta ikisi de konuşmadı. Alex kitabını kapattı ama sessiz kaldı, Ben'in konuşmayı yönlendirmesini bekledi. Şu andan itibaren Alex'in nerede durdukları ya da nereden başlayacakları konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sonunda Ben derin bir iç çekti ve Alex'in bakışlarına karşılık verdi, ağzı aşağıya doğru çekilmişti. "Bütün günü bana anlattığın her şeyi düşünerek ve hikâyenin benim açımdan olan kısmıyla karşılaştırarak geçirdim. Senin neyi farklı yapabileceğini ve benim diğer ayağımda ayakkabı olsaydı ne yapabileceğimi düşünerek birkaç kez üzerinden geçtim."

"Sen benden daha cesur olurdun," diye cevap verdi Alex. "İkimizin babasına da şeytana gitmelerini söyledin. Seni odanda kilitli tutmaya çalışan her uşakla dövüştürdün. Benimle birlikte olmaktansa biriyle evlenmeyi asla kabul etmezdin."

Ben bir süre onu dikkatle inceledikten sonra yavaşça başını salladı. "Evet, öyle yapardım."

"Cesur olanın sen olduğunu hep biliyordum. Savaşacak kadar güçlü değildim Ben ve çok üzgünüm. Hayatımın geri kalanında hatamın bedelini ödemek zorunda kalsaydım, bu hak ettiğimden fazlası olmazdı."

"Hayır," diye yanıtladı Ben, Alex'i derinden sarsarak. "Sen doğru olanı yaptın. Az önce söylediğin her şeyi ben de yapardım. Savaşırken öldürdüm. Ve sen de benim aptallığım yüzünden lanetlenmiş olurdun. İkimiz de zarar görmeden kurtulamazdık."

Alex başını salladı, Ben'i doğru duyduğundan emin değildi. "Sen ... bana kızgın değil misin?"

Ben bir elini yüzünde gezdirdi. "Beni Dover'da seni beklemek üzere bıraktığın için değil. Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, doğru kararı verdin. Keşke Katherine'le evlendikten sonra bile bana söylemenin bir yolunu bulsaydın. Bir mektup, bir ziyaret... bir şey."

"Beni dinleyeceğini düşünmemiştim."

"Yapardım."

"Sen yapar mıydın?" Alex meydan okudu. "Katherine ve ben düğün gezimizden döndükten sonra seni aramaya çalıştım. Beni görmek istemediğini söylediler."

Ben daha dik oturdu, kaşları birbirine karıştı. "Ne?"

"Babanın uşağı beni geri çevirdi ve bir daha dönmememi söyledi. Beni asla görmek istemedin."

Ben başını salladı, sonra ellerinin arasına aldı. "Lanet olsun. Beni aramaya geldiğin bana hiç söylenmedi. Seni geri çeviren babamdı."

Alex kaşlarını çatı. "Bana bir şekilde haber ulaştıramadın mı? Sadece bir açıklama talep etmek için bile mi?"

Ben başını kaldırdı, yüz hatlarını perili bir ifade kaplamıştı. "Yapamadım. Gördüğünüz gibi, beni öldürme tehdidini yerine getirmedi ama Dover'dan döndüğümde aklında başka planlar vardı. Önce dayak. Üç uşağına beni kafeste tutturdu, böylece beni uygun gördüğü şekilde taciz edebilecekti. Orada kanlar içinde ve acı içinde yatarken, uşaklar beni yatak odama götürdüler. Üç ay boyunca o odadan çıkmadım."

Sezgileri Alex'in midesini bulandırıyor, Ben'in ne açıklayacağını tahmin ederken tüyleri diken diken oluyordu. "O yapmadı."

"O yaptı. Emrinde olması için para ödenen bir deli doktoru, ahlaksız davranışlarım nedeniyle delilik tedavisi gördüğümü kimsenin bilmemesi gerektiği anlamına geliyordu. İlk başlarda tedaviye tüm gücümle karşı koydum. Ama yarı aç bırakıldıktan ve nefes alamayacak hale gelene kadar dövüldükten sonra artık gücüm kalmamıştı. Sadece son günüm olacağından emin olduğum her günü yaşama gücünü toplayabildim."

"Ben," diye fısıldadı Alex, keder gözlerini yaşartmıştı. "Ne kadar acı çekmiş olmalısın."

Ben şimdi bu odanın dışındaydı, ateşe bakıyor ve kendisine yapılan zulmü sanki onun değil de başka birinin başına gelmiş gibi tekrarlıyordu. "Bedenimi kötü ruhlardan arındırmak için arındırıcılar. Yulaf ezmesi ve su, çünkü zengin bir diyet ahlaksızlığı ve aşırılığı teşvik ediyordu. Dışarı çıkamayayım diye tüm kıyafetlerim alındı. Buz banyoları ve küvette boğulma tehlikeleri... Su o kadar soğuktu ki göğsüme onlarca bıçak saplanmış gibi hissediyordum. Şiddete başvurduğumda bir deli gömleği... İçimdeki zehri çekip çıkarmak için sülükler."

Alex'in yanağından sıcak bir gözyaşı süzüldü, kararının nelere yol açtığını görünce kalbi sızladı. "Nasıl bitti?"

Ben'in ağzında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Aubrey ve Nick. Beni bir süredir Town konusunda görmediklerini fark ettikten sonra birkaç kez ziyaret etmişlerdi. Babam onlara da sana yaptığını yaptı. Rahatsız olduğumu ve kimseyle görüşemeyeceğimi söyleyerek onları geri çevirdi. Ama bunu kabul etmediler. Geri döndüler ve zorla içeri girdiler, odama koştuklarında beni buz banyosunda titrerken buldular. İki taş kilo kaybetmişim ve günlerdir yemek yememe izin verilmiyordu. Nick gitmeme izin verilmezse bir yargıç tutmakla tehdit etti. Aubrey beni küvetten çıkardı ve yatağa taşıdı -ayakta duramayacak kadar güçsüzdüm. Nick babamla tartışırken beni giydirdi ve sonunda arkadaşlarımız istediklerini elde ettiler. Beni o evden aldılar ve sağlığıma kavuşmama yardımcı oldular. Babam beni geri almaya çalıştı, yaygara koparmak için Aubrey'nin konağına geldi... ama orada değildim. Aubrey ve Nick beni ondan saklamak için Rowland-Drake'in üst katındaki odaya saklamışlardı. Aubrey ve Elizabeth'in hemşiresi beni besledi ve kendime bakabilecek kadar güçlenene kadar beni rahat ettirdi. Eve dönmeden önce iki ay boyunca o üst odada yaşadım. O sırada babam Norfolk'a dönmüştü. Tüm personeli işten çıkardım ve ona değil bana sadık yeni hizmetkârlar işe aldım. Fisher ile eğitime başladım ve zamanımı seni unutmaya çalışarak geçirdim. Bir şekilde, asla yapamadım. Rüyalarımda ve uyanık olduğum saatlerde peşimi bırakmadın. Bu bir eziyetti."

Alex sandalyesini Ben'inkine doğru çevirdi ve bir elini Ben'inkinin üzerine koydu. "Ben de seni hiç unutmadım. Seni özledim, asla sahip olamayacağımız şeylerin yasını tuttum. Ama asla senin kadar acı çekmedim ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Seni suçladım ama bu babamın seçimiydi. Bana cehennemi yaşatan oydu. Sanırım bir süre için tüm bunlar için seni suçlamak daha kolaydı."

Ben'in profiline bakan Alex boştaki eliyle Ben'in dökülmüş saçlarını geriye doğru itti. Şakağındaki yara izi beyaz ve buruşuk bir şekilde açıkça görünüyordu.

"Bu yara izi böyle mi oldu? Ona sık sık dokunduğunu fark etmişim ama sormak istemedim."

Ben tekrar ona baktı, Alex'in elini itmek için hiçbir hareket yapmadı.
"Hayır, bunu bana babam yapmadı. Ben kendime yaptım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... bir gece canıma tak etti. Daha fazla devam edemeyeceğimi düşündüm. Hâlâ çok acı çekiyordum ve eskiden olduğu gibi işlevimi yerine getiremiyordum. Çoğu zaman sarhoştum ve beni bekleyen gerçeklerden kaçmak için saatlerce uyudum."

Alex Ben'in elini sıkıca tuttu, inançsızlığı sersemletici bir güçtü.
"Ben... lütfen bana yapmadığını söyle..."

Ben gözünü bile kırpmadan, "Yaptım," diye cevap verdi.
"Tabancamı doldurdum, başıma dayadım ve tetiği çektim."

CHAPTER 10

"Bir zamanlar Londra'nın en kötü şöhretli çapkınlarından biri olan Bay G.'nin evlilik haberinin yarattığı şok, sonunda yerini spekülasyon ve beklentiye bıraktı. Adamın yeni gelininden sıkılması ne kadar zaman alabilirdi? Görünüşe göre, çoğumuzun tahmin ettiğinden çok daha uzun, çünkü Bay G aylardır kasabada görülmedi."
-The London Gossip, 31 Ocak 1820

Benedict Alex'i şok ederek sersemlettiğini düşünüyordu. Sonunda şakağındaki yara izinin ardındaki gerçeği açıkladıktan sonra,

Benedict beklenen histeri nöbetini beklemişti. Ama hiçbir olmamıştı. Alex sadece ona bakmış, dudaklarını ayırmış ve gözlerini kırpmamıştı.

Benedict'in konuşmaya devam etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. "Aubrey'nin o gece beni ziyaret etmesi tamamen şans eseri idi. Boş bir konyak şişesi ve tabancamla oturdum, hayatıma son vermek için cesaretimi toplamaya çalıştığım çalışma odama geldi."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Alex, sesi küçük ve kırık.

Benedict en karanlık anlarını anlatırken mecburiyetten sabit kalmıştı. Bundan hiç kimseye bahsetmemişti ve yaşadığı travmanın boyutlarını sadece Nick ve Aubrey biliyordu. Babasının onu Dr. Pruett'in ellerine teslim etmesinin gerçek nedenini sadece Aubrey biliyordu. Şimdi, kendini yeniden kesip açıyor, kendisini ilk başta yaralayan kişiye karşı savunmasız hale getiriyordu - her ne kadar kasıtsız olsa da.

"Aubrey beni vazgeçirmeye çalıştı," diye mırıldandı Benedict, sesinin boğuklaştığının ve göğsünün o kadar sıkıştığının farkındaydı ki

zar zor nefes alıyordum. "Bana hayatımın hala yaşamaya değer olduğunu söyledi. O zamanlar bunu göremiyordum ama yeterince çabalarsam bunu kendim göreceğime söz verdi. Ama ben çok perişandım."

"Ben."

Benedict başladıktan sonra duracak gibi görünmüyordu, içini kemiren tüm zehir ve acı bir tufan halinde dışarı akıyordu. "Ona ölmeme izin vermesi gerektiğini söyledim. Devam edemeyecek, ona ya da bir başkasına iyi bir arkadaş olamayacak kadar kırılmıştım. Kimseyi seni sevdiğim kadar sevebileceğimi düşünmüyordum ve sen benim ulaşamayacağım bir yerdeydin. Uğruna yaşanacak başka bir şey yoktu. Bu yüzden... Silahı kaldırdım ve Aubrey'e gitmesini söyledim. O beni izlerken bunu yapamazdım. Yalvardı, yakardı, tehdit etti. Sonunda zayıf düştüm... Parmağımı tetiğe koydum. Aubrey odanın öbür ucuna koştu ve masamın üzerine atladı, ben tetiği çekerken parmakları silahın etrafına dolandı. Silahı o kadar uzağa çekmeyi başardı ki, ateşlendiğinde kurşun sadece beni sıyırdı."

"Ofisinizin duvarındaki delik... İçinde parlak ve yuvarlak bir şey gördüm. Bu kendini vurmaya çalıştığın mermiydi."

Benedict homurdandı. "Teknik olarak kendimi vurdum ve çok canım yandı. Derimi yaktı ve sandalyemden düşmeme neden oldu. Aubrey silahı bir kenara fırlattı ve yanıma geldi. Sonraki günlerde beni yalnız bırakmayı reddetti, tekrar yapmaya karar vereceğimden çok korkuyordu."

"Ve ... sen yaptın mı?"

Benedict artık Alex'in bakışlarına karşılık veremeyeceğini anladı. Bakışlar çok delici, çok bilgili ve yoğunluğuyla hipnotize ediciydi. "İstedim," diye itiraf etti, ellerine bakarak. Gözlerinin önünde bulanıklaşmaya başladılar, gözleri karıncalandı. "Her yıl evlendiğin gün oturur ve o günü düşünürdüm. Sen, düğün kıyafetlerinin içinde acı verecek kadar yakışıklısın. Katherine, mükemmel, sevimli ve senin eşin olarak kabul edilebilir. Aubrey katılmamam için yalvardı, ama gerçek olduğuna kendimi inandırmaktan başka bir sebep olmasa bile uzak duramazdım. Evliliğin yıldönümünde çalışma odamda oturup tabancayı sakladığım kasaya baktım ve onu çıkarmayı düşündüm. Ama duvarımdaki o deliğe bakmak bana en dip noktayı hatırlattı. Vücudum Dr. Pruett'in işkencesinden kurtulduktan sonra

hayatımı yeniden toparlamaya başladım. Arkadaşlarım vardı ve Aubrey'nin ailesi benim ailem olmuştu. Babamdan kurtulmuştum ve bir daha asla üzerimde bu tür bir kontrol uygulamayacağını açıkça belirtmişti. Uğruna yaşayacak bir şeyim vardı. Bu yüzden deliğe hiç yama yaptırmadım. Ölüme ne kadar yaklaştığımı kendime hatırlatmak için o kurşunu görmem gerekiyordu. Eğer bundan sağ çıkabildiysem, her şeyden sağ çıkabilirdim."

Alex oturduğu yerden sıçrayarak Benedict'in önünde diz çöktü. Alex ıslak bir hırıltıyla iki kolunu da Benedict'in beline doladı ve yüzünü Benedict'in göğsüne gömdü.

"Hayatta kalmana çok sevindim," dedi sesi çatlayarak. "Bana bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına söz ver. Beni o şekilde bırakırsan ölürüm. Hayatta kalamazdım."

Benedict'in içindeki bir şey parçalanarak yıllardır biriken baskıyı serbest bıraktı. Alex'e doğru yığıldı, savaşmaktan yorulmuştu, bu kadar ham ve acı içindeyken başka biriyle yakınlaşmaya ihtiyaç duyuyordu.

Hayır, herhangi birine yakın olmaya ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan Alex'ti ve şu anda bunu itiraf etmekten utanmıyordu. Başını Alex'in başının üzerine koyan Benedict, söylenenlerin ağırlığını hissetmek için ona sarıldı.

"İşte şimdi oldu," diye mırıldandı Benedict. "Hikâyem gerçekten de ağlanacak bir şey değildi, değil mi? Alex, kes şunu."

Benedict'e bakmak için başını kaldıran Alex, pembe kızarmış yanaklarındaki ıslak çizgileri gösterdi. "Ama Ben... sen de ağlıyorsun."

Benedict gözlerini kırptırdı ve çenesine doğru süzülen ılık gözyaşlarını ilk kez fark etti. Göğsündeki baskı azaldıkça gözyaşları gelmeye devam etti ve içinden bir rahatlama dalgası gönderdi. Hıçkırmaya başlayacakmış gibi nefesi hızlandı ama Benedict nefesini tuttu, omuzları hıçkırığın şiddetinden titriyordu. Alex ayağa kalktı, Benedict'i yukarı çekti ve sıkı bir kucaklaşmaya zorladı. Benedict istese de kendini kurtaramazdı... ama o zaman da bunu istediğini söylemek yalan olurdu. Başını Alex'in boynuna gömerek, duygusal boşalmayı ve uzun zamandır kimseye izin vermediği türden bir yakınlığı deneyimlemek için kendine zaman tanıdı.

Alex onun elini tutmadan önce saçlarını okşadı ve alnından öptü. "Benimle yatağa gelir misin? Yoksa akşam yemeği için ben mi göndereyim?"

"İyi yahnisi olan bir taverna buldum ve orada yedim. Yatak kulağa mükemmel geliyor."

Alex'in kendisini çekmesine izin verdi, artık her şey ortaya çıktığına göre bitkin düşmüştü. Benedict fiziksel bir darbe almış gibi hissediyordu, vücudu ağrıyor ve başı dönüyordu. Yumuşak şilte onu sarıyor, yastık da çarpan başını tatlı bir şekilde rahatlatıyordu. Alex'in yatağa gelmesi birkaç dakika sürdü ve geldiğinde üzerinde sadece pantolon vardı. Alex, Benedict'in gömleğini çıkarmasına yardım etti, sonra arkasına uzandı ve vücudunu rahatlatıcı bir şekilde kucakladı. Çıplak eli Benedict'in göğsüne düştü, parmakları yay gibi tüylerle oynuyordu. Alex Benedict'in ensesine sokuldu ve ensesi boyunca yumuşak öpücükler kondurdu.

Vücudu uyaranlara tepki olarak kırırdanmaya başladı ama Benedict'in harekete geçecek gücü yoktu. Bunun yerine Alex'in sıcak kollarına gömüldü ve kendini uykuya bıraktı. Uykuya dalmadan önce duyduğu son şey Alex'in yumuşak fısıltısıydı.

"Seni seviyorum, Ben."

Be EDICT EXT MOR I G'I Alex'in pantolonunun düğmesindeki HA D TOYI G'a UYANDIRDI. Soluk gözleriyle henüz şafak sökmediğini fark etti. Benedict kendine birkaç dakika daha uyku izni vermek yerine, Alex'in soru soran eline karşı sikini dürterek uyanıklığa ulaştı.

"Günaydın," diye gürledi Alex'in uykudan pürüzlenmiş sesi kulağında.

Benedict cevap olarak bir şeyler mırıldandı, parmaklarının aletini okşamasından aldığı zevk kelimeleri bir araya getirmesini zorlaştırıyordu.

Alex kıkırdadı, göğsündeki titreşimler Benedict'in sırtında dalgalanıyordu. "En azından bir parçan uyandı."

Alex onu sıkıştırdığında Benedict homurdandı, sonra yavaş, tembel hareketlerle onu çalıştırmaya başladı. "Her zaman ilk uyanan tarafım o olur."

"Hmm... yani sana dokunuyor olmamın

Bu

mu "Tabii ki hayır, saçmalama." "O

?" zaman sanırım durmalıyım."

Benedict, Alex'in elini çekip kurtaramadan yakaladı. Onu tekrar sikine bastırarak kalçalarını döndürdü ve ereksiyonunu Alex'in avucuna doğru kaldırdı.

"Sakin buna cüret etme."

Alex yine güldü ama ona boyun eğdi, vuruşları daha sert ve daha hızlı hale geldi. Alex'in nefesi Benedict'in sırtında hızlandı, dudaklarını ısırды ve arayıcı bir dil boynunda ve omzunda onu ürperten yerleri buldu. Başka bir el pantolonunu daha da aşağı indirdi, sonra kalçalarından birini kavradı ve sıktı.

"Tanrım," diye inledi Alex. "Hangi parçanın en sevdiğim olduğuna karar veremiyorum, ama bu kış kesinlikle en çekici olanlardan biri."

Benedict dişlerini sıktı ve ani bir doruk noktasını savuşturdu, tamamen uyanmadan önce zevk almanın coşkulu sisinin sürmesini istiyordu. "Benim aletimin en sevdiğin olduğunu sanırdım."

"Kesinlikle alay edilecek bir şey değil," diye yanıtladı Alex, eli geri dönmeden önce uzaklaştı, kaygan bir parmak Benedict'in kalçaları arasında ilerliyordu. "Ama bunun ayak parmaklarını nasıl kıvırdığını sadece ben biliyorum."

Yağ kaplı parmak deliğinin büzülmüş çemberini bulduğunda Benedict'in siki Alex'in elinde titreşti. Bir yanı yıllardır yaşamadığı bir yakınlığa, sadece Alex'in ona uyguladığı bir yakınlığa isyan etti. Ama zevk ve ihtiyaç içinde boğuluyordu, dün gecenin savunmasızlığı onu sabaha kadar takip etti. Gardını indirmişti, Alex yakındaydı ve Benedict onun durmasını istemiyordu.

Alex'in parmağı etin sıkı halkasından içeri girdiğinde inledi, eli hâlâ Benedict'in sikini okşuyordu. Alex yavaş ve nazikti, geri çekilip tekrar daldırmadan önce ikinci boğumunu içeri soktu. Benedict titredi ve Alex'in eline doğru itildi, sondalama parmağı tüm vücuduna keskin ve ağrıyan zevk dalgaları gönderdi. Alex onun omzuna doğru soludu, kendi siki taş gibi sertleşmiş ve Benedict'in kalçasının arkasına bastırılmıştı. Benedict birkaç dakika içinde boşaldı, tohumu sıcak ve hızlı bir şekilde döküldü, kışı Alex'in parmağının etrafında kenetlendi.

Alex gevşedi ve Benedict'in boynuna kısa bir öpücük kondurduktan sonra tuvalete gitmek üzere yataktan ayrıldı.

"Tease!" Benedict arkasından seslendi, sırtüstü yuvarlandı ve karnını kaplayan pisliğe bakarak yüzünü buruşturdu.

Alex, "Daha fazlası için vaktimiz yok," diye cevap verdi ve ardından lavaboya su sıçrattı. "Ama bu gece müsait olursan... Kaldığımız yerden devam etmeyi çok isterim."

"Bunu düşüneneğim," dedi Benedict, tuvalete girdi ve Alex'i temizlenebilmesi için kenara itti.

İşini bitirdiğinde döndüğünde Alex'in kapıya yaslanmış, endişeli bir şekilde onu izlediğini gördü.

Benedict ellerini temiz bir keten parçasına silerek kuruladı. "Lütfen dün gece sana söylediklerim yüzünden bana camdan yapılmışım gibi davranmaya başlamayacağını söyle."

Alex bakışlarını kaçırdı. "Dün gece pek çok şeyi açığa çıkardık. Seni bilmem ama ben dün gece sana anlattıklarımın tek kelimesini bile kimseye söylemedim... Katherine hariç tabii."

Benedict, Alex Katherine'den söz ettiğinde her zamanki gibi kıskançlık ve nefret duygularına kapılmamasına şaşırmişti. Dün geceden sonra, Katherine'in de en az Alex kadar babasının entrikalarında bir piyon olduğunu anlamıştı.

Benedict, bundan sonra neler olabileceğini tahmin edemese de, "Hava temizlendi," diye ısrar etti. "Söylenecek başka bir şey yok."

Alex tekrar onun bakışlarıyla karşılaştı, dudakları sanki bir şeye hazırlanıyor gibi bükülmüştü. "Ben, ben-"

"Fisher'la tanışma vaktim geldi," diye araya girdi Benedict, içinden bir direnç dalgası geçiyordu. Alex'in ne demek istediğini çok iyi bildiğini düşünüyordu.

Dün gece söylediği son sözler hâlâ zihninde yankılanıyor, ağır bir anlam ve sorulması gerekmeyen bir soru taşıyordu.

Seni seviyorum, Ben.

Alex, Benedict'i yatak odasına kadar takip ederek, "Bunu sana gerçekten söylemem gerekiyor," diye itiraz etti.

"Bekleyebilir mi? Fisher dün antrenmanımı kısa kestiğim için şimdiden beni parçalamak için can atıyor. Onu kışkırtmak, daha sonra seni becermek için çok sert ve ağırlı olacağım anlamına geliyor."

Alex yatağının ayak ucundaki bankın üzerine tünedi ve Benedict'in temiz bir takım antrenman kıyafeti almasını izledi. "Ben bunun tam tersi olacağına inandırılmışım."

Benedict pantolonunun düğmelerini iliklerken sırtıttı. "Sanırım seni bu akşama kadar merakta bırakacağım. O zaman konuşuruz, tamam mı?"

Alex ona sert bir bakış attı. "Önce konuşacağız, sonra sevişeceğiz. Dikkatimi dağıtmama izin vermeyeceğim."

"Elbette yapmayacaksın," diye alay etti Benedict, yıpranmış eğitim botlarını geri alırken. "Benim yokluğumda sıkılmamaya çalış."

Alex'in görüş alanından çıktıktan sonra şakacı ruh hali kayboldu, akşamın yaklaşan sohbeti şimdi düşüncelerinin tamamını işgal ediyordu.

Seni seviyorum Ben, demişti Alex, ama sormadığı şey şuydu: *Beni hâlâ seviyor musun?*

Benedict bu soruyu yanıtlamaya hiçbir şekilde hazır değildi. Buraya ihtiyacı olan parayı kazanmayı ve işi bittiğinde Alex'i geride bırakmayı düşünerek gelmişti. Ama şimdi tüm gerçeği bildiğine göre, nasıl arkasını dönebilirdi? Yıllar süren ayrılığa ve yollarının ayrılmasını çevreleyen gizeme rağmen Alex için hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu.

Peki ya Benedict? Ayrılımlarının ardından yaşananlar onu çok derinden değiştirmişti. Deli doktorun işkencesinin yanı sıra, Cynthia Milbank'la ilgili istenmeyen bir gelişme de olmuştu ve Benedict bunu Alex'e hâlâ açıklamamıştı. Açıklamak istiyordu ve belki bu gece bile açıklayacaktı. Sırlarının sonuncusu da açığa çıkacaktı ve Alex'in son itirafının ne olabileceğini merak ederken Benedict bir yandan da bundan sonra neler olabileceğini düşünüyordu.

Cynthia ve babasının tehditleri hâlâ kafasının içindeydi ve Benedict'in bunu unutmasına izin veremezdi. Birkaç hafta içinde Cynthia'yla başa çıkmaya hazır olacak ve dikkatini babasına çevirecekti. Aralarındaki irade savaşını kazanmak için hiçbir şeyden kaçınmayacaktı.

Zemin kattaki sahanlıkta Fisher ve uşak tarafından karşılanan Benedict, zihnini henüz cevaplayamadığı sorulardan uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak, sıkı eğitim rutinine devam ederken, kendisini mahvetmek isteyen iki kişiden nihayet kurtulduğunu düşündükçe aklında tek bir soru yankılanıyordu.

Sonra ne olacak?

YORUCU BİR GÜNÜN ARDINDAN, Be EDICT galeriden ağrıyan kasları ve çarpan bir baş ağrısıyla ÇIKTI. Yorgun, açlıktan ölmek üzereydi ve doyurucu bir yemeğe hazırды. Fisher, vücudunu rahatlatmak ve onu daha fazla antrenmana hazırlamak için önce buz, sonra da ısı tedavisi uygulayacağına söz vermişti. Benedict kükreyen bir ateşin yanında, battaniye yığınları altında terletilmeyi umursamıyordu. Kararlılığının ve iradesinin tüm gücünü gerektiren şey buzdu. Fisher'ın onu bir küvete yatırıp üzerini buzla örtmesine izin vermek yerine, Benedict bir battaniye yığınının üzerine uzanmakta ve buzun etrafına sarılmasında ısrar etti. Fisher bu konuda tartışmış ama Benedict yaşlı adam pes edene kadar ısrar etmişti. Fisher her gece antrenmandan sonra sıcak banyo yapmasını önermesine rağmen Benedict küvete karşı olan nefretini hiç belli etmemişti.

Duş banyosunu özlemişti ve lavaboda yıkanmaktan bıkmıştı ama başka seçeneği de yoktu. Bu arada, Benedict şehirdeki evini özlemekten çok, alıştığı konforu özlediğini fark etti. Alex'in bir duşakabini olsaydı, buradan hiç ayrılmak istemeyebilirdi.

Benedict bu düşünce karşısında neredeyse kendi ayaklarının üzerinde tökezliyor, hayalperest olduğu için kendini azarlıyordu. Artık genç, romantik bir aptal değildi ve bunun daha kolay olduğunu bilecek kadar uzun süre metanetli bir pragmatizmle idare etmişti. Ayrıca daha temizdi. Romantik düşünceler onun çöküşüne yol açmıştı.

Merdivene yaklaştığında Alex'i görünce kalbinin ritmi hızlandı. Akşam yemeği için nefis giyinmişti ve Benedict'i yıkanmak ve onun zarafetine uymaya çalışmak için çaresiz bırakıyordu. Bu neredeyse imkânsız bir başarı gibi görünüyordu.

Ayak seslerini duyan Alex döndü ve yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Ben, işte buradasın! Akşam yemeği birazdan servis edilecek."

"Güzel," diye cevap verdi. "Açlıktan ölüyorum. Giyinmem uzun sürmez." "Gitmeden önce söylemeliyim ki... bu akşam misafirlerimiz var."

Akşam."

Benedict bir ayağını alt basamağa atarak durdu ve en yakındaki salondan iki kişi çıkarken arkasını döndü. Dominick Burke'ü ve yeni evlendiği karısı Calliope'u tanıyınca dehşete kapıldı. İkisi de uzun bir düğün gezisinden ve Nick'e miras kalan mülkleri incelemekle geçen aylardan sonra muhteşem görünüyorlardı. Benedict, Nick'i sarhoş bir halde sendelerken görmeye o kadar alışmıştı ki

O kadar saygısızdı ki arkadaşının bu yeni versiyonunun var olduğuna inanmak zordu. Tertemiz giyinmişti, yüzünde samimi bir gülümseme vardı ve parlak yeşil gözlerindeki berraklık tamamen ayık olduğunu gösteriyordu. Koyu kahverengi saçları kesilmiş ve alnından geriye doğru itilmişti, çenesi düzgünce tıraş edilmişti.

Hem İngiliz hem de Kızılderili soyundan gelen Calliope, bakır kahverengisi teni, mürekkep gibi siyah saçları ve iri, koyu gözleriyle şaşırtıcı derecede güzeldi. Ona uzun zamandır görmediği bir arkadaşını selamlar gibi gülümsedi. Birbirlerini uzun zamandır tanımıyorlardı ama her ikisinin de Nick için en iyisini istedikleri gerçeğine dayanan bir dostluk kurmuşlardı.

"Nick... Calliope," diye bağırdı, bir yandan da içinde çalkalanan paniği bastırmaya çalışıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Bilmesi gerekiyordu. Eğer bu Cynthia'yı ya da arkadaşlarından birini ilgilendiriyorsa, Benedict'in her ne felaket yaşanmış olursa olsun bununla ilgilenmesi gerekiyordu.

"Londra'ya dönerken Kent'e uğradık," diye yanıtladı Nick, bir eli Calliope'un belinde rahatça dinlenirken. "Alex'i yıllardır görmediğim için bir uğrayıp onları tanıştırayım dedim. Öğleden sonra yaptığım bir telefon görüşmesi, evi ve araziye gezmeye ve Londra'ya gitmeye hazır olana kadar burada kalmamız için bir davete dönüştü."

"Çok nazıksınız lordum," dedi Calliope Alex'e. "Hiç düşünme," diye cevap verdi Alex, kazanan gülümsemesini Nick'in karısı. "Ve lütfen, aramızda resmiyete gerek yok. Bana Alex demeni istiyorum."

"Ve bana Calliope diyebilirsiniz... ya da Callie."

Nick, Benedict'e sert bir bakış atarak, "Seni burada bulmayı beklemiyordum, Ben," dedi.

Gözlerinde sessiz bir suçlama vardı ve Benedict bunun nedenini biliyordu. Alex hakkında en son konuştuklarında Benedict eski arkadaşlarıyla hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişti. Elbette Nick, Benedict'in kararsızlığının ardındaki nedenleri bilmiyordu ve yanlışlıkla bunun nedeninin Katherine olduğunu sanmıştı. Benedict'i Katherine'i istemekle ve onu elinden aldığı için Alex'ten nefret etmekle suçlamıştı.

Benedict, "Alex ve ben aramızdaki sorunları telafi ettik," diye cevap verdi. "Kendisi kısa bir ziyaret için Londra'dayken, bir ferahlığa ihtiyacım olduğunu söyledim,

Bir sonraki maım için antrenman yapabileceğim sakın bir yer. Beni Kent'e getirmeyi ve evini kullanmama izin vermeyi teklif etti. Sadece birkaç gündür buradayız."

Nick Benedict'e kuşkuyla bakarken Alex bir ayağından diğerine geçerek gergin alışverişten gözlerini kaçırdı. Arkadaşları gençliğinde sık sık aptalı oynamıştı ama ikisi de onun gösterdiğinden daha anlayışlı olduğunu biliyordu. Görünüşe göre Benedict'in önemsiz açıklaması onun merakını yatıştırmaya yetmemişti.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Nick. "Sizi evlerimden herhangi birini kullanmaya davet ettiğimi hatırlıyor gibiyim."

"Evet," dedi Benedict. "Ama Calliope ile seyahat ettiğinizi biliyordum ve nerede olduğunuza dair hiçbir fikrim yoktu."

Nick hiçbir yanıt vermedi ve Calliope yüz hatlarını gölgeleyen bir endişeyle ona baktı. Alex gergin bir sessizlik içinde koridora bakmaya devam ediyor, her zamanki cazibesini bu duruma nasıl katacağını bilemiyor gibiydi.

Boğazını temizleyen Benedict merdivenlere döndü. "Birazdan hepinize katılacağım. Calliope eğitimden sonra yemeğini yerken beni görmesine izin veremem."

Calliope kıkırdadı ve arkasından seslendi. "Her zamanki gibi şeytani derecede yakışıklısın!"

Benedict merdivenleri tırıs tırıs çıkarken, Nick ve Calliope'un ziyaretini atlatmak için nasıl bir plan yapması gerektiğini düşünüyordu. Onların varlığı, kendisinin ve Alex'in deşifre olmamak için tetikte olmaları gerektiği anlamına geliyordu. Nick'in Alex'le sevgili oldukları haberine nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu ve öğrenmek de umurunda değildi. Bu, zaten yeterince karmaşık olan durumu daha da karmaşıklaştıracak bir başka şey olacaktı.

Simmons tuvaletini aceleyle yaptı ve giyindikten sonra aynada kendisine kaşlarını çatarak baktı. Benedict uşağının seçtiği eşyalara dikkat etmemişti ve içine iliklediği yeleği yeni fark etmişti. Giysi koyu mor bir ipekti ve iek desenli gümüş ipliklerle süslenmişti. Düğmeler gümüş ipliklerle uyumluydu ve yakanın kesimi, bembeyaz kravatını ve çenesini m kemmek bir şekilde ereveliyordu.

"Simmons, bu benim yeleğim değil," dedi, yeleğin sanki onun için yapılmış gibi üzerine oturduğunu belirtmesine rağmen.

"Elbette  yle efendim."

Benedict gözlerini, eğitim kıyafetlerini ve botlarını toplamaya başlayan Simmons'a dikti. "Bunu daha önce hiç görmedim ve sen de benim için hiç böyle bir kumaş satın almamıştın."

Simmons doğrulurken ve Benedict'in gözlerinin içine bakarken dudakları kıpırdadı. "Hayır, efendim. Kumaş bir hediye idi. Canterbury'deki bir terziye gidip sizin için yelek diktirmem istendi. Acele bir siparişti... daha bu öğleden sonra geldi."

"Alex," diye homurdandı Benedict, elini yeleğin üzerinde gezdirip kumaşın inceliğine ve astarın sağlamlığına dikkat ederek. "Bunun arkasında o var."

Simmons gülümsedi. "Kesinlikle, efendim. Ve şunu da eklemeliyim ki ... morlar içinde muhteşem görünüyorsun."

Simmons geri çekildikten sonra Benedict'in akşam yemeğine inmekten başka yapacak bir şeyi kalmamıştı. Benedict zemin kata ulaştığında kahya yemeği anons etti ve Benedict yemek salonuna giden kısa yolda diğerlerine katıldı. Alex ve Nick hararetli bir sohbe dalmışlardı, yıllar süren ayrılık onlara konuşacak çok şey vermişti.

Calliope kolunu onunla birleştirdi ve ona gülümsedi. "İyi görünüyorsun Benedict. Seni hiç görmediğim kadar iyi görünüyorsun."

"Temiz kır havası ve antrenman rejimim bana iyi geldi."

"Sanırım uzun zamandır görmediğim bir arkadaşımın eşlik etmesinin de bununla bir ilgisi olabilir."

Bu yorum yeterince masumdu ama yine de Benedict'in kaskatı kesilmesine, hislerinin alarma geçmesine neden oldu. Yine de Calliope'un haklı olduğunu -en azından kendi kendine- kabul etmek zorundaydı. Buna karşı koymaya çalışmıştı ama Alex'in yanında olmak Benedict'in yıllardır hissetmediği türden bir rahatlık ve huzur vermişti. Artık aralarındaki meseleler daha iyi çözüldüğüne göre, Benedict kalan zamanlarının tadını çıkarmalarında bir sakınca olmadığını düşündü.

Yine de bunun ne kadar zaman alabileceğinden emin değildi. Anlaşmaları birkaç hafta içinde sona erecekti ve o zaman Benedict'in vermesi gereken önemli bir karar vardı. Geleceğin kendisi için neler getirebileceğine ve bu geleceğin Alex'i içerip içermeyeceğine karar vermesi gerekecekti. Son birkaç günün ifşaatlarından sonra Benedict, Alex'in

Arkasına bakmadan yalnız hayatına dönebileceğini hayal etmek zordu.

Yemek odasına vardıklarında bu konuyu aklının bir köşesine itti. Artık bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu ve Benedict'in Alex'le ne paylaştıkları hakkında hiçbir fikri olmayan insanların önünde etkileşime girerken aklını koruması gerekiyordu.

Sohbet balık yemeğinde de devam etti. Fisher'ın masada olmaması Benedict'i istediği gibi yiyip içmekte serbest bırakmıştı, bu yüzden bütün hafta boyunca ilk kez şarap içmenin tadını çıkardı. Alex kendi kadehinden yudumlarken gözlerinde eğlenceyle onu izledi.

Boğazını temizleyen Ben, Nick'in bakışlarını aradı. "Aubrey'nin mektubunu aldın mı?"

Nick bir lokma yemeği boğazına tıkarken gözleri sulanıyor, ardından da şarabı bir dikişte yudumluyordu. Benedict'e aklını kaçırdığından eminmiş gibi baktı.

"O biliyor, Nick," dedi Benedict. "Alex'in önünde rahatça konuşabiliriz."

Nick'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Alex... biliyor. Son birkaç yıldır onca gizlilik ve sinsilikten sonra sırrımızı bir başkasının öğrenmesinde bir sakınca görmüyorsun, öyle mi?"

Benedict, Alex'in bildiklerini açıkladığı için kendini tekmeleyebilirdi. Yakın geçmişte Alex'ten bahsederken ne kadar kararsız olduğunu unutmak kolaydı.

Benedict, "Zaten şüpheleniyordu," diye çekingen bir tavır takındı. "Ayrıca, üçümüzle de arkadaş. Bunu ondan sonsuza dek saklayabileceğimizi gerçekten düşündün mü?"

Nick gözlerini kıstı. "Gerçekten de öyle. Peki Dedikoducu ile meseleler nasıl hallediliyor?"

"Bilmek istediğiniz buysa, kimliğini ortaya çıkardım. İsim size tanıdık gelecektir... Cynthia Milbank."

"Cynthia... yani..." Nick kekelemesinin ardından bir yudum şarap içti ve tekrar Alex'e baktı.

Aubrey ve Nick, Benedict'in kısa süreli, zoraki nişanını bilen tek kişilerdi. Benedict, Nick'i ifşa etmek istediği şeyden vazgeçirmek için başını kısa bir süre salladı. Nick buradayken başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. Onun

Benedict'i Alex'e sakladığı her şeyi anlatmaya zorlayacaktı.

"Anlıyorum," dedi Nick. "Bir planın olduğunu varsayıyorum. Her zaman yaptığın gibi." "Evet," diye yanıtladı Benedict.

Nick daha fazlasını bekliyormuş gibi eğildi ama Benedict hiçbir şey söylemeyince içini çekti. "Doğru ya. Unutmuşum. Sadece Aubrey senin kafanın içinde neler döndüğünü bilecek kadar iyidir."

Benedict başını kaldırdı ama Nick çorba tabağıyla meşguldü. "O da neydi?"

Nick omuz silkti. "Yok bir şey. Son aylarda sana neden bu kadar kızdığımı sonunda anladım."

"Nick," diye fısıldadı Calliope. "Şimdi zamanı değil."

Benedict kaşığını kâsesine bıraktı ve sandalyesine geri oturdu. "Oh, bana kızgın mısın? Fark etmemiştim."

Nick ona ters ters baktı, çorba unutulmuştu. "Bütün bu olanlardan sonra neredeyse her şeyi kendine sakladın. Anladığımı sanmıştım. *Seni* anladığımı sanıyordum. Ama sen her şeyi kendine saklamıyorsun, değil mi? Aubrey her şeyi biliyor ve ikiniz de beni dışarıda bırakmakta oldukça ustalaştınız."

Alex boğazını temizledi. "Belki de ikiniz bu konuşmaya devam etmek için bir misafir odasını kullanmak isteyebilirsiniz."

"Yemekte benimle kavga edebileceğini düşünen Nick'ti," diye karşılık verdi Benedict. "Eee? Devam et, Nick. Söyleyecek sözün hiç eksik olmuyor."

"İstediğimden çok daha azını söyledim," dedi Nick. "Beni çocuk mu sanıyorsun, üzerime titreyip beni gerçeklerden koruman mı gerekiyor? Hugh'yu ya da David'i neden endişelendirmek istemediğini anlayabilirim... ama beni? Seni hepsinden daha uzun süredir tanıyorum ama yine de bana bir yabancı gibi davranıyorsun."

Benedict ayağa kalktı, ellerini masaya dayadı. "Belki de çocuk gibi davranmasaydın, sana çocuk gibi davranmak zorunda kalmazdım. Sana neden her şeyi anlatmadığımı bilmek ister misin? Çünkü senin pisliklerini temizlemekle ve lanet olası bir bakıcı gibi burnunu silmekle çok meşgulüm! Kumar oynaman, içki içmen, kendi iyiliğini umursamaman... Yaptıklarının hepimizi nasıl etkilediğini düşünmeden gezinirken kırdığın şeyleri onarmak için arkandan geldim!"

"Senden bunların hiçbirini yapmanı istemedim!" Nick kükredi. Şimdi ayaktaydı, elleri iki yanında kenetlenmiş ve titriyordu. "Babam olmana ihtiyacım yoktu. Sadece arkadaşım olmana ihtiyacım vardı."

"Ve arkadaşın olarak sana yardım edecek kadar önemsedim. Aubrey'e her şeyi anlatıyorum çünkü beşimiz arasında akli başında olan o. Sorunları nasıl çözeceğini biliyor ve bunu paniğe kapılıp işleri daha da kötüleştirmeden yapabiliyor. Eğer sana sırrımı açmadıysam, bunun üstesinden gelebileceğini düşünmediğim içindir."

Nick homurdandı ve başını salladı. "Kendinle ilgili abartılı düşüncelerin hayret verici. Herkesin sorunlarını çözen ve dağınıklıklarını temizleyen kişi olmakla gurur duyuyorsun ama kendi sorunlarını ihmal ediyorsun! Aylardır dağılıyorsun ve bunu hepimiz görebiliyoruz! Ama benim ne kadar aşağılık biri olduğumu söylemeye devam et. Kendini daha iyi hissetmek için yapman gereken buysa, devam et."

Benedict dilinin ucuna gelen öfkeli cevabı söyleyemeden Calliope ayağa fırladı.

"Kesin şunu, ikiniz de," dedi, sözlerine keskin bir komut karışmıştı. "Nick, biz Alex'in evinde misafiriz ve sen mantıksız bir şekilde kaba davranıyorsun. Onu yıllardır görmedin ve bu zamanı yeniden tanışmak için kullanmalısın. Benedict, Nick Boodles'daki o geceden beri söylenenler yüzünden incinmiş durumda. Ancak bu konuşmayı masada başlatmamalıydı. Eğer ikiniz tartışmak ya da birbirinizi hırpalamak istiyorsanız, bunu dışarıda yapmanızı ve Alex ile beni yemeğimizle baş başa bırakmanızı öneririm!"

Nick, az önce parmaklarına cetvelle vurulmuş yaramaz bir öğrenci gibi sandalyesine çöktü. Karısı, kalan isyanını bastırmak istercesine yerine otururken ona ters ters baktı. Benedict de onu takip etti ve midesi düğüm düğüm olmasına rağmen kendini yemeye zorladı.

Nick'in böyle hissettiğini hiç bilmiyordu. Uzun arkadaşlıkları boyunca Benedict her zaman Nick'in bir sorunla karşılaştığında başvurduğu kişi olmuştu. Benedict üniversiteden beri Nick'i tehlikeli durumlardan ustalıkla kurtarmış, arkadaş oldukları sürece Nick'in de bu şekilde devam edeceğinden emin olmuştu. Benedict çok fazla arkadaşına sahip olma ayrıcalığına sahip değildi ve yıllarca Alex ve Nick sadece olmuşlardı. Eğer Nick istemeseydi onun

Girişim, bunu hiç söylememişti ve kesinlikle bilmiyormuş gibi davranmamıştı.

Yemek, sadece Alex ve Calliope arasındaki sıradan konuşmalarla bozulan gergin bir sessizlikle devam etti. Benedict iştahını yeniden keşfetti, midesi uzun eğitim gününden sonra beslenmek için yalvarıyordu. Zengin bir sosla ıslatılmış kuzu eti ve patates, yufkalı domuz turtası ve iki dilim kekle tıka basa doydu. Başındaki ağrıyı dindirmek için şarabını yudumladı ve sanki bu arkadaşlarının paylaştığı normal bir yemekmiş gibi davranmak için elinden geleni yaptı.

Toplantı sona erdiğinde salona döndüler ve Alex ile Calliope kumaşlar ve elbiseler hakkında konuşmaya başladılar. Nick ve Benedict porto şarabını yudumluyor ve sessiz bir düşmanlıkla birbirlerine bakıyorlardı. Calliope kocasına bu gecelik yatmaya hazır olduğunu söylemek için yaklaştığında Nick nihayet konuştu.

"Hissettiklerim için özür dilemeyeceğim," dedi. "Ama söylediklerimden dolayı gafil avlanmış gibi hissettiysen özür dilerim. Eğer artık arkadaş değilsek, sanırım bunu anlayabilirim."

Benedict güldü. "Bir tartışma yüzünden dostluğumuzu bitirmek için bir neden göremiyorum. Sanki daha önce hiç kavga etmemişiz gibi."

"Yeterince doğru."

"Korkarım bana mahkumsun."

Nick karısının elini tutarak onu uzaklaştırdı. "Er ya da geç, *seninle* ilgilenenin *ben* olacağından şüpheleniyorum."

Yalnız kaldıklarında Alex gelip onun yanına, aşk koltuğuna oturdu. Bedenleri onları birbirlerine doğru itti ve Alex'in eli onun kalçasına düştü.

"zr dilerim," diye mırıldandı Benedict. "Bunun olmasını istememiştim." "Hiçbir şey düşünme. Nick her zaman çabuk öfkelenir ve

Doğru zamana kadar dilini nasıl tutacağını asla bilemedi. Seni yemledi."

Benedict alay etti ve başını kanepenin arkasına yaslayıp gözlerini kapattı. "Bunu kimsenin yapamadığı gibi yapıyor."

"Ben bile mi?" Alex alay etti.

Benedict tek gözünü açarak Alex'e baktı. "Sen bile, gerçi sen ona kesinlikle rakip oldun."

Alex derin bir i çekerek ona doğru eğildi ve başı Benedict'in omzuna düştü. Benedict elini Alex'in elinin üzerine koydu ve

onun tatlı kokusu.

"Kek gibi kokuyorsun," dedi.

Alex kıkırdadı. "Yemek için yeterince iyi mi?"

"Kesinlikle. Ancak, şu anda enerjim olduğunu sanmıyorum.

Ayrıca, benimle bir şey konuşmak istediğini sanıyordum." "Zor bir akşam geçirdin. Bekleyebilir. Hadi yatağa gidelim."

Benedict itiraz etmedi, akşam yemeğindeki aşırı yemek onu uykulu hale getirmişti. Vücudu bunun bedelini sabah ödeyecekti ama şu anda umurunda değildi.

Yatak odasında yalnız kaldıklarında Alex her iki uşağı da kovdu. Birbirlerinin soyunmasına yardım ettiler, elleri yer yer dolaşıyor ve okşuyordu. Benedict bütün gün tahrik olmuş, Alex'in onu yatağa götürüp bu sabahki sözünü yerine getirebilmesi için eğitimini aceleyle tamamlamıştı. Ancak Benedict hem fiziksel hem de duygusal olarak tükenmişti ve muhtemelen Alex daha başlayamadan uykuya dalacaktı. Tüm gücü yavaş, uzun süreli bir öpüşmeye yetiyordu; söylenmemiş sözlerle dolu bir öpüşmeye.

Sonra birlikte yatağa girdiler, Alex Benedict'in bedenine doğru kıvrıldı.

CHAPTER 11

"Daha önce de söyledim ama yılın bu zamanında Londra'nın ne kadar sıkıcı olduğunu bir kez daha belirtmeliyim. Ton'un en çirkin üyelerinin taşradaki malikanelerinde ne gibi skandallar yaşandığını merak etmeden duramıyorum."

-The London Gossip, 14 Şubat 1820

Fya da sonraki gece, Alex Ben ve Nick'in birbirleriyle etkileşimlerini izledi, merakı onu rahatsız ediyordu. O ve Ben hiç konuşmamışlardı. çok . onun hayat sırasında ve yıllar onlar ayrılmışlardı ve Alex sormaya isteksizdi. Bir yanı Ben'in sevgili olarak aldığı bir dizi erkeği bilmek istemiyordu. Bir başka yanı ise, Ben'in sevgilileri hakkında hiçbir şey söylememişken sormaya hakkı yokmuş gibi hissediyordu.

Katherine ile olan evliliğinden kaynaklanan son gelişme.

Ancak bu konuyu açmak için uygun bir zaman yok gibiydi. Alex, Nick ve Calliope'yi eğlendirirken Ben günlerini antrenman yaparak geçiriyordu. Alex arkadaşının karısını çok sevimli buluyordu ve onun varlığı Ben ile Nick arasındaki gerginliğin azalmasına yardımcı oluyordu. İkili birkaç hoşbeşin ötesinde nadiren konuşuyordu ve Alex sürekli olarak aralarında yeni bir tartışma çıkmasından ve geri alınamayacak şeyler söylenmesinden endişe ediyordu.

Ben'le geçirdiği geceler konuşmaya zaman bırakmıyordu, çünkü başka şekillerde yeniden tanışmışlardı. Ben bir sevgili olarak değişmiş, daha talepkâr, daha hükmedici olmuştu. Alex tüm bunlardan zevk alıyor, Ben'in tavrındaki bu değişimin kendisini daha da tahrik ettiğini fark ediyordu. Alex'in Ben'le sevişen kişi olma olasılığını hiç gözden geçirmediler.

Ben. Alex, Ben'in henüz ona tam olarak güvenmediği için buna izin vermeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Alex bu güveni kazanmak için ne yapması gerektiğini biliyordu ve ne kadar uzun süre beklerse, bu işi bitirmek için o kadar sabırsızlanıyordu. Sadece Ben'in anlaşmaları sırasında mahrum kaldığı tek yakınlığa izin vermesi için değil, Ben ona tekrar güvendiğinde daha fazlası için yer olduğu için. Alex'in geçmişteki aşklarına inancı vardı ve bu aşkın yeniden alevlenip güçlenebileceğini biliyordu. Amacı her zaman Ben'i kendisiyle kalmaya ve asla ayrılmamaya ikna etmek olmuştu. Onu Vautrey Park'ın koridorlarında yürürken, eğitimi sırasında patikalarda koşarken ve Alex'in yatağında uyurken görmek bu arzuyu daha da artırmış, Alex'in tek düşünebildiği şey haline gelmişti.

Alex, kendi sırrı bir yana, Ben'in hem kendisinden hem de Nick'ten ne sakladığını bildiğinden şüphelenmeye başlamıştı. Alex artık Londra Dedikoducusu'nun Cynthia Milbank olduğunu bildiğine göre, dükün balosundaki o geceyi düşünmeden edemiyordu. Uzaktan bakıldığında bile konuşmaları hararetli ve değişken görünüyordu. Alex'in tanık olduğu şey kesinlikle bir pazarlıktı. Ama şartlar neydi? Bu kadın neden Ben'i ve diğer fahişeleri mahvetmeye bu kadar kararlıydı?

O felaket akşam yemeğinden sonra Ben'e Cynthia'dan yalnızca bir kez söz etmiş, o da ertelenmişti. Ben de en az Nick kadar bu konuda konuşmaya isteksiz görünüyordu. Günlerce merak ettikten ve hayal kırıklığına uğradıktan sonra Alex biraz araştırma yapmaktan zarar gelmeyeceğine karar verdi. Bir sabah Nick'i günlük gezintisine katılması için davet etti. Uzun, manzaralı bir rotaya girdiler, tempolu koşular ve hızlı tırısar arasında gidip geldiler. Sığ bir dereye geldiklerinde, atların su içmesine izin vermek için attan indiler.

Alex şapkasını çıkararak yakındaki bir ağaca doğru yürüdü ve sırtını ağaca yasladı. "Calliope çok güzel. Sana iyi geldiğini söyleyebilirim."

Nick gülümsedi, yüzünü yumuşatan hülyalı bir ifade vardı. "Öyleydi. Evleneceğimi hiç düşünmemiştim, biliyorsun. Ama Anni'm... karşı konulamayacak kadar mükemmeldi."

"Anni?" Alex dürtüklendi.

"Bu onun Bengalce adı. Babası onu Hindistan'dan buraya getirdiğinde Calliope olarak değiştirdi. Bu ismi sadece ben, babası ve hizmetçisi kullanıyor."

"Çok güzel," diye yanıtladı Alex. "Senin adına sevindim."

Nick'in ifadesi ciddileşti. "Kaybınız için çok üzgünüm. Kontesi pek iyi tanımadım ama harika bir kadın olarak bilinirdi."

Bayan."

"Öyleydi," dedi Alex, içini yırtan kederi bastırarak. "Ben... onu çok özlüyorum."

Nick başka bir şey söylemenin eşiğinde gibiydi ama Alex kaçınılmaz soruyu hissetti. Nick'in Katherine'in nasıl öldüğünü sormasına izin veremezdi; henüz değil.

"Ben ve Cynthia Milbank arasında ne oldu?" diye ağzından kaçırdı Nick gözlerini kırıştırarak. "Ben... ne?"

"Artık onun Londra Dedikoducusu olduğunu biliyoruz. Belli ki insanların sırlarını ifşa etmekten zevk alıyor ama Ben hakkında yazdıklarını okudum. Özellikle acımasızdı... kişiseldi. Neden böyle?"

Nick arkasını döndü ve nefesinin altında küfretti. Elini ağzına götürerek içini çekti. "Bunu söyleyemem."

"Söyleyemez misin?" Alex haykırdı. "Sen ve Ben herkes için sır tutarken bunların hiçbirisi ortadan kalkmayacak. Aubrey de bir şeyler biliyor, onu Londra'da gördüğümde anlamıştım. Üçünüz birbirinizle konuşmadığınız için bu kadın sizi her fırsatta gafil avlayabiliyor. Diğer arkadaşlarınızın da -Hugh ve David- en az sizin kadar, hatta daha fazla karanlıkta olduğundan şüpheleniyorum."

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" Nick karşılık verdi. "Ben seni ve Katherine'i kıskanıyordu. Kendi gururu uğruna arkadaşlığınızı bir kenara attı. Onu hayatına kolayca geri almış görünüyorsun ve şimdi de seninle hiçbir ilgisi olmayan konularla ilgileniyorsun."

Alex, Nick'in Katherine'le ilgili iddiası karşısında şok olmuştu. Hiç mantıklı gelmiyordu. "Ben sana Katherine'i istediğini söyledi mi?"

"Hayır, ama yeterince açıktı. Sizin düğünüze katıldı ve sonra en yakınları evlenmeye başlayana kadar bir başkasına katılmayı reddetti. Biri senin adını ağzına aldığı anda öfkeleniyor, senden nasıl nefret etmeye başladığını soranlara da tam bir pislik gibi davranıyordu."

Alex aniden yorgun düşerek ağaca yaslandı. "Aramız açıldığı için onu suçlayamazsın. Onu ağır yaradım ama nasıl olduğunu söyleyemem. Bunu söylemek bana düşmez."

"Ve Cynthia'nın neden onun peşinde olduğunu söylemek bana düşmez." "Değil mi?" Alex meydan okudu. "Kendin söyledin - er ya da geç

zaman gelecek ve siz de bunu yapmak için devreye giren bir arkadaş olacaksınız.

Bir şey var. Bu dedikoducu kadın hepinizin Centilmen Fahişeler olduğunuzu biliyor ve sanırım elinde kanıt var. Ona yardım etmezsek, mahvolacak ve geri kalanınız da onunla birlikte. Karını düşün, Nick. Bu skandalın onu nasıl etkileyeceğini düşün."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Nick. "Senin neredeyse her zaman haklı olduğunu unutmuşum. Bunun için senden ne kadar nefret ettiğimi de unutmuşum."

Alex kıkırdadı. "Benden nefret etmiyorsun."

"Hayır, istemiyorum. Sana söyleyenin ben olduğumu bilecek."

"Ve her zaman yaptığı gibi kükreyecek ve kükreyecek, ama sonunda size teşekkür edecek."

Nick kararsız görünüyordu ama pes etti. "Bay Milbank ve Vikont Sterling'in arkadaş olduklarını biliyorsunuz."

"Elbette. Her zaman ailelerini Cynthia ve Ben arasındaki evlilikle uyumlu hale getirmeye çalıştıklarından şüphelenmişimdir."

Nick bir kaşını kaldırdı. "Şey... başardılar. Bir bakıma."

"Nişanlandılar mı?"

"Çok az kişi biliyordu ve Ben evlenmeyi reddetti. Resmi olarak ilan edilmeden önce onu fırlatıp attı." Alex ağaçtan uzaklaştı ve adım atmaya başladı. Bütün bunlar onun için yeni şeylerdi ama çok mantıklıydı. Vikont Ben'i nişanlanmaya zorlamaya çalıştıysa, bunun Alex'in Katherine'le evlenmesinden sonra gerçekleşmiş olması mantıklıydı. Sterling onu Alex'le kaçtığı ya da Cynthia'yla evlenmeyi reddettiği için cezalandırmaya mı çalışmıştı? Alex bunu yapmazdı. İkisi de olsaydı şaşırırdım.

Alex yüksek sesle, "Cynthia'nın bu şekilde reddedildiği için öfkелendiğini tahmin edebiliyorum," diye düşündü. "Ama kimse bilmiyordu. Neden evde kalmış bir kız olup Ben'e ve diğerlerine zarar vermek yerine başka bir koca aramadı?"

"Milbank'lar yıllardır yüksek sosyeteye girmeye çalışıyorlar ve müstakbel bir Vikont ile evlenmek, yerlerini sağlamlaştırmak için en iyi şansları olabilirdi. Bunun dışında bir şey varsa Ben'e sormanız gerekecek. Ben başka bir şey bilmiyorum."

"Çok yardımcı oldunuz. Sanırım bunu sonsuza dek sona erdirmenin bir yolunu biliyorum ama yardımınıza ihtiyacım olacak. Ben bilemez. Yardıma ihtiyacı olduğu halde meseleyi kendi ellerine almaya çalışacaktır. Bunu tek başına yapamaz."

Nick, Alex'e aklını kaçırmış gibi baktı. "Bu kadın tehlikeli Alex. Eğer başarısız olursak, Ben ikimizi de öldürmekle kalmaz, değer verdiğimiz herkes mahvolur. Hugh ve David'i henüz tanımıyorsun ama onlar iyi adamlar. İkisinin de çocuk bekleyen eşleri var; biri bu bahar, diğeri de yazın."

"Anlıyorum. Plan kusursuz değil ama sağlam."

"Bana Ben'in yaptığı gibi davranacak ve ayrıntıları kendine saklayacak mısın?"

Alex sırtarak elini Nick'in omzuna koydu. "Hiç şansın yok. Yapacağımız şey şu..."

Alex, Fı ALIZI G his'in Nick'le yaptığı görüşmeden SONRA büyük bir keyifle eve DÖNDÜ. Eğer planını başarıyla gerçekleştirebilirse, Ben Cynthia'dan kurtulacaktı. Hayatları nihayet bir tür normalliğe kavuşacak ve önlerinde hiçbir engel kalmayacaktı. Bu gece Ben'e Ella'dan bahsetmeye ve aralarında başka sır bırakmamaya kararlıydı.

Nick karısını aramaya gitmişti, bu yüzden Alex adımlarını ikişer ikişer atıyordu. Çalışma odasına gitmeden önce binicilik kıyafetlerini değiştirecekti. Yazması gereken mektuplar ve göndermesi gereken davetiyeler vardı. Yatak odasına giderken Alex açık bir kapının önünde durdu. Süitine bağlı küçük misafir odası doluydu.

Ben yerde yatıyordu, etrafı küçük paketlerle çevriliydi. Fisher onun başında dururken, iki uşak Ben'in etrafındaki paketleri paketlemeye devam etti.

"Burada neler oluyor?" diye sordu.

Bütün gözler ona çevrilmişti ama Alex, şimdi buzdan bir dağ olduğunu fark ettiği şeyin altında titreyerek yatan Ben'i izliyordu.

"Ağrıyan kaslar için rehabilitasyon," diye yanıtladı Fisher. "Önce buz, sonra ısı."

Ben, sesi titreyerek, "Umarım sıcağa varmadan önce donarak ölmem," dedi.

Fisher, "Eğer ringde dayak yiyebiliyorsan, biraz buza da dayanabilirsin," diye karşılık verdi.

"Hiç kimse beni ringde dövmedi. Dövme işini ben yaparım."

"Sessiz olun!" Fisher uyardı. "Enerjini yarınki antrenman için sakla. Onaylanmamış yiyecekler yediğini biliyorum. Bunu her yerinde görebiliyorum. Beni aptal mı sandın?"

Ben inledi. "Öyle olsaydın bu iş çok daha kolay olurdu." Alex kahkahalar atarak odadan çıktı. "Seni yalnız bırakayım da o."

"Hain!" Ben arkasından seslendi.

Alex odasına doğru ilerledi, Simmons'ın zilini çalarken hâlâ kıkırdıyordu.

Tuvaletini çabucak yaptıktan sonra Alex çalışma odasına gitti. Kâhyasına davetiyeler ve kimlere gönderileceği konusunda talimatlar verdikten sonra Alex, Aubrey ve Millicent Dane'e bir mektup kaleme aldı. Londra'dayken Millicent'ı ziyaret etmemişti ama yıllar boyunca birbirlerine sık sık mektup yazmışlardı. Ben ve kendisi hakkındaki gerçeği bilen birkaç kişiden biriydi ve Alex onun mektuplarıyla teselli buluyordu.

Alex işini bitirdikten sonra masasından kalktı, kaskatı kesilmiş boynunu gerdi ve parmaklarını çıtlattı. Üst kata döndüğünde misafir odasının kapısını kapalı buldu ama Ben ve Fisher'ın seslerini hâlâ duyabiliyordu. Kapıyı kırıp içeri girdiğinde, yüzüne çarpan amansız sıcaklık dalgasıyla irkildi. Ben kalın yün battaniyelerin altında yatıyor, iki uşak da gürül gürül yanan ateşi besliyordu. Alex, Ben'in alnında parlayan teri fark etti, yüzü kıpkırmızıydı.

Odaya girdiğinde Fisher'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Ben'le biraz yalnız kalabilir miyim? Ateşi besleyeceğim ve diğer talimatlarınızı yerine getireceğim."

Fisher açık bir şüpheyle ona baktı. "Ateşi yüksek ve sıcak tutun. Yarım saat daha bırakılmayacak."

Ben nefesinin altında küfürler mırıldanırken Alex, "Anlaşıldı," diye cevap verdi.

Ellerine bir şömine demiri tutuşturuldu ve uşaklar Fisher'ı odadan çıkarken takip ederek kapıyı arkalarından kapattılar. Alex kravatını çekti, odanın karıncalı sıcağı giysilerini çok boğucu hissettiriyordu.

Bir sandalye çekerek Ben'in yanına oturdu. "Neden sana bunları yaşatmasına izin veriyorsun?"

"Fisher İngiltere'deki en iyi boks hocasıdır," diye cevap verdi Ben, kelimeleri aceleyle, boğuk nefeslerle çıkıyordu. "Sızlanıyorum ve şikâyet ediyorum,

Ama tedavi çalışmaları ve onun eğitimi beni hayatımın en iyi formuna soktu."

Alex, "Dövuş formunda," diye mırıldandı. "Elbette. Başka ne var?"

Alex elini nemli alnında gezdirdi. "Ben-"

"Bana bunu daha ne kadar yapmayı planladığımı sorma," diye araya girdi Ben. "Bilmiyorum ve şu anda da düşünemiyorum. Sadece... savaşmam gerekiyor. Anlıyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti Alex. "Bilmiyorum. Çürükler ve yarılmış bir dudakla dolaşıyorsun. Eğer önce yüzün mahvolmazsa, beden bu kötü muameleye yenik düşecek. Acımıyor mu? Bu acıdan biraz olsun kurtulmak istemiyor musun?"

"Bildiğim tek şey acı," diye tersledi Ben, Alex'in bakışlarından kaçınarak. "Bana yaşadığımı hissettiriyor. Ya acı çekeceğim ya da uyuşukluk haline geri döneceğim ve bu uyuşukluk beni kendi beynimi patlatmaya iten şey. Bir şeye ihtiyacım var Alex ve sen bunu anlamıyor olabilirsin ama sahip olduğum tek şey bu."

Alex uzandı ve battaniyelerin arasından Ben'in omzu olduğunu tahmin ettiği yere dokundu. "Sahip olduğun tek şey bu olmak zorunda değil."

Ben başını başka tarafa çevirdi. "Bunu şimdi yapma. Ben... bu haldeyken olmaz. Başka bir şey konuşmalıyız."

Alex'in dişleri sıkıldı ve elini çekti. "Neden?"

Ben tekrar ona baktı, kaşları çatılmıştı. "Çünkü önce benim de görmem gereken başka şeyler var. Beni yapılması gerekenlerden alıkoymana izin veremem."

"Londra Dedikodusu'nu mu kastediyorsun? Sen, Aubrey ve şu Lyons denen adamla konuşmanız gereken şey buydu, değil mi?"

"Alex, bırak onu. Bu benim temizlemem gereken bir pislik ve senin bu işe karışmanı istemiyorum."

"Beni korumak istediğin için mi, yoksa Cynthia Milbank ile bir zamanlar nişanlı olduğunuzu bilmemi istemediğin için mi?"

Ben bıçaklanmış gibi sarsıldı ve dehşet içinde Alex'e baktı. "Lanet olsun Nick, onu öldüreceğim."

"Nick'i suçlamayın. Şüphelerim vardı, bu yüzden beni oyalayamazdı. Neden bana söylemedin?"

"Çünkü Nick'in bile bildiğinden daha fazlası var! Konuşma fırsatımız olduğunda sana her şeyi anlatacaktım ama hiç

iyi bir zaman gibi görünüyordu."

Alex, "Şu anda ikimiz de bir yere gitmiyoruz," diye karşı çıktı.

Ben dudaklarını büzdü ve gözlerini tavana dikti. Pes etmemeye kararlı görünüyordu ama Alex ona bakıyor, konuşmasını istiyordu.

Sonunda Ben derin bir nefes verdi. "Sen Katherine'le evlendikten sonraydı. Babam artık onun varisi olduğum için evlenmem konusunda kararlıydı. Mektuplarını keşfettiğini biliyordum ama senden geldiğini bildiğini asla belli etmedi. Benim eğilimlerimi ortaya çıkarmış olması yeterliydi ve beni 'doğal olmayan eğilimlerimden' arındırmayı kendine görev edindi."

"Bu deli doktordan önce miydi yoksa sonra mı oldu?"

"Daha önce. Deli doktor nişanı bozduğum için bana verilen cezaydı. Eğer evlenme arzularımı bir kenara bırakmaya zorlanamazsam, o zaman babam ne pahasına olursa olsun onları kovmaya kararlıydı."

Ben soluk soluğa kalmaya başlamıştı, nefes almak için çırpındıkça battaniler dalgalanıyordu. Alex onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Ben? İyi misin?"

Yanaklarındaki kızarıklık derinleştikçe paniklemeye başlayan Ben, "Çıkarın şunları," demeyi başardı. "Yapamıyorum... nefes alamıyorum. Çıkarın şunları!"

Fisher'ın emirlerine aldırmayan Alex burada oturup Ben'in acı çekmesini izleyemezdi. Ben'in üstündeki ağır battanileri yırtmaya başladı. Ben kurtulmak için çabaladı, Alex'in battanileri itmesine yardım etti, sonra dik oturup iki elini nemli saçlarında gezdirdi. Alex ayağa kalktı ve pencereyi açarak dışarıdaki havanın serinliğini biraz olsun hafifletti.

Alex Ben'in yanına döndüğünde, Ben dizlerini göğsüne çekmiş ve alnını dizlerinin üzerine dayamıştı. Alex ona dokunduğunda irkildi, başını kaldırıncaya iri, şaşkın gözleri ortaya çıktı.

Alex onu daha fazla tedirgin etmekten korkarak, "Ben," diye fısıldadı. "İstemiyorsan bu konuyu konuşmak zorunda değiliz. Fark etmemiştim..."

"Çünkü sana söylemedim. Aubrey bile ne yaptıklarını bilmiyor. Ben... Ben çok utandım."

Ben dokunuşuna karşılık vermeyince Alex elini Ben'in sırtında gezdirerek onu yatıştırdı. "Bana söylemek zorunda değilsin. Bildiğimi bilmem yeterli."

"Bilmeni istiyorum," diye boğuldu Ben. "*Birinin* bilmesine ihtiyacım var." "Pekâlâ. Acele etme."

Ben konuşmadan önce derin, ürpertici bir nefes aldı, kelimeleri alçak sesle ve yavaşça çıkıyordu. "Sen ve Katherine Londra'dan ayrıldıktan sonra babam bana ne yapmamı istediğini söyledi. Bende bir sorun olduğunu hep biliyordu ama... bu kadar doğal olmayan, bu kadar iğrenç biri olduğumu hiç düşünmemişti. Bana bir gelin seçmemi söyledi, ama ben reddettim. Bu yüzden Milbank ve kızını ziyarete davet etmeye başladı, bu da akşam yemeğine kalmalarına dönüştü. Cynthia dikkatimi çekmek için elinden geleni yaptı ama ben ilgisizdim ve babamın isteğine boyun eğmemeye kararlıyım."

"Nişan nasıl gerçekleşti?"

"Babalarımız öyle olmasını sağladı. Cynthia'ya onunla evlenmek istediğimi söylediler ve bir evlilik sözleşmesi hazırlandı. Babam nişanı ertesi hafta gazetelerde ilan ettirmek niyetindeydi. Ona bunu yapmayacağımı ve eğer beni zorlamaya kalkarsa, Cynthia'yı başından atarak ikimizi de rezil edeceğimi söyledim."

Ben sustu ama Alex bunun son olmayacağını biliyordu. Ben'in içgüdüsel tepkisine başka bir şey neden olmuştu ve gözlerindeki perili bakış Alex'e bunun korkunç bir şey olması gerektiğini söylüyordu. Deli doktorun sözde tedavilerinden bahsederken bile bu kadar sarsılmamıştı.

"Bir gece yemekten sonra bir fincan çay istedim," diye fısıldadı, sesi o kadar kısıktı ki Alex onu duymak için zorlanmak zorunda kaldı. "Boksörlükle yeni uğraşmaya başlamıştım ve kendimi sıkı bir diyetle sokmuştum, içki içmiyordum. Çay geldi ama farklı kokuyordu. Sanırım çok tatlıydı... Zor hatırlıyorum. Çayı getiren uşak, aşçının kendi elleriyle yaptığını söyledi ve buna güvenmemek için hiçbir nedenim yoktu."

Alex midesi bulanacakmış gibi hissetti ama dışa vuran herhangi bir tepkiyi bastırdı. Bu işin nereye varacağına dair bir önsezisi vardı ama bunu söyleyecek kişinin Ben olması gerekiyordu.

"Bana ilaç verdi," dedi Ben, bir damla gözyaşı yanağına sıçrarken. "Babam o çayın içine afyon konmasını emretti ve ertesi sabah uyanmadan önce olanları uzun süre hatırlamadım. Cynthia... o... yatağımdaydı... çıplaktı."

Alex yutkundu, midesi bulantıyla titriyordu. "Ben..."

"Çarşıaflarda kan vardı... ve... ve sperm. Yapamazdım. Asla... ama yaptım. Ben uyuşturulmuşken, o beni yapmış olmalı. Bazen o gecenin parçaları aklıma geliyor, bir kadın bana dokunuyor, beni üstüne çekiyordu. Onun kızlığını bozdum."

"Hayır," diye ısırdı Alex, öfkesi teninin kızarmasına neden olmuştu. "Sen böyle bir şey yapmadın. O kadın... o sana tecavüz etti."

Ben gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı. "Tecavüz kadınların erkeklere yaptığı bir şey değildir."

"Onunla yatmaya kendi özgür iradenle mi gittin?"

Ben boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı. "Hayır."

"Aklın başında mıydı ve evet ya da hayır diyebilecek durumda mıydın?" "Hayır."

"O zaman sana tecavüz etti," diye ısrar etti Alex. "Ne yaptığınızı bilmediğiniz halde buna razı olmanızın bir önemi yok."

"Alex," diye mırıldandı Ben, sesi bir çocuğunki kadar yumuşaktı. "Onu istemedim, Alex. İstemedim."

Alex alnındaki saçları geriye doğru taradı. "Yapmadığınızı biliyorum. Biliyorum... her şey yolunda."

Ben Alex'e doğru eğildi, başı onun omzuna düştü. "Babam bana Cynthia'dan sorumlu olduğumu söyledi. Onu mahvetmişim ve onunla evlenmek centilmence yapılacak bir şeydi."

"Ne aşağılık bir numara," diye mırıldandı Alex, keşke Vikont da burada olsaydı da onu bir güzel pataklayabilseydi.

"Öyleydi," diye kabul etti Ben. "Ama onun oyununu oynamadım. Ona ve Cynthia'ya ikisinin de şeytana uyduğunu söyledim. Eğer nişanlandıklarını duyururlarsa, bana yaptıklarını tüm *tonlara* ifşa edeceğimi söyledim."

"İyi gösteriydi," dedi Alex, Ben'in tacına bir öpücük kondurarak. "Çok cesurca davrandın."

"Öyle olduğunu sanıyordum... ta ki babam beni Dr. Pruett'in ellerine teslim edene kadar. Bunun sadece benim geri kalmış doğamla ilgili olmadığını açıkça ortaya koydu... Cynthia ile ilgiliydi. Bana bunun bedelini defalarca ödetti."

Ben kollarında titriyordu ama Alex onu sadece daha sıkı tutuyor, nazıkçe ileri geri sallıyordu. Ben bu rahatlığa teslim oldu ve ağlarken Alex'in yeleğine sıkıca tutundu.

Alex, Ben sakinleşene kadar sessizce bekledi, sonra onu oturmaya teşvik etti. "Beni dinle. Cynthia kazanamayacak, baban da öyle."

"Hâlâ beni evliliğe zorlamaya çalışıyor. Londra'dan ayrılmadan önce bir ültimatom verdi. Eğer bir gelin seçmezsem, Dr. Pruett'in deliliğime tanıklık etmesini sağlayacak. Bedlam'a kapatılacağım."

"Hayır," diye ısrar etti Alex. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz. O sana dokunmayacak, Cynthia da dokunmayacak."

Ben iç çekti. "Yorulдум, Alex. Hepsini tek başıma taşıyabileceğimi düşünmüştüm ama bu çok fazla."

"Size yardım edeyim. Ben, Aubrey ve Nick. Yardım edebiliriz."

Ben başını salladı ama sözlü bir yanıt vermedi. Uzun bir süre birlikte oturdular. Alex konuşmadan ona sarıldı ve Ben'in hissettiği her şeyi yaşamasına izin verdi. İyi bir ağlamanın insanı kederden ya da üzüntüden ne kadar uzaklaştırabileceğini herkesten daha iyi biliyordu.

Ben hazır olduğunda, Alex onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Gel. Tedavin bitti. Günün geri kalanını dinlenerek ve kafanı her şeyden uzaklaştırarak geçirmeni emrediyorum. Her şey yarın bizi bekliyor olacak."

"Bana *emir mi veriyorsun?*"

Alex gülümsedi. "Biraz ağırlığımı koymazsam bu unvan ne işe yarar ki? Ben kontum, burası benim evim ve benim sözüm kanundur."

"Peki," diye homurdandı Ben. "Ama dün bana bir söz vermiştin. Bu gece, teslim etmenizi talep ediyorum."

Alex, Ben'in ıslak gömleğini çekiştirerek onu kendine yaklaştırdı. "Neden bu geceye kadar bekledin?"

Ben'in bakışları Alex'in dudaklarına kaydı. "Yıkanmam gerek. Terden sıırılsıklam oldum."

Alex kapıya doğru geri çekildi ve Ben'i de yanında sürükledi. "Bekleyeceğim."

Alex'in odasına doğru yola koyuldular. İçeri girdiklerinde Alex, odayı toplamakla meşgul olan Hamond'u kovdu. Ben lavaboyu kullanırken, Alex de giysilerini çabucak topladı; sabahlık paltosunun bol kesimi, yardım almadan bu işi başarmasını kolaylaştırıyordu. Ben tuvaletten çırilçıplak ve sandal ağacı sabunu kokarak çıktığında, Alex yatağında uzanmış, bir şişe yağ da yanı başında hazır bekliyordu.

Ben'in siki çoktan kalkmıştı, dik duruyordu ve o yaklaştıkça her adımda sallanıyordu. Alex kendini eline aldı ve okşadı, sadece Ben'in görüntüsünün tadını çıkarıyor ve gelecek olanı bekliyordu. Ben yatağın üzerine geldi ve kollarıyla Alex'i içine çekerek ona doğru ilerledi. Dudakları yavaş, hipnotize edici bir dansla buluştu, dilleri nazikçe itti ve araştırdı, yumuşak pantolonlar aralarında yarıştı. Ben, Alex'in bacaklarının arasına uzanarak sikini Alex'inkine sürttü ve Alex'in göğsünden bir inilti çıkardı. Alex Ben'e doğru eğildi, bir eli aşağı kayarak onu daha da yaklaştırmak için gergin, sert bir alt yanağı kavradı.

Ben dudaklarını serbest bırakarak Alex'in boynundan aşağıya, sonra da kulağına kadar öptü. Alex'in gözleri Ben'in ısırdığı ve yaladığı, sikinin seğirmesine ve ihtiyaçla gerilmesine neden olan yerleri bulurken kafasının içine doğru yuvarlandı.

Alex'in nefesini kesecek kadar hızlı bir hareketle Ben yuvarlandı ve sırt üstü yatacak şekilde pozisyonlarını tersine çevirdi. Alex, yağa uzanıp onu ellerine yerleştirirken Ben'e baktı.

Alex başını sallayarak, "Ben," diye fısıldadı. "Emin misin? I ... Sana hala sonuncusunu anlatmadım. Bir şey var-"

"Umurumda değil," diye itiraz etti Ben. "Kendimi açıkça ortaya koydum ve aramızda ne olursa olsun bundan pişmanlık duymayacağım. Sen gittikten sonra Aubrey sırdaşım oldu, ama sadece ona güvendiğim için. Kimse yanımda değilken o yanımdaydı."

"Ben orada değilken," diye yakındı Alex.

"Bunun da bir önemi yok, artık yok. Sen her zaman en çok güvendiğim kişiydin ve tüm olanlara rağmen hala güveniyorum. Başka hiç kimseye veremeyeceğim parçalarım konusunda sana güveniyorum ve bunu sadece fiziksel olarak söylemiyorum."

Alex şiddetli bir coşku hissetti. Ben duymak istediği her şeyi söylüyordu. O üç tatlı kelimeyi henüz söylememiş olsa bile, Alex kendisine verilenleri kabul edecekti. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Eğilip

Ben'in yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da yağ şişesini açtı. Alex bir eliyle sikini kavrayıp diğer eliyle kıcının yarıklarını keşfederken Ben bacaklarını araladı ve dizlerini kaldırdı. Alex'in parmağı anüsüne bastırıldığında Ben sertleşti ve sıkı sfinkterden bir inçten daha az bir mesafe aldı.

Alex durakladığında Ben, "Devam et," dedi. "Uzun zaman oldu ama bunu istiyorum. Ben hazırım."

"Henüz değil," diye azarladı Alex. "Ama olacaksın."

Ben derin bir nefes aldı, Alex daha derine iterken vücudunun sertliği hafifledi. Tıpkı Ben'in ona yaptığı gibi acele etmedi, bir parmağını olabildiğince derine batırdı ve Ben'in sikini bir saniye dayanacak kadar rahatlatmak için çalıştı. Ben inledi, eli Alex'in sikinin üzerinde birleşti. Birlikte okşadılar, Ben'in tohumunun ilk sızıntısı parmak eklemlerinden aşağı damlıyordu.

"Daha fazla," diye sordu Ben, Alex iki parmağını itip kıvrırken, çok fazla vermeye isteksizdi. "Şimdi, Alex. Bana daha fazlasını ver."

Alex yavaşça üçüncü bir parmak ekleyerek, "Dikkat et," diye mırıldandı. "Seni incitmek istemiyorum."

Alex daha fazla yağ ekleyip parmaklarını daha derine iterek zevk noktasını bulduğunda Ben, "Siktir," diye inledi. "Bununla ilgili hiçbir şey acıtmıyor. Bu

... Tanrım, bu çok iyi."

Alex'in dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Bunu duyduğuma sevindim." "Kapa çeneni ve sikini bana ver."

"Henüz değil."

"Evet. Şimdi."

Alex durakladı ve Ben'e sakinleştirici bir bakış attı. "Sabırsızlık bunu daha da zorlaştıracak."

"Biraz daha sert olsaydım, patlardım."

Alex gülmek istedi ama Ben'in ihtiyacının aciliyeti kendisinininkini daha da artırdı.

Aletini yağladı ve Ben'in büzüşmesine daha fazlasını ekleyerek bacaklarını daha geniş itti. Ben de bir ayağını kullanarak Alex'i daha da yaklaştırdı. Alex kendini Ben'in üzerine attı, ateş mavisi gözlerinde bulunduğu yoğunluktan titriyordu. Ben gözlerini zorlukla kırıştırtıyor, Alex'i ateşli bir beklenti ve çıplak bir arzuyla izliyordu.

Alex, Ben'in açıklığına doğru dürttü, başını hafifçe içeri soktu ve durakladı. Ben gerilmişti ama hemen gevşeyerek Alex'in bir bacağını kaldırıp omzunun üzerinden almasına izin verdi. Ben kendi sikini tuttu, homurdanıp inlerken Alex dikkatli itişlerle daha derine doğru ilerledi. Başı zevkten dönüyordu, sıkı kavrama ve onu çevreleyen sıcaklık.

Alex geri çekilip daha da içeri girerken Ben ensesini sıkıca kavradı, alınları birbirine yaklaştı. Ben'in burnuna kendi burnunu sokup gülümsedi ve ateşli bir öpücükle ödüllendirildi.

Ben'in diğeri eli Alex'in kalçalarını kavradı ve dudaklarını tüketirken Alex'i daha yakına çekti. Alex son bir hamleyle son birkaç santimi kazandı, o ve Benedict birlikte gelirken inlediler, fiziksel olandan daha fazlasıyla bağlandılar.

Alex, Benedict'e bu kadar yakın olmanın, onun içinde olmanın, günün parlak ışığında yüz yüze yatmanın verdiği hislerle zorlukla nefes alabiliyordu. Alex, Benedict'in sikini pompalamaya yardım etmek için ellerini Ben'inkilerle birleştirerek onun içine doğru sallandı.

"Alex," diye homurdandı Ben. "Tanrım... Alex, evet."

"Ben," diye fısıldadı Alex karşılığında. "Seni özledim. Seni çok özledim."

Ben gırtlaktan gelen bir iniltiyle karşılık verdi, eli Alex'in sikini daha hızlı itiyordu. Nefesleri hızlandı ve sertleşti, yaklaşan bir doruğun işaretleri yüzünde belirirken kıcı Alex'in sikinin etrafında kenetlendi. Alex daha hızlı itti, kendi bitişi yaklaşıyordu. Ben dişlerini sıkıp kükrerken, siki sarsıldı ve taşıtı, metan akıntıları karnını kapladı. Alex'in çılgınca hamlelerine dayanamayan Ben, kıvranarak ve inleyerek doruk noktasına ulaştı. Alex asla pes etmedi, Ben'i doruk noktası boyunca pompaladı, sonra kendi ayak parmaklarını kıvıran bir güçle onu yırtarken üzerine çöktü.

Sonrasında birlikte uzandılar, uzuvları birbirine dolandı, dudakları çıplak tenleri boyunca sokuldu. Sonunda Alex kendini kurtardı ve sendeleyerek tuvalete gitti. İki çarşafı ıslatıp sabunla köpürttükten sonra birini kendi üzerinde kullandı, diğerini de henüz kılını bile kıpırdatmamış olan Ben'e uzattı. Ben çamaşırları karıştırırken gözleri yorgunluktan düşmüştü.

"Nasıl hissediyorsun?" Alex sordu.

Ben homurdandı ve kirpiklerinin altından ona baktı. "İyiim. Seni neden bu kadar beklettiğimi merak ediyorsun. Tanrım, bu mükemmeldi. Unutmuşum."

"O duyguyu bilirim."

Ben cevap vermedi, çünkü uyuyakalmıştı, çarşafı yan tarafına atmıştı. Alex hem onu hem de kendi çarşafını alıp götürdü. Yatağa girmeden önce örtüyü indirmişti ve şimdi örtüyü Ben'in göğsüne kadar çekebiliyordu. Artık uyuyamayacak kadar huzursuzdu ve yapması gereken planlar vardı. Nick'in yarın sabah yola çıkması planlanıyordu.

mektuplarını Aubrey ve Millicent için Londra'ya taşıyacaktı. Davetiyeleri bir hafta içinde doğru ellere ulaşacaktı.

Her şey umduğu gibi bir araya geliyordu ve Alex her şeyin ortaya çıkışını izlemek için sabırsızlanıyordu.

Uykusunda çok çekici olan Ben'e bir kez daha uzun uzun baktı. Alex arkadaş olduğu çocuğu, çok sevdiği genç adamı görebiliyordu ve bu, kalbinin hoş ve dokunaklı bir acıyla çiçek açmasına neden oldu.

Parmaklarını sarı saçlarında gezdiren Alex mırıldandı: "Seni seviyorum Ben. Her zaman seveceğim."

Ben, iç çekerek ve yan dönerek şaşırtıcı bir yanıt mırıldandı. "Ben de seni seviyorum, Alex."

CHAPTER 12

"Bu yazar, V Kontu'nun evindeki bir akşam yemeği partisi için çok imrenilen bir davet aldı. Söylentilere göre, en yüce akranlar katılacak - bu da bu etkinliği şu ana kadar yılın en özel etkinliklerinden biri haline getiriyor. Bu satırların yazarı, bu davette olup bitenleri size aktarmak için sabırsızlanıyor."

-The London Gossip, 15 Ocak 1820

Benedict merdivenlerden üçüncü kata çıkarılırken Alex'in sırtına baktı. Akşam yemeğinde, Alex'in yenileme iddiasına rağmen, evdeki eşyaların

Ne bir çalışma sesi ne de gelip giden bir işçi vardı. Alex cevap vermekte zorlanmıştı ama yemekten sonra ona göstereceğine söz vermişti.

"Tadilat yalan mıydı yani?" Benedict karanlık koridorda yürürlerken sordu, Alex'in lambası tertemiz zeminler ve büyüleyici lambri kaplamalar üzerinde parlıyordu.

"Bağışlayın beni," diye yanıtladı Alex. "Size gösterene kadar alt katta kalmanızı istedim. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu kat bu yılın başlarında yenilendi."

"Not edildi," dedi Benedict isteksizce. "Dediğın gibi, bu paylaşman gereken son sır. Onu korumak için yalan söylediğın için seni suçlamıyorum."

Alex bir kapının yanında durdu, Benedict'le yüzleşirken ifadesi kasvetliydi. "Sanırım ben açıklayana kadar bu yargıyı saklı tutmalısınız."

Benedict kaşlarını çatı. "Neyi açıklayayım? Burada ne saklıyorsun? Bir ceset mi? Bir korsan hazinesi mi? Paylaşmak istediğın bir adam mı?

Ben mi?"

Alex yüzünü buruşturdu. "Ben paylaşmayı seven biri değilim. Açıklamam gereken şey *bu*."

Kapı açıldı ve Benedict Alex'i içeri kadar takip etti. Ocakta yanan ateş çıtırdıyor, odaya serpiştirilmiş mumlar sarı ve pembe dekorları aydınlatıyordu. Benedict ilk başta ne gördüğünü anlayamadı, oyuncaklarla özenle düzenlenmiş raflara, daha fazlasıyla dolu başka bir sandığa ve sarı kurdeleyle süslenmiş sallanan bir ata bakarken zihni sarsıldı. Ateşin yanındaki sandalyede oturan ufak tefek bir kadın, örgü şişlerini tıkırdatarak çalışıyordu.

Kadın belirsiz bir gülümsemeyle onlara baktı. Ayağa kalktı, örgüsünü bir kenara bıraktı ve reverans yaptı. "İyi akşamlar lordum. Karnı doydu ve bu akşam çok neşeli. Onu yatırmaya mı geldiniz?"

Alex, Benedict'e gergin bir bakış atarak, "Evet," diye cevap verdi. "Ama önce onu misafirimle tanıştırmak istiyorum... ve sizi de. Rosalind, bu benim sevgili dostum Bay Benedict Sterling. Ben, bu Rosalind, bakıcımız."

Benedict'in aklından geçen son kelime buydu ve Alex'in ona göstermek istediği şeyin gerçekliği netleşti.

Ne değil... *kim*.

Rosalind bir selam verdi ve ardından Alex'e yönelik başka bir şey söyledi. Benedict bakıcının odayı geçip cilalı meşe beşiğe uzanmasını izlerken bunların hiçbirini duymamıştı. Elinde yürüyemeyecek kadar küçük ama kundaklanamayacak kadar büyük bir çocukla dik duruyordu. Bebek tombul yumruklarının arasında narin bir çingirak tutuyor, kadın yaklaşıp bebeği Alex'e uzatırken çingırağı sallamakla üzerine salya akıtmak arasında gidip geliyordu.

Alex çocuğu göğsüne yaklaştırp bir elini parlak sarı buklelerinin üzerinde gezdirirken Benedict inanamayan gözlerle baktı. Bebek, Benedict'in lehine babasını görmezden geldi, tek dişli bir gülümseme ve biraz salya, bir kısmının şiddetle isyan etmesine ve başka bir kısmının merakla dalgalanmasına neden oldu.

"Ben... bu Leydi Isabella Harriette Osborne."

Kız diş etleriyle ıngırağa tekrar saldırırken homurdandı ve tükürdü. Benedict, Alex'in dikkatli ve yalvaran bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

"O... o senin..."

"Kızım," diye tamamladı Alex. "Evet. Altı aylık."

Benedict, Katherine'in ölüm haberini okuduğu zamanı hatırlayarak hızlı bir hesaplama yaptı. O zamana kadar Katherine öleli birkaç ay olmuştu.

"Katherine doğum sırasında öldü," dedi.

"Birkaç gün sonra," diye yanıtladı Alex. Sesi alçak, saygılı bir nitelik kazanmıştı, sanki kızına sarılmak ve ölen karısından bahsetmek belli bir tanıma gerektiriyordu. "Bir şeyler ters gitti... çok fazla kan kaybettiği için zayıf düşmüştü ve asla iyileşemedi."

Benedict etrafına bakındı ve bakıcının onları terk ettiğini gördü. Yine de her ihtimale karşı sesini alçalttı. "Nasıl yaptın... Yani, *nasıl* olduğunu biliyorum ama..."

Alex, Isabella'nın sırtını hafifçe okşayarak, "Zor oldu," dedi. "Yıllar önce asla baba olamayacağıma karar vermiştim. Bir baba olmak için gerekenleri yapamazdım. Ya da ben öyle sanıyordum. Beni ikna eden Katherine oldu - beni o şekilde istediği için değil. Arkadaşlığımız çok saftı ve erkekleri tercih ettiğimi biliyordu. Ama bir çocuk istiyordu. Ona bu kadarını borçluydum, değil mi? Benimle hiçbir zaman tutkuya ya da gerçek aşka sahip olamayacağını, sadece kontes olmanın maddi rahatlığını yaşayacağını bilerek evlenmişti. O harika bir kadındı; zeki, tatlı ve besleyici. Katherine sevilecek birini hak ediyordu."

"Sen de öyle," dedi Benedict ve bu sözlerin sıradan bir güvence olmadığını anladı. Benedict ayrılıklarını yalnız ve ruhunun derinliklerinde bir acıyla geçirmişti. Yalnızdı, onu seven ya da sevecek kimse yoktu. Alex'in hayatının da aynı dayanılmaz yalnızlıkla ağırlaşmış olabileceğini hiç düşünmemişti.

Alex omuz silkerek, "Belki de," dedi. "Ama Katherine'in iyiliği için denemeye istekliydim. İstedim... En azından onun bundan zevk almasını sağlamanın benim görevim olduğunu hissettim, ama benden bunu yapmamamı istedi. Gebe kaldıktan sonra bunun devam etmeyeceğini bildiği halde, bu eylemden zevk almanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istemedi. Her gece onu ziyaret ediyor, en azından bir parça ilgi gösteremediğim için kendimden nefret ediyordum. Gebe kaldığında hissettiğim rahatlama ... daha fazlası gerekiyordu

Bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacağımızı bilmek. İkimizin de pek umurunda değildi ve unutup yolumuza devam etmeye hazırдық. Ama sonra ... Ella doğdu ve ... ve Katherine ..."

Benedict Alex'in omzunu kavradı ve sıktı. "Küçük Isabella hayatta kaldı. Katherine'den geriye kalan son parça o."

Alex gözyaşlarıyla dolu gözlerini ona çevirdi. "O zaman anlıyorsun. Katherine'den nefret etmek için her türlü nedenin olduğunu biliyorum."

"Ondan nefret etmiyorum. Onu çok az tanıyordum. Beni terk ettiğin için nefret ettiğim sendin, ama o nefret bile yersizdi. Onunla evlendiğin için mutluymuşsun gibi davranmam ama Katherine'in arkadaşı ya da Isabella'nın babası olarak bulabileceğin her türlü mutluluğu bulmanı da yadırgayamam."

Alex'in omuzları rahatlayarak çöktü ve Ella çingırağı ona uzatırken gülümsedi. Alex çingırağı onun küçük elinden aldığı anda Ella kıkırdadı.

"Sana benziyor," diye gözlemledi Benedict. "Katherine'in saçlarına sahip, ama senin gözlerin ve gülümsemen var."

Alex ona şaşkın bir bakış attı. "Kimin gülüşüne sahip olduğunu anlamamıza yetecek kadar dışı yok."

Benedict bir kaşını kaldırdı. "Gülümsemeni gördüğümde tanırım."

Alex, Isabella'yı yanında zıplatarak Benedict'e doğru yaklaştırdı.

"Ella, bu Ben. Onu seviyoruz... evet seviyoruz."

Benedict bir parmağını uzattı, kız parmağını kavradı ve sıktı. "Merhaba Leydi Ella. Sizinle tanışmak çok güzel."

Bebek ona gülümseyerek alt diş etlerinden çıkan tek dişini gösterdi; diş etleri kızarmış ve şişmişti, bu da bir eşin yolda olduğunu gösteriyordu.

"Onu kucağına almak ister misin?" Alex sordu.

Benedict kaskatı kesildi, içinde bir belirsizlik kabardı. "Ben... Sanırım yapmamalıyım."

Alex hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama itiraz etmedi. "Anlıyorum."

"İstemediğimden değil. Bebekleri seviyorum, sadece... sanırım her şey hakkında konuşmamız gerekiyor."

Benedict'in yüzü bu acemice telaşlanmadan dolayı kızardı. Burası zor bir bölge gibiydi ve nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Açıklamak zorunda değilsin," dedi Alex, yakındaki bir sallanan sandalyeye giderken Ella'yı sürekli zıplatarak.

"Hâlâ Cynthia ve babam var. Sizi ya da kızınızı töhmet altında bırakma riskini göze alamam."

"Ben," diye mırıldandı Alex, bebeği göğsüne yaslayacak şekilde düzenlerken. "Her şey bittiğinde konuşacağız. Ella'nın senden daha çok sevdiğimi iddia edebileceğim tek kişi olduğunu bildiğin sürece. O benim bir parçam. Ben nereye gidersem, o da oraya gider. Bence bunu kabul edip edemeyeceğini düşünmelisin."

Alex daha sonra dikkatini hâlâ oynamak istiyor gibi görünen Ella'ya yöneltti. Ella çingırağıyla oynadı ve gevezelik etti ama Alex onu sıkıca tuttu ve sallamaya başladı, bir yandan da Benedict'in anlamadığı sözcükler fısıldıyordu. Yapacak ya da söyleyecek bir şeyi kalmayan

Benedict, dadının terk ettiği sandalyeye oturdu ve baba-kızı seyretmeye koyuldu. Akıllı hâlâ Alex'in baba olması fikriyle boğuşuyordu ama önündeki sahne bunu fazlasıyla gerçek kılıyordu. Benedict'in hissetmeyi beklediği tiksinti yerine, ortaya çıkardıkları tabloya perçinlendi - Ella'nın masumiyeti, güçlü ama

Alex'i nazikçe tut.

Alex'in bir çocukla birlikte gelmesini kabul edebilir miydi? Birbirlerine yeniden bağlanmayı seçerlerse bununla yaşayabilir miydi?

Ella, Alex'in eli sırtındayken uykuya daldığında, Benedict cevabını buldu.

Evet, kesinlikle bununla yaşayabilir.

BAŞKA BİR FORT IGHT GEÇTİ Benedict by I yaklaşan maçı yaklaştıkça bir antrenman TELAŞI. Fisher onu zorlamadığı zamanlarda Alex ve Benedict'in varlığını öğrendiği için saklandığı yerden çıkarılan Ella ile birlikteydi. Henüz kızla bağ kurmaya hazır olmasa da, Benedict kendini sık sık onu izlerken buluyor, bebekken bile babasının doğal cazibesine sahip olduğunu fark ediyordu. Alex onunla oynarken kendisi de bir çocuk gibiydi; halının üzerinde yuvarlanıyor, oyuncaklarını yerde zıplatıyor ve Ella'yı her seferinde güldüren bir dizi ses çıkarıyordu.

Benedict, ikisi her zaman ayaklarının altındayken hayatın nasıl olabileceğini hayal etmesine izin vermeden önce, onu gülümsetiyor ve

Gölmek, geleceğin neler getirebileceğini bilmek istiyordu.

Geceleri birlikte geçiriyorlardı ve Benedict sevişmelerinin gizem ve çekişmelerden arınarak daha da güzelleştieğini fark etti. Uykuya dalana kadar birlikte yatıyor, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyorlardı. Yakında Cynthia ve babasıyla yüzleşmek zorunda kalacağını bilmesine rağmen, Benedict bunu düşünemeyecek kadar mutlu ve huzurluydu.

Alex, "Maçınız için Londra'ya dönene kadar sabırsızlanıyorum," dedi.

"Biz mi?" Benedict alay etti.

"Benden bu kadar kolay kurtulabileceğini düşünmedin, değil mi?" Alex cevap verdi.

Benedict şimdilik meseleleri olurluna bırakmaktan memnundu. Günler önce Aubrey'den bir mektup gelmiş ve Londra'da her şeyin yolunda ve sakın olduğunu bildirmişti. Not oldukça kısaydı, ama Benedict arkadaşının bir iş, bir aile ve kendisine emanet edilen görevle yeterince uğraştıeğını düşünüyordu.

Londra'ya doğru yola çıkmadan iki gece önce Alex'le birlikte akşam yemeği için giyinmişlerdi. Simmons ve Hamond kıyafetlerine aşırı özen göstermiş, Simmons Benedict'i bir başka renkli yeleğin içine sokmuştu. Bu yelek parlak altın rengindeydi, siyah süslemeleri ve pırıl pırıl düğmeleri vardı, siyah kravatı da parlak bir elmas kravat iğnesine fon oluşturunuyordu. Ceketini bordo kamgarndı ve geçtiğimiz haftalarda aldığı kaslar nedeniyle omuzlarına tam oturuyordu.

Alex, Benedict'i tepeden tırnağa incelerken, "Mükemmel," dedi. "Yine de... keşke Simmons'ın saçlarını kesmesine izin verseydin. Bu kıyafetler ve bu saçlarla tam anlamıyla kötü görünüyorsun. Gotik romanlardaki kötü adamlar gibi."

"Kimse saçına dokunamaz," dedi Benedict, Alex'in omzundaki küçük bir tiftik parçasını fırçalayarak. "Ve sen Gotik romanlar hakkında tanıdığım herkesten daha fazla şey biliyor gibisin."

Alex burnunu çekti. "Ne dersiniz deyin, bunlar sürükleyici sanat eserleri. Özellikle son iki yıl içinde popüler olan yeni bir yazardan çok hoşlanıyorum. Belki E. Whiswich'i duymuşsunuzdur?"

Benedict bir kahkaha attı, arkadaşlarından birinin bu yazarla evli olduğunu açıklamanın mı daha komik olduğunu yoksa

Alex, Evelyn Radcliffe ile tanışana kadar karanlıkta kaldı. Hugh'nun karısı kendine oldukça iyi bir isim yapmıştı, tabii ki *takma* bir isimle.

"Kadınla geçici bir tanışıklığım var."

Alex'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lütfen benimle dalga geçmediğini söyle."

Benedict omuz silkti. "Belki bir tanışma ayarlayabilirim." Alex onun kolunu tuttu, sıkıca kavradı. "Her şeyi yaparım." Benedict hınzır bir sırıtışın yüzüne yayılmasına izin verdi.

"Bir şey var mı?"

Alex onu kolundan çekerek göğüslerinin çarpışmasını sağladı ve Benedict'in dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Kesinlikle *her* şey."

"Bu sözünü tutacağım. Şimdi bana Fisher ve seninle yemek yemek için neden böyle giyinmek zorunda kaldığımı söyleyecek misin?"

Elini kalbinin üzerine koyan Alex sahte bir dehşetle soluk soluğa kaldı. "Bir kontun ve bir boks ustasının arkadaşlığı senin için yeterince iyi değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Benedict gülerek. "Ve seni o paltonun içinde görmek hoşuma gidiyor. Benimkine uygun olanı giymediğin için teşekkür ederim - arkamdan yaptırdığın için seni hâlâ affetmiş değilim."

Alex iki eliyle mor paltosunun yakalarını düzeltti, imzası olan sarı kravatının sıçraması eşsiz bir tezat oluşturuyordu. "Sizi gölgede bırakmak istemedim, bu yüzden menekşeyi seçtim. Zarif kıyafetinizin nedenini birazdan size açıklayacağım. Önce size bir teklifim var."

Alex'in ona bankta oturmasını işaret etmesinin ardından Benedict sırıttı. "Bir teklif. Ben de bunun benim işim olduğunu sanıyordum."

Alex ciddiyetini koruyarak elini göğüs cebine attı. "Bu sefer bu benim işim. Bunun sana ait olduğuna inanıyorum."

Benedict yirmi beş bin pound tutarında imzalanmış bir banka çekini açarken göğsüne bir buz kütlesi yerleşti. Birdenbire Alex'in fahişesi gibi davranmak iğrenç ve yanlıştır gelmeye başladı. Bu anlaşılmaya bir nedenle başlamıştı ama şimdi çok pişman olmuştu.

"Alex-"

Alex, Benedict'in geri vermeye çalıştığı taslağı kabul etmeyerek, "Beni bir dinle," dedi. "Senin için önemli bir karar veriyorum."

Eller. İlk tercihin kolay olacak. Parayı al ve Cynthia'yı susturmak için kullan-evet, buna bu yüzden ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bana söylemene gerek yoktu; bir planın olduğu konusunda ısrar ettiğinde yeterince açıktı. Planın bu parayı benden kazanmaya bağlı görünüyordu... ve kazandın da."

"Başka bir yol bulabilirim. Senin paranı istemiyorum. Burada birlikte yaptığımız şeyi satın alamazsın. İkinci şanslar bir meta değildir."

Alex'in ona gülümsemesi buz gibi bloğu ısıttı ve Benedict sanki yeniden nefes alabilecekmış gibi hissetti.

"O zaman daha iyi bir seçim yap," dedi Alex. "İkinci seçeneğin, Cynthia ve babanla *benim ilgilenmeme* izin vermen. Sen bir şey söylemeden önce... Nick ve ben bu gece bu işi bitirmek için bir plan geliştirdik. Her şey hazır, ama senin iznin olmadan harekete geçmeyeceğiz. Eğer hayır dersen, bu yemek sadece bu kadar olacak. Evet dersen, müdahale etmeden planı uygulayacağım konusunda bana güveneceksin."

Benedict'in aklı, bu görevi başkasına emanet etmesinin aptallık olacağını haykırıyordu. Kalbi ona her şeyi çok uzun zamandır tek başına yaptığını ve yorgunluğunun kendi yarattığı bir sorun olduğunu söylüyordu. Hayatının bu evresini geride bırakmaya ve yeni bir şeye başlamaya fazlasıyla hazır -belki de Alex ve Ella'yı da yanına alarak.

Alex ona altı çocuk ve bir sepet dolusu yavru köpeklerle geri dönebilirdi ve Benedict onu yine de kabul ederdi. Ne istediğini biliyordu ama bunu elde etmeden önce Cynthia'nın ve Vikont'un engellerini ortadan kaldırması gerekiyordu. Görünüşe göre Alex, gençlik aşklarının hayallerini gerçeğe dönüştürmek için onunla birlikte savaşmaya istekliydi. Benedict bunca zaman onun zayıf olduğunu düşünmüştü; kalıp savaşmayı seçmek yerine çekip gittiği için bir korkak olduğunu.

Ama geçmişe bakmanın gücü için söylenecek çok şey vardı. Şimdi ne yaptığını bilen Benedict ne kadar y a n ı l d ı ğ ı n ı görebiliyordu. Gerekeni yapmak için inanılmaz bir irade gücü gerekiyordu ve Alex Bunu bir kez kanıtlamıştı ve tekrar kanıtlamaya hazır görünüyordu.

"En azından bana planın ne olduğunu söyleyecek misin?" diye bastırdı.

"Hayır," diye ısrar etti Alex. "Eğer evet derseniz, bunu bana olan inancınızı gösterdiğiniz ve değişiklik olsun diye liderliği başkasına bıraktığınız şeklinde algılayacağım. Dans pistinde berbat bir liderim ama sana söz veriyorum, sana ve arkadaşlarına yönelik bu tehdidi etkili bir şekilde sona erdirmeye hazırım ve

verimli bir şekilde. Sanırım geriye sorulacak tek bir soru kalıyor. Bana güveniyor musunuz?"

Benedict ayağa kalktı ve banka çekinin yere düşmesine izin verdi. Alex'in parasını almanın aralarında yeni bir çatlak açacağını hissediyordu. Şimdi Alex'in hak ettiği adam olabileceğini kanıtlamanın tam zamanıydı.

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Sana güveniyorum."

Alex gülümseyerek Benedict'i çabucak kucakladı. Sonra elini tutarak Benedict'i yatak odasından çıkardı. "Unutma, karışmak yok."

"Duvardaki bir sinek kadar sessiz olacağım. İtiraf etmeliyim ki, bu gizemli planın ortaya çıkışını izlemek için sabırsızlanıyorum."

Merdivenlere ulaştıklarında birbirlerinin ellerini bıraktılar ve sessizliğe gömüldüler. Benedict'in üzerine ağır bir son duygusu çöktü ama Alex'in teklifini neden kabul ettiğini kendine hatırlattı. Kanıtlaması gereken bir şey vardı ve Alex'i hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Yemek odasının açık kapılarından gelen seslerin mırıltısı onlara doğru uzanıyordu - o kadar çok ses vardı ki Benedict hepsini ayırt edemiyordu.

"Bir akşam yemeği partisi mi?" diye fısıldadı yaklaştıklarında, kahkaha dalgaları ve sohbetin tiz ve pes sesleri onlara doğru uzanıyordu.

"Daha önce katıldığınız hiçbir şeye benzemiyor."

Odaya girdiklerinde mırıltılar kesildi, kâhyanın sesi isimlerini söyledi. Spekülatif ve sorgulayıcı onlarca çift göz üzerlerine dikildi. Masada boylu boyunca oturanlar arasında Benedict en yakın arkadaşını gördü. Hugh yanında hamile Evelyn'le oturuyordu; Evelyn'in kulağına bir şeyler fısıldarken esmer başları birbirine eğilmişti. Yanlarında Aubrey ve Lucinda, sonra David ve karısı Regina oturuyordu. David'in karısı durumunu yeni yeni göstermeye başlamıştı ve ruhani güzelliği kocasının esmer yakışıklılığının mükemmel bir tamamlayıcısıydı. Dominick ve Calliope onların karşısında, Millicent ve Celeste de Dominick'in solunda oturuyordu. Millicent şarap kadehini kaldırdı ve Benedict'e yavaşça başını salladı, sanki burada olduğu için her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek ister gibiydi.

Ailesi olarak gördüğü insanların varlığı endişesini bir nebze olsun gidermişti ama dikkati kısa sürede dağıldı

odanın diğer sakinleri tarafından. Babası baş koltuğun solunda oturuyordu, asık suratlı ve heybetliydi, ağzı koyu bir kaş çatmayla sabitlenmişti. Diğer koltukları soyluların diğer üyeleri dolduruyordu: bir dük, üç kont, iki vikont ve bir baron. Bazıları eşleriyle birlikte gelmişti, bazıları yalnızdı ama hepsi önde gelen, tanınmış üyelerdi.

Alex onun sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek bir tören ustası gibi kollarını iki yana açtı ve o çekici gülümsemesini takındı. "Lordlarım ve hanımefendiler, bu akşam bana katıldığınız için teşekkür ederim. Birçoğunuz üniversiteden yakın arkadaşım Bay Benedict Sterling'i tanırıyorsunuz. Babası da burada bizimle birlikte. Vikont Sterling, sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

Sözlerindeki keskinlik, Alex'in Benedict'in babasının evinde olmasından hiç de memnun olmadığını açıkça gösteriyordu. Vikont'un yüz ifadesi bu duygunun karşılıklı olduğunu gösteriyordu.

Alex, "Ben, eğer istersen masanın sonundaki yerini al," diye ikna etti.

Benedict isyan etmek istedi ama ona söyleneni yapmak için mücadele etti. Aubrey'nin sabit bakışları her zaman olduğu gibi onu destekledi ve kararlılığını pekiştirdi. Benedict yerine oturup babasından olabildiğince uzakta oturduktan sonra Alex'e baktı ve bekledi.

"Davetiyelerinizde de belirtildiği üzere, bu yemek bir araya gelip sosyalleşmemiz için bir fırsattan çok daha fazlası. Aynı zamanda krallığın akranları olarak ortak gücümüzü birleştirerek başımıza musallat olan belayla başa çıkmamız için bir fırsat. Elbette Londra Dedikodusu'ndan bahsediyorum."

Sesler bir yaygara halinde yükseldi, birçoğu ele geçirilmesi zor dedikodu yazarına küfrediyor, diğerleri sırlarını korumak istercesine birbirlerine fısıldıyordu.

Alex gürültüyü bastırmak için sesini yükseltti. "Lütfen! Sakin olun ve beni dinleyin. Bu kısır skandal sayfasının sona ermesinde çıkarı olan biri olarak, harekete geçme zamanının geldiğine karar verdim. Başkalarının da olduğunu biliyorum, ancak son köşe yazılarını incelediğimde her birinizin bu kadının kaleminden iftiraya uğradığını gördüm. Birlikte, onun saltanatına son verecek kadar etkiliyiz."

"Nasıl?" diye sordu baronlardan biri, Benedict'in karısının görmeyeceği şekilde Londra'nın dört bir yanına üç metres sakladığını bildiği biri. "Kimse onun kim olduğunu bilmiyor."

Alex, Ben'in bakışlarıyla karşılaştı ve göz kırptı, ilgi odağı olmaktan keyif alıyor gibiydi. "Lordum, sorunuzu yanıtlamadan önce onur konuğumuzu takdim etmeliyim. Hodge, lütfen onu içeri al."

Kâhya ön odanın kapısını açmak için hareketlendi, ellerini kalçalarına dayamış bir kadın gürültüyle içeri girerken kenara çekildi. Cynthia Milbank'ti, şık giyinmişti ve öfkeliydi.

"Bunun anlamı ne?" diye tısladı ve suçlayıcı bir parmakla Alex'in üzerine yürüdü. "Beni buraya davet ediyorsun, sonra da beni bu odaya kilitleyip çürümeye mi terk ediyorsun?" Alex, Cynthia'nın kolunu nazikçe tutarak onu diğer konuklarla yüzleşmesi için çevirdi. Cynthia'nın sertleşmiş ağzı bir şok çemberine dönüşürken Benedict bir kıkırdamayı bastırdı. Öfkesinden, diğerlerinin akşam yemeği için yerlerine oturduklarını bile fark etmemişti. Benedict'in bakışlarıyla karşılaştı ve

küçük bir el sallayarak onunla alay etmekten kendini alamadı.

"Bayan Milbank, beklettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı Alex. "Ama büyük girişiniz için her şeyin hazır olduğundan emin olmalıydım. Görüyorsunuz, tüm bu insanlar sizinle tanışmak için burada toplandı."

Cynthia'nın keskin bakışları Alex'i delip geçti, kısa boyu onun varlığını hiçbir şekilde azaltmıyordu. Benedict'in duyamayacağı bir şeyler fısıldadı ama her neyse Alex'i güldürdü.

"Zamanla her şey ortaya çıkacak, Bayan Milbank. Lütfen masanın başına oturun. Bu koltuğu sadece sizin için ayırdım."

Şimdiye kadar bazı konuklar Alex'in açıklamak üzere olduğu şeyi fark etmişti. Cynthia'ya yönelttikleri kin dolu bakışlar çok şey anlatıyordu ama kimse Alex'in sözünü kesmek istemiyor gibiydi. Odaya açılan her kapıda uşaklar beklerken ve soyluların gözleri onun üzerindeyken, Cynthia'nın oturmaktan başka çaresi yoktu.

"Şimdi," dedi Alex, ellerini Cynthia'nın sandalyesinin arkasına dayayarak. "Lordlarım ve hanımefendiler, size Cynthia Milbank'i takdim edebilir miyim... Londra'nın meşhur dedikoducusu."

Zampara baron ayağa kalkmış, Cynthia'ya öfkelenirken tükürükleri havada uçuşuyordu. "Seni entrikacı küçük fahişe! Seni... seni vicdansız yılan!"

Hartmoor Kontu, Benedict'in sol tarafındaki yerinden, "Ben de katılıyorum," dedi. Adam İskoç aksanıyla ve sırtına kadar inen saçlarıyla tanınıyordu; aynı zamanda 'Hartless' olarak anılmasına neden olan bir dizi skandal eylemi de vardı. Hiç kimse

hakareti yüzüne karşı söylemeye cesaret etti. "Adım o acınası küçük köşenizde çok fazla yer aldı. Hak edilmiş olsa bile." Birkaç gergin kahkaha yükseldi ama konukların çoğu bu haber karşısında felç olmuş gibiydi. Benedict büyülenmiş gibiydi, artık tamamen bu gösteriyi izlemeye odaklanmıştı. Babası sanki ayağa kalkıp Alex'i yumruklamak istiyormuş gibi görünüyordu - Benedict bunu oturarak kabul etmezdi. Eğer Alex bir gösteri istiyorsa, Benedict onu memnun etmeye hazır.

Cynthia başını dik tutarak, "Kanıtınız yok," diye gürledi. "Bu çok çirkin bir suçlama. Seni iftira atmaktan mahkemeye vermeliyim!"

Alex, "Ve bu odadaki her erkek bu iyiliğe, iftira suçundan hapse atıldığınızı görerek karşılık verecektir," diye karşılık verdi. "Oturun, Bayan Milbank!"

Cynthia sandalyesinden kalkmak üzereydi ki Alex'in yükselen sesi onu irkiltti ve sırt üstü yatırdı. Öfkeden neredeyse homurdanıyordu, Benedict'e öldürücü bir bakış fırlatırken omuzları kabarıyordu. "Bunun arkasında sen varsın, biliyorum."

Benedict cevap veremedi Alex araya girdi. "Bay Sterling'in bu akşam için ne planladığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu davet ettim çünkü bu odadaki herkes içinde en çok çamura buladığınız kişi onun adı. O da en az bizim kadar bu masada oturmayı hak ediyor."

"Duyduk, duyduk!" David kadehini kaldırarak seslendi.

"Şimdi," diye devam etti Alex. "Kanıtım olmadığı iddianıza gelince ... Hodge, lütfen Bay Lyons'u içeri al."

Koridorun kapısı bir uşak tarafından açıldı ve Warin Lyons içeri girdi. Elinde birkaç tomar belge taşıyordu. Benedict'i başıyla onayladıktan sonra sessizce odanın içinde dolaşmaya başladı ve herkese bir tomar kâğıt uzattı. Benedict'i en sona sakladı, soğukkanlı yüzü gözlerindeki eğlenceyi yalanlıyordu.

"Bay Sterling," diye mırıldandı Benedict'in önüne bir demet bırakırken. "Benim için yaptığınız her şey için bunu bir teşekkür olarak kabul edin."

Lyons yemek odasının bir köşesine çekilirken Benedict kâğıtlara baktı, bulduğu şey karşısında afallamıştı. Alex konuşurken o ve diğerleri sayfaları çevirdi.

"Her birinize farklı bir belge koleksiyonu verildi, bunları incelemek için elden ele dolaştırmaktan çekinmeyin. Ama bulacaklarınız arasında Bayan Milbank'in Whitechapel ve Marylebone'daki matbaalara yaptığı ödemelerin kayıtları var - her ikisi de *The London Gossip*'in şehir içinde ve dışında dağıtılan nüshalarının basımından sorumlu. Ayrıca, Bayan Milbank'in köşesinde şişlenmekten kurtulmak için paraları gasp edilen lordların şahitler huzurunda imzalanmış yazılı ifadeleri de bulunmaktadır. Bay Graham, Bay Burke ve Bay Radcliffe'e bu ifadeleri topladıkları ve tanıklık ettikleri için teşekkür etmek isterim. Her bir ifade, Bayan Milbank'in çirkin taleplerine boyun eğen her bir adamın para yatırdığını gösteren banka kayıtlarıyla eşleştirildi."

Kontlardan biri elindeki belgelerin üzerine bir yumruk indirdi, burun delikleri alev alevdi ve gözleri öfkeyle açılmış bir halde Cynthia'ya bakıyordu. "Onun yargılanmasını ve işlediği suçlar için cezalandırılmasını istiyorum! İftira! Gasp! Şantaj! Buna izin verilemez!"

Birkaç ses onaylarcasına yükseldi, en yüksek ses üç metresi olan barondan geldi. Benedict'in babasının yanında oturan bir başka adam ayağa kalkarak tüm odayı ayağa kaldırdı.

Camden Rycroft, Majesteleri Avonleah Dükü, tüm toplantı boyunca sessizliğini korumuş, keskin mavi bakışları hiçbir şeyi kaçırmamıştı. O ayağa kalktığında herkesin sessizleşmesi, krallığın en güçlü akranlarından biri olarak hak ettiği konumunun bir göstergesiydi.

"Katılıyorum lordum, bu böyle devam edemez," dedi. "Ancak hepinize hatırlatmalıyım ki halka açık bir duruşma skandallarımızı gün ışığına çıkaracaktır. Bazılarımızın diğerlerinden daha tehlikeli sırları var ve onun başka nelere vakıf olduğunu henüz ortaya çıkaramadık."

"Çok doğru, Majesteleri," diye yanıtladı Alex. "İşte bu yüzden, bu kadının zehirinin daha fazla yayılmamasını sağlamak için sizin ve buradaki herkesin yardımına minnettar olacağım. Bu süreçte itibarımızı koruyacak ve sırlarımızı saklayacağız."

Cynthia ayağa fırladı ve sandalyesini Alex'in ortasına doğru itti. Öfkeden köpürmüştü, yumruklarını sıkmış, sanki soğuk gözlerini her birinin üzerinde gezdirecekmiş gibi çılginca dönüyordu.

"Bu çok saçma! Hepiniz bu iddialara inanacak kadar aptal olamazsınız! Bu belgeler uydurma ve Lord Vautrey'nin

Bana karşı yürüttüğü kan davası, kendi iğrenç sırlarını örtbas etme çabasından başka bir şey değildir!"

"Bundan sonraki sözlerinize çok dikkat edin, Bayan Milbank," dedi Alex, alçak sesi uyarı yüklüydü. "Size karşı nazik olmaya hazırım, ama sadece şansınızı zorlamazsanız. Kendi çatım altında namusuma yönelik suçlamalara müsamaha göstermeyeceğim. Şimdi otur ve çeneni kapat."

"Hayır!" diye kükreyerek masadan uzaklaştı, bir eli göğsünün üzerine düştü. "Hayır! Bu doğru değil! Böyle olmaması gerekiyordu!"

"Ah, anlıyorum," dedi Alex. "Bay Sterling'in kaprislerinizi karşılamasını beklediniz. Sırlarını saklaması için ondan ne kadar para koparmaya çalıştınız?"

"Bu adam hepimizin burnunun dibinde bir fuhuş çetesi yönetiyor!" diye bağırarak Benedict'e doğru vahşi bir el salladı. "Kendisi The Gentleman Courtesans'ın sahibi, Londra'nın savunmasız kadınlarını birkaç erkeğin cinsel iyiliklerini satarak avlamaya çalışan entrikacı bir fahişe. Birçoğu bu gece burada. Bay Drake, Bay Burke, Bay Graham ve Bay Radcliffe! Hepsi bu iğrenç girişimin gönüllü katılımcılarıydı!"

Cynthia'nın tiradını izleyen patlayıcı sessizlikte bir iğne düşse duyulabilirdi. Benedict'in vücudundaki her kas kasıldı, elleri kadını durduğu yerde boğmak için kaşınıyordu. Ama diğerleri merakla arkadaşlarına bakarken, hiçbiri irkilmedi. David'in dudakları sanki özel bir şakaya gülüyormuş gibi titriyor, Nick ise diline dolanan kelimelerle patlayacakmış gibi görünüyordu.

Alex her zamanki gibi soğukkanlılığını korudu. "Bay Burke, bu saçma iddiaya cevap vermek ister misiniz?"

Nick ayağa kalkarken Cynthia'ya utangaç bir sırıtış attı. "Lordlarım ve leydilerim, yalancılığı ve entrikacılığı kanıtlanmış bu kadının dengesiz saçmalıklarına rağmen, sizi temin ederim ki böyle bir kurum yok. Centilmen fahişeler yoktur."

"Yalan söylüyorsun!" Cynthia bağırdı. "Kanıtım var! Neredeyse bir yıl boyunca yatağını ısıttığına dair bana yemin eden bir kadının ifadesi. Bir elbise dükkânı gizli buluşma yeri olarak kullanılıyordu. Telefon kartlarınız-"

"Sadece benim ve arkadaşlarımla kuruluşunda yer aldığı gerçek ajansın baş harflerini yazdım. The Gentleman Courters; evliliğe hazırlık için skandallarla anılan erkekleri ıslah etmeye ve potansiyel gelinleri eş arayan erkeklerle eşleştirmeye adanmış bir ajans."

Benedict ne duyduğunu anlayamadan Nick'e baktı. Bu her zaman bu kadar basit miydi -bir fahişelik girişimini çöpçatanlık olarak gizlemek?

"Nick sözlerine şöyle devam etti: "Bay Sterling'in vesayeti altına girmiş olan herkes size onun insanları okuma konusunda esrarengiz bir beceriye sahip olduğunu söyleyebilir. "Bu yeteneği sayesinde beni ve arkadaşlarımla mükemmel arkadaşlarla eşleştirmeyi başardı. Benedict'in beni güzel karımla eşleştirmesi sayesinde bugün burada ıslah olmuş, aşık ve her zamankinden daha mutlu bir adam olarak duruyorum."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye ekledi Hugh, Nick'in ayağa kalkışına eşlik ederek. "Eğer The Gentleman Courters olmasaydı, hayatımın ışığı olan sevgili Evie ile asla eşleşemezdim. Ne ilk çocuğumu bekliyor olurdum ne de sanatımda böylesine büyük bir başarı elde ederdim."

David elini Regina'nın masadaki elinin üzerine koyarak ona şefkat dolu bir bakış attı. "Sanırım bu odadaki herkes biliyor ki, Bay Sterling beni bugün olduğum gibi bir adam haline getirmeseydi, böyle bir kadınla asla şansım olmazdı... sevgili Regina'm gibi bir kadına layık bir adam."

Aubrey karısının eldivenli parmak eklemlerini öptü ve sırtıttı. "Arkadaşlarımla daha önce söylediklerini ne kadar güzel tekrarlasam azdır. Mutluluğumuz için hepimiz Bay Sterling'e teşekkür etmeliyiz. O yanlış bir şey yapmadı ve Bayan Milbank, Bay Sterling'i kötü biri olarak göstermek için ajansın gerçek ruhunu çarpıtmayı kendine görev edindi."

Nick yerine otururken, "Belki de kız kurusu olmasının suçlusu kendisidir," diye mırıldandı.

David bir kahkaha atarak neredeyse masaya şarap kusacaktı, Aubrey ise hem ona hem de Nick'e başını salladı. Benedict ne hissettiğine karar veremiyordu, Alex'in planının ustaca düzenlenmiş halini gözlerinin önünde canlandırırken başı dönüyordu. Arkadaşlarının bir araya gelerek Centilmen Fahişeler hakkındaki söylentileri sonsuza dek sona erdireceklerini asla düşünemezdi. Bu sadece

Hepsini ne kadar hafife aldığını, gereksiz yere ne kadar çok şeyi tek başına üstlendiğini.

Alex sönük ve yenik Cynthia'ya bakarak, "Şimdi," dedi. "Gerçeği itiraf etmeye hazır mısınız? Seni uyarıyorum, bize yalan söylemeye devam edersen iyi niyetim azalacak ve seninle sert bir şekilde uğraşmak zorunda kalacağım."

Cynthia gözlerini haliya dikmiş, çökmüş omuzları ve ıslak, kızarmış yanaklarıyla çaresizliğini anlatıyordu. "Pekâlâ... evet. Evet, ben Londra Dedikoducusuyum." Başını kaldırdı, isyankâr duruşunu sürdürürken gözyaşlarıyla dolu yüzü neredeyse morarmıştı. "Ama ben sadece siz lordların unvanlarınızla ve hak etmediğiniz servetlerinizle bizden daha iyi olmadığınızı kanıtlamak için Dedikoducu oldum. Siz sadece insansınız, iğrenç hayvanlar ve birlikte olduğunuz fahişeler!"

Celeste dudaklarını büzerek, "Bu söze içerledim," dedi.

Millicent, "Kahretsin, ben de bu söze benziyorum," diye karşılık verince iki kadın da kıkırdayarak birbirlerine doğru eğildi.

Hartmoor Kontu, "Fahişe olmakta yanlış bir şey yok," diye ekledi. "Bu iyi ve dürüst bir iş."

"Benimle alay etmeye cüret etme!" Cynthia bağırdı. "Sırlarınızı, geçim kaynaklarınızı, geleceklerinizi avucumun içinde tuttum! Dilediğimi bir kalem darbesiyle yok ettim ve her birinizi istediğim zaman alaşağı edebilirdim. Ben önemsiz bir tüccar kızı değilim. Sizden daha iyi, daha zeki olduğumu kanıtladım! Ben kendimi sıfırdan yarattım ve hiçbiriniz aynı şeyi yaptığımı iddia edemezsiniz! Kendimi hepinizden daha güçlü hale getirdim!"

"Artık değil," dedi Alex. "Bundan böyle, London Gossip adı altında ya da başka bir takma adla yazdığınız tüm yazılar sona erecek."

Cynthia, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, "Asın sizi," diye bağırdı. "Hepinizi asın!"

"Bayan Milbank, size karşı sabrım çoktan tükendi," diye karşılık verdi Alex. "Sessiz olacak ve beni dinleyeceksiniz! Londra Dedikoducusu olarak geçirdiğiniz süre sona erdi ve burada toplanan insanların yardımıyla, bir daha asla başka bir insanı incitemeyeceğinizi garanti edeceğim. Öncelikle, Londra'daki her matbaacı anlaması için üreten herhangi

Sizin tarafınızdan yazılan materyaller korkunç sonuçlara yol açacaktır. İşleri kuruyacak ve yok olacaklar - bunu biz kendimiz göreceğiz."

"Kesinlikle yapacağım," diye homurdandı Hartmoor.

"İkinci olarak, Bay Lyons'un yardımıyla, yanınızda çalışan tüm adamların isimlerini temin ettim. Bir daha sizin adınıza parmaklarını bile kıpırdatmamaları için onlara yüklü bir ödeme yapılacaktır. Destek için haydutlarınız olmadan birilerinin gözünü korkutmayı deneyin."

Hartmoor, "Bu çabayı bizzat kendim finanse edeceğim," dedi. "Memnuniyetle."

"Ben de ona yardım edeceğim," diye ekledi baron.

"Teşekkür ederim, lordlarım," diye yanıtladı Alex. "Üçüncüsü, gazetelerinizi dağıtmak için kullandığınız genç çocuklar, aldıkları düşük ücretler ve maruz kaldıkları zulüm için tazmin edildiler. Aileleri rahat içinde yaşayacak ve çevrelerindeki herkese sizden daha fazla iş kabul etmemelerinin iyi olacağını söyleyecekler."

Avonleah Düşesi Margaret Rycroft, "Hanımlar Hayırseverlik Cemiyetimin yardımıyla, muhtaç durumda yaşayan hiç kimsenin size sürünerek gelmemesini sağlayacağım," dedi. Sessiz ve dengeli bir kadındı, yumuşak sesi Cynthia'ya bakarken ısırmalı bir keskinlik taşıyordu. "Bir kadının gücü, başkalarını ne kadar iyi yıkabildiğinde değil, başkalarını inşa etme konusunda ne kadar tutkulu olduğundadır."

"Ondan hoşlanıyorum," diye fısıldadı Celeste Millicent'a. Daha doğrusu fısıldamaya çalıştı ama çok fazla şarap duyularını ele geçirmişti.

"Çok tatlı bir kız," diye cevap verdi Millicent. "Hatırlat da seni onunla sonra tanıştırayım."

"Sonunda," diye devam etti Alex. "Londra'yı derhal terk edeceksin. Nereye gittiğin ya da hayatının geri kalanında ne yapacağın umurunda değil, ama eski numaralarına devam ettiğine dair en ufak bir ipucu olursa, ulaşabildiğim her yere seni Londra Dedikoducusu olarak tanıtan broşürler dağıtacağım. Gerçekte kim olduğunuzu bilmek isteyecek çok sayıda lord olduğunu tahmin ediyorum ve sizi benim kadar kolay bırakmayacaklardır."

Dük, "Ve Bayan Milbank," dedi. " bu taleplere kulak vermeyi reddetmeyi önermem. Ben Lord Vautrey'nin

Broşürlerin sayısı binlerle ifade ediliyor ve İngiltere'nin en ücra köşelerine kadar dağıtılıyor. Hiçbir yerde hoş karşılanmayacaksınız."

Cynthia dişlerini sıktı ve başını salladı. "Hayır. Bunu yapmayacağım." "Ya yaparsınız ya da kanunu devreye sokarız. Elimizdeki tüm kanıtlarla

İngiltere'deki hiçbir mahkeme size sempati göstermeyecektir. Gerçek karakteriniz ortaya çıktığında Bay Sterling hakkında yaymaya çalıştığınız yalanlara kimse inanmayacak. Hapishanede çürüyeceksiniz... hatta belki de ailenizin adını paylaştığınız hapishanede. Şimdi görebiliyorum... Cynthia Milbank, Milbank Hapishanesi'nde bir mahkum. Bir şaka, gözden düşmüş biri. Yaptıkların için adil bir ödül olurdu."

Hartmoor, "Alternatif olarak... hapsetmek için mükemmel olabilecek uzak bir İskoç şatom var," diye mırıldandı.

Hartmoor'un tehditkâr bakışları karşısında Cynthia'nın yüzü bembeyaz kesildi.

Hartmoor sırtı ve küçümseyici bir el salladı. "Sadece şaka yapıyorum

... yine de Lord Hazretlerine kulak vermeniz akıllıca olacaktır. Bu teklif benim verebileceğimden daha iyi."

Cynthia yutkunurken boğazı düğümlendi. "Pekâlâ. Görünüşe göre bana başka seçenek bırakmadınız."

"Aramızda özel olarak halledilmesi gereken bir konu daha var," dedi Alex. "Eğer işbirliği yaparsan, anlaşmamızın mühürlendiğini düşüneceğim. Aksi takdirde anlaşma iptal olur."

Benedict, Alex'in gözlerini babasına diktiğini fark etti ve hissettiği rahatlamanın yerini bir başka korku dalgası aldı. Alex, Cynthia ve Vikont'u tek bir hamlede halletmeye niyetli olduğunu ima etmişti. Elinde başka neler olduğunu merak etmek Benedict'i diken üstünde oturtuyordu.

Cynthia masada oturanların bakışlarından kaçınarak, "Anlaştık," dedi.

"Mükemmel bir karar," dedi Alex. "Hodge, Bayan Milbank'e ön odaya kadar eşlik et. Ben de birazdan ona katılacağım. Geri kalanınıza gelince, akşam yemeğinin servis edildiğini duyurmaktan memnuniyet duyuyorum. Yiyin, için ve zaferin tadını çıkarın."

Tüm yemek salonu bir anda ayağa kalktı, insanlar kadehlerini kaldırdı, el sıkıştı ve gülümsedi. Benedict doğruca Alex'e yöneldi, ancak yoluna çıkan babası tarafından engellendi.

Vikont, "Tanrı aşkına, ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu. "Bu zevksiz gösteriyle ne elde etmeyi düşünüyorsunuz?"

Alex, Vikont'un arkasından yaklaşarak, "Şimdi, şimdi, Lord Sterling," diye mırıldandı. "Ben'in benim yaptığım bir şeyden kendine pay çıkarmasına izin veremem. Sanırım tam bir açıklama yapmam gerekiyor. Ben'e, bana ve Bayan Milbank'e ön odada eşlik eder misiniz?"

Alex onun yanına geldiğinde Vikont, çenesini sertleştiren bir meydan okumayla ona baktı. "Ne senden ne de bir başkasından emir almayacağım."

Alex yaklaşıp sesini sadece onların duyabileceği kadar alçaltarak Vikont'un meydan okuyan bakışlarına karşılık verdi. "Şimdi bize eşlik edeceksiniz, yoksa Bayan Milbank ve onun sizin tasarladığınız bir plana dahil olmasıyla ilgili başka bir duyuru yapacağım."

Benedict'in babasının yüzü kızarmış, şakağındaki bir damar atmaya başlamıştı. "Yapamazsın."

"Az önce kendi yemek odamda bir dedikodu satıcısını ifşa ettim. Beni sınamanızı tavsiye etmem."

Benedict babasının yenilgisinden büyük keyif aldı, çünkü adamın itaat etmekten başka çaresi kalmamıştı. Diğer konukların arasından omuzlarını kaldırarak geçti ve arkasına bile bakmadan kapıdan içeri daldı.

Benedict, patlayacakmış gibi hissedenden Alex'in koluna girerek onu takip etti. "Seni şu anda öpebilirim."

Alex gülümsedi. "Yapabilirsin, ama bunu tavsiye etmem. Bunu sonraya sakla. Henüz işimiz bitmedi."

CHAPTER 13

Alex, Ben ve babası ön odaya girerken geride durdu ve onlara katılması için davet ettiği son kişiyi fark etti. Bu son kişi gelene kadar rahatlamasına izin vermeyecekti.

parça yerine oturmuştu. O olmadan Ben hayatına devam etmekte asla özgür olamayacaktı.

"Dr. Pruett," diye boğuldu Ben, köşedeki koltuktan kalkan yaşlı adamdan bir adım uzaklaşarak. Zayıf, kambur, kır saçlı ve bulanık gözlüydü. Alex'in anladığı kadarıyla, adam barbarca tedavilerini uygulayabilmek için hastalarını zapt etmek üzere iri yarı uşaklara güveniyordu.

Alex, deli doktorun kasıtlı olarak kötü niyetli olmadığını, sadece yöntemleri artık uygulanmayan bir adam olduğunu anlamıştı. Ölmekte olan bir doktor neslinin kalıntısıydı, bildiği tek şey acımasız yöntemleriydi.

"Pruett!" Vikont Sterling patladı. "Burada ne işin var senin? Emirlerime uyman için sana cömert bir ödeme yapıldı ve sana Londra'da beklemen ve haber göndermemi beklemen için kesin talimatlar verdim!"

Alex Vikont'un omzuna vurarak onu en yakındaki sandalyeye itti. "Birkaç gün önce Dr. Pruett'in mektubuma verdiği yanıt postaya verilene kadar bu doğrudu. Gördüğünüz gibi, bu iyi doktor emekli olmak istiyor ama aile üyelerinin emriyle insanlara işkence etmenin bırakılamayacak kadar kazançlı olduğunu düşünüyor. Geçimi buna bağlı."

Dr. Pruett kemikli bir parmağını kaldırdı. "Bakın lordum... daha önce de açıkladığım gibi, yöntemlerim bilimsel niteliktedir ve vücuda zarar vermek için değil, onu arındırmak içindir-"

Alex, "Evet, evet ve ben İngiltere'nin lanet kraliçesiyim," diye homurdandı. "Bırak da bitireyim."

"Elbette lordum. Özür dilerim lordum."

Alex Vikont'a dönerek, "Dediğim gibi," dedi. "Dr. Pruett'in dileğini yerine getirmeyi, kızının ve torunlarının yaşadığı ilçede bir yazlık satın almayı ve alacakaranlık yıllarının tadını çıkarması için cömert bir ödeme yapmayı teklif ettim. Ancak bu cömertliğimin doktorun yerine getirmeye istekli olduğu bir şartı var. Bu anlaşma ancak Bayan Milbank kendi payına düşeni yapmaya ikna edilebilirse bağlayıcı olacaktır."

Ben daha da yaklaşmıştı, deli doktoru görünce yaşadığı ilk şaşkınlık geçmişti. Sanki tiyatroda sürükleyici bir oyun izliyormuş gibi görünüyordu.

Cynthia kollarını göğsünde kavuşturmuş, savunmaya geçmiş bir halde duruyordu. "Benden daha ne istiyorsun? Her şeyi aldın zaten."

"Sadece son bir şey." Üzerinde bir yazı kutusu ve yeni bir kâğıt bulunan son sandalyeyi işaret etti. "Burada dördümüz şahidiniz olarak oturacak ve Ben uyuşturulmuşken yatağına gizlice girmenize ve onu rızası olmadan kullanmanıza yol açan olaylarla ilgili yazılı ifadenizi sunacaksınız."

Ben onun yanında irkildi ama Alex sabit bir elle onu durdurdu. Cynthia kendiliğinden yanmanın eşiğinde gibi görünen Vikont'a baktı.

"Hatırlamayacağını söylemiştin!" Cynthia suçladı. "Afyonun ona unutturması gerekiyordu."

"Hayatım buna bağlı olsa bile sana isteyerek dokunmayacağımı asla unutamazdım," diye tersledi Ben. "Gerisi eninde sonunda aklıma geldi."

"Bu senin kendi iyiliğin içindi," diye homurdandı Vikont. "Evlilik seni değiştirebilir, doğal dürtülerini körükleyebilirdi. Ama sen ahlaksızlık ve günah içinde yuvarlanmaktan çok memnundun. Kendini hak ettiğim gibi bir evlat olarak şekillendirmek yerine Londra'nın dört bir yanında bunun kıcını kovalamakla meşguldün!"

"Hiçbir şeyi hak etmedin!" Ben kükredi, neredeyse burun buruna gelene kadar babasına doğru hamle yaptı. "Bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahiptin; mükemmel bir eş, üç sağlıklı oğul, ömrün boyunca harcayabileceğinden çok daha fazla para. Ama yine de yeterli değildi! Annem yeterince iyi değildi, sen de onun ruhunu kırdın. Yeterince iyi değildim, bu yüzden beni dövdün, azarladın ve bana bir köpek gibi davrandın! Yine de senden neden bu kadar nefret ettiğimi merak ediyorsun, damarlarımda zehir gibi oldu ... ama artık değil. Yıllar önce beni sevmeni ve kabul etmeni istemekten bıkmıştım, ama artık zihnimde yer kaplamana, uzaktan beni rahatsız etmene ve beni korku içinde yaşamaya zorlamana izin vermeyeceğime karar verdim. Şu andan itibaren benim için ölüsün."

Ben, konuyu iyice açıklığa kavuşturmak istercesine odanın diğer ucuna gitti ve arkasını döndü.

Vikont onu takip etmeye çalıştı ama Alex sert bir elini göğsüne bastırarak onu engelledi.

"Senin gibi değersiz, sapkın bir yaratığı sevebileceğime inandıysan, her zaman düşündüğüm kadar aptalsın," diye tükürdü Vikont. "Siz ikiniz ne güzel bir görüntü oluşturunuz; dengesiz bir oğlanc ve onun züppe mollycot'u."

Alex düşünmeden tepki verdi ve yumruğunu Sterling'in çenesine indirdi. Adam sendeleyerek duvara çarptı, sonra sersemlemiş ve dudağının kenarından kanlar akarak yere yığıldı. Alex diğerlerinin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ama sevdiği adamı yok etmeye çalışan kişinin üzerinde belirirken onlara aldırmadı.

"Onu sevmek zorunda değilsin, çünkü ben seviyorum," dedi ağrıyan sol elini sallayarak. "Ve şu andan itibaren onu senin hiç sevmediğin bir şekilde sevmeye devam edeceğim. Bayan Milbank-"

"Neredeyse bitirdim," diye seslendi, Alex'i çok şaşırtmıştı.

Alex, bu konuşma sırasında onun çoktan oturup ifadesini yazmaya başladığını fark etmemişti. Tekrar Sterling'e döndü. "Lordum, bir adamı deli ilan edip hastaneye yatırmak için sadece iki doktorun sözünün yeterli olduğunu biliyor muydunuz? Ben'e yaptıklarınızı düşünürsek, bildiğinizi varsayıyorum. Gördüğünüz gibi, sadece bir delinin oğlunun tecavüzünü ayarlayabileceği aklıma geldi. Hiçbir akli başında adam kendi kanından birine böyle bir şey yapmaz. Neden... Bence bu sizi Bedlam için başlıca aday yapar.

"Seni küçük sümüklü-"

Vikont'un patlaması ve ayağa kalkma girişimi Alex'in ayağını göğsüne bastırmasıyla bastırıldı. Acı çektirmek için duyduğu ilkel dürtüyü bastırma zahmetine girmeden Sterling'i yere yapıştırdı. Vikont homurdandı ve ayakkabının altında kıvrandı ama kendini kurtaramadı.

Alex, "Züppenin teki olabilirim ama Ben'e yaptıkların yüzünden suratındaki bütün kemikleri kıracağım," diye homurdandı. "Şimdi çok dikkatli ol. Eğer Ben'e doğru hapşırırsan, Bayan Milbank'in mektubunun içeriğini herkesi ve her şeyi etkileyecek şekilde anlatırım. Seni böyle iğrenç bir hareketten dolayı yargılatamayabilirim ama toplumdan hiç kimsenin seni bir daha centilmen olarak görmeyeceğinden emin olabilirim. Hiçbir iyi ev size açık olmayacak ve sahip olduğunuz azıcık güç de bir anda buharlaşacak."

Vikont dudak büktü, gözleri alaycı bir eğlenceyle dans ediyordu. "Benim de kendime ait bir sigortam olduğunu unuttunuz mu? Sadece Benedict'in değil, senin de mahvolduğunu kanıtlayacak bir mektup koleksiyonu."

Alex bu tahmin edilebilir tehdit karşısında gözlerini devirdi. Göğüs cebine uzanarak, sicimle birbirine bağlanmış eski, buruşuk sayfalardan oluşan bir demet çıkardı. "Bu mektuplardan mı bahsediyorsun?" Vikont'un homurdanmaları ve öfke homurtuları üzerine Alex güldü. "Bir akran olarak ağırlığını nasıl ortaya koyacağını bilen tek kişi sen değilsin ve unuttuysan söyleyeyim, Vautrey kontluğu ve Osborne ismi senden daha eski ve saygındır. Bu mektupları evinizden çalması için birini ikna edip para verebildiysem, başka neler yapabilirim?"

"Lanet mektuplara ihtiyacım yok," diye homurdandı Vikont, neşesinin tüm izleri kaybolmuştu. "Doğru kişinin kulağına doğanı fısıldamak bile yeterli olacaktır."

Alex başını, tüm bu alışverişi meraklı bir sessizlik içinde izleyen Dr. Pruett'e doğru eğdi. "İşte burada Dr. Pruett ve meslektaşı devreye giriyor. Eğer Ben ya da benim hakkımda herhangi birine tek kelime edersen, seni deli ilan etmeleri için onları çağırırım. Bedlam'da yavaş ve acılı bir ölüme terk edileceksiniz, orada ne sempati ne de merhamet bulacaksınız. Hayatınız kadar özgürlüğünüze de değer veriyorsanız, Norfolk'a dönmenizi ve bir daha asla Londra ya da Kent'te yüzünüzü göstermemenizi öneririm. Eğer bunu yaparsan bunu kişisel bir tehdit olarak algılarım ve tehdit edildiğimde mantıksız davrandığım bilinir."

Cynthia odanın bir köşesinden, "İşim bitti," dedi.

Dr. Pruett koluna asılı çantanın içinden bir mühür çıkararak, "Çok iyi, hanımefendi," diye cevap verdi. "Şu koniği geri getirme nezaketini gösterirseniz, onu düzgün bir şekilde mühürleriz."

Onlar bu işe koyulurken Ben taş kesilmiş ve sessiz kalmış, Alex'i Vikont'un işini bitirmesi için yalnız bırakmıştı. "Anlaşıldı mı Sterling?"

Vikont önce cevap vermeyi reddetti, sanki cinayet işlemeyi düşünüyormuş gibi Alex'e baktı. Alex tüm ağırlığıyla Sterling'in göğsüne bastırdı, bu da hırıltılar ve panikle çırpınmalar üretti.

"Pekâlâ," dedi Vikont hırıltılar arasında. "Pekâlâ, lanet olsun sana! Kabul ediyorum!"

Doktor yaklaşırken Alex geri çekildi. "Tamamdır, lordum."

"Güzel," diye yanıtladı Alex. "Şimdi gözümün önünden kaybol. Yeni lojmanınız hazırlandığında haber göndereceğim. Hodge, Bayan Milbank'i onun için seçtiğim odaya götür. Sabahleyin ben ona mülkünden çıkarken eşlik edene kadar ayrılmasına izin yok."

Pruett ve uşak, yanlarında sessiz bir Cynthia'yla ayrıldılar. Alex eğilip Sterling'i yakasından tuttu ve ayağa kaldırdı. Adam kurtulmak için çırpınırken ayakları kaygan fayanslara sürtündü ama nafile. Alex koridorun kapısını kırarak açtı ve Sterling'i eşikten aşağı fırlattı. En büyük, en güçlü iki uşağı onun emirlerini bekliyordu.

"Vikontu derhal Vautrey topraklarından uzaklaştırın. Kapıların bir mil yakınına yaklaşmasına izin verilmiyor."

Adamların her biri Sterling'in kollarından tutup onu giriş holüne doğru sürüklerken Alex kapıyı çarptı. Döndüğünde Alex, güçlü bir tutuş ve gırtlaktan gelen bir hırıltıyla üzerine atlayan Ben'le çarpıştı. Alex kendini en yakındaki duvara yapışmış halde buldu, Ben'in ağzı ateşli bir öpücükle ona saldırıyordu.

Ben'in elleri Alex'in çenesini kavırıyor, dudakları Alex'i yutuyor ve dili Alex'e sanki öpücük için yanıp tutuşuyormuş gibi saldırıyordu. Ayrıldıklarında Alex'in nefesi kesilmişti, Ben'in gözleri parlaktı ve bir düzine farklı duyguyla yanıyordu.

"Seni gülünç, cüretkâr, güzel adam," dedi Ben şaşkın bir kahkahayla. "Nasıl yaptın... ne zaman yaptın... o kadar çok sorum var ki."

Alex, Ben'in yanağını okşadı, şimdi onun şehvetli saldırısından başı dönüyordu. "Etkilendin, değil mi?"

"Etkilenmek çok hafif bir kelime ama işimi görür. Seni yatağa götürdüğümde, ne kadar etkilendiğimi sana göstereceğim."

Ben boynunu öperken Alex güldü, bir günlük bıyıkları hassas deriyi gıdıklıyordu. "Nasıl ya da ne zaman olduğu önemli değil. Önemli olan tek şey bitmiş olması. Artık güvendesin ve arkadaşların da öyle."

Ben onu kendine çekti, başı Alex'in omzuna yaslandı. "Sana asla yeterince teşekkür edemem. Geçtiğimiz ay olan her iyi şey senin sayende oldu. Yavaş yavaş ve acı çekerek ölüyordum. Sen beni hayata döndürdün."

"Her şey için tek başına savaştın," diye ısrar etti Alex. "Hepsini tek başıma yapamazdım. Her zaman güçlü olan sendin Ben. Sanırım bir süreliğine bunu unuttun."

Ben göz göze gelecek şekilde arkasına yaslandı, bir eliyle Alex'in yanağını destekledi. "Seni seviyorum. Bunu sana uzun zamandır söylememiştim ve neredeyse tekrar söyleme şansımı kaçıırıyordum. Seni seviyorum Alex ve her zaman seveceğim."

Alex, Ben'in dokunuşuna eğildi ve bu tatlı sözlerle birlikte onu da içine çekti. Ben bunları yarı uykulu ve şehvetin etkisiyle uyuşmuş bir haldeyken mırıldanmıştı. Bu bir şekilde farklıydı, daha gerçektir.

"Ve seni seviyorum," diye yanıtladı. "Bundan sonra ne olursa olsun, bunu benimle birlikte yaşamayı istiyorum. Senden bir daha asla ayrı kalmak istemiyorum. Birbirini seven, yasal olarak evlenebilen ve bağlılıklarını özgürce paylaşabilen kişilerle aynı türden bir hayata sahip olamayacağımızı biliyorum. Ama bunların hiçbiri senin için önemli değilse, benim için de değil. Ben sadece seni, Ella'yı ve geçmişimizin bize verdiği acı ve yıkımdan uzak uzun bir hayat istiyorum."

"Evet," diye yanıtladı Ben, Alex'e kısa, yumuşak bir öpücük vererek. "Bunu ben de istiyorum. Artık bana dünyayı teklif ettiğine göre, benden asla kurtulamayacaksın. Yaşlı, şişman ve huysuz olduğumda da benimle kalacaksın."

Alex güldü ve Ben'in sert, düz karnını dürttü. "Asla şişman olmayacaksın ve zaten çekilmez bir huysuzsun."

Ben Alex'i şakacı bir şekilde itti, sonra da karnını okşadı. "Benimle yeterince uzun yaşayana kadar bekle. Benim sadece iki halim vardır; mermer bir heykel kadar sert ya da tereyağlı bir rulo kadar yumuşak."

"Neyse ki tereyağlı ekmeklere bayılıyorum. Ve sanırım seni tatlılarla beslemekten ve şişmanlayıp kırışmanı izlemekten zevk alacağım."

Ben onun elini tuttu ve yemek odasının kapısına kadar götürdü. "Ve ben de seni sıska ve kelleşmiş bir halde, hâlâ banyanın içinde dolaşırken izlemekten zevk alacağım."

"Belki de yaşlanmaya başladığımda topluluğa bir türban eklerim. Bence oldukça asil görünüyorlar."

Alex, Ben'in elini sıktı ve gerçek sevgilerini misafirlerinden saklamak zorunda kalmadan önce yaşadıkları bu yakınlık anının tadını çıkardı. Paylaştıklarını sadece birkaç kişinin bilecek olması önemli değildi. Alex, yalnız kaldıklarında meraklı gözlerden ve yargılamalardan uzak, gerçekte oldukları kişi olabildikleri için minnettardı. Her zaman olmaları gereken kişi olabilirlerdi.

"Ne giyersen giy," dedi Ben kapıyı açmadan hemen önce. "Seni onun içinde seveceğim... ve onu üzerinden çıkarıp yere atmaktan zevk alacağım."

PARTININ konukları geceyi GEÇİRMEK ÜZERE odalarına çekildikten SONRA Benedict, Alex, orijinal dört fahişe ve eşleri içki içmek için misafir odasında toplandılar. Aubrey'nin önderliğinde, Londra Dedikodusu'nun yenilgisine ve Vikont Sterling'in kalıcı ayrılışına kadeh kaldırdılar. Benedict Alex'i Hugh, David ve onların eşleriyle tanıştırtırken Porto şarabı ve şeri akıyordu. Aubrey ve Nick kâğıt oynarken, Hugh Alex'i resim hakkında sürükleyici bir sohbetin içine çekti. Calliope onlar için çalmak üzere piyanonun başına otururken, Lucinda da onunla sohbet etmek için yakınlarda oyalandı. Regina ve Evelyn koltukta yan yana oturmuş, ayakkabılarını çıkarmış ve hamile karınlarını sevgi dolu ellerle kucaklamışlardı.

Benedict arkasına yaslandı ve içine yerleşen derin bir memnuniyet duygusuyla hepsini izledi. Salona girmelerinden hemen önce Nick bir kolunu Benedict'in omuzlarına atmış ve onu biraz itip kakmıştı.

"Gentleman Courters'ı beğendin mi? Kendim buldum."

Benedict güldü. "Elbette bilmem gerekirdi. Bu kadar tuhaf bir şeyi ancak sen uydurabilirdin."

Nick omuz silkti. "Eğer gerçekten düşünürsen, bizim bir çöpçatanlık ajansı olmadığımız konusunda ısrar ettiğin her zaman, tam olarak nasıl

sona erdi. İşinde çok iyiydin Ben. Bizim için mükemmel kadını buldun ve hayatımızı değiştirdin. Sana bu gece verdiğimizden çok daha fazlasını borçluyuz."

"Saçmalık. Bunu yaptım çünkü hepiniz benim için değerlisiniz. Teşekküre gerek yok."

Nick'in çöpçatanlıkla ilgili yorumunu düşününce şimdi gülümsüyordu. Görünüşe göre Benedict'in gerçek yeteneği başından beri buydu, sadece bunun farkında değildi.

Bakışları Alex'in üzerine düştüğünde, elde ettiklerini paylaşma ihtiyacı duydu. Diğerleri onun gerçekte kim olduğunu ve Alex'in onun için ne anlama geldiğini bileceklerdi. Benedict'in Vikont'u öldürdüğü an, daha önce kabul edilme konusundaki korkuları zihninden silinmişti. Babası için gerçek bir ölüm dilemiyordu; o adam artık bu dünyada değilmiş gibi davranarak yaşamaktan memnundu.

Alex'in Hugh ile konuşmasını yarıda kesen Benedict onun koluna girerek odanın tam ortasına götürdü. "Bir dakika, lütfen," diye seslendi.

Calliope oynamayı bıraktı ve Nick ile Aubrey kartlarını yere koydular.

"Ne yapıyorsun?" Benedict'in eli parmaklarını birbirine geçirebilmek için aşağıya doğru inerken Alex tısladı.

Benedict, "Sırlarımızın sonucusuyla da işimiz bitti," diye cevap verdi. "Bana güveniyor musun?"

"Hayatım pahasına. Bilmemesi gereken hiç kimseye söylemeyeceğini biliyorum."

Arkadaşlarının şaşkın bakışlarını fark eden Benedict, Alex'in eline sıkıca sarıldı. "Bu gece benim için yaptıklarınızın karşılığını asla ödeyemem. Kendi ailelerinizin tehlikede olduğunu biliyorum, ama yaptığınız şey... bana hepimizin arkadaştan daha fazlası olduğumuzu gösterdi. Biz bir aileyiz ve aileler sır tutmaz. Kendi sırrım konusunda size güvenemeyecekmişim gibi hissettiğim için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Çok uzun süre kimseye güvenemedim, kendi babama bile... kendime bile. Ama siz dördünüz - en yakın arkadaşlarım -Ve eş olarak aldığınız kadınlar... Siz benim sahip olduğum tek ailesiniz ve gerçekte kim olduğumu bilmenizi istiyorum."

Alex'le birlikte ellerini kaldıran Benedict geri kalanını söylemek için ağzını açmıştı ki, David'in sesi diğer taraftan

Odaya.

"Tanrım, o bir molly!"

Birkaç çift kısık göz David'i olduğu yere mıhladı ve o da yüzünü buruşturarak Alex'e özür dileyen bir bakış attı.

Alex bunu hiç kaçırmadan kabul etti. "Doğru, öyleyim. Ben de öyle."

David ayağa kalkmış, yüz hatlarını şaşkınlık kaplamıştı. Arkasında Aubrey sandalyesinden olanları izlerken, Nick kaşları çatılmış bir halde yavaşça ayağa kalktı. Hugh sessizliğini koruyor, her zamanki anlayışlı bakışlarıyla etrafı izliyordu.

"Ama... bu olamaz!" David ağzından kaçırdı. "Hepimiz bekârken, o... yani... hepimizden daha fazla Haymarket fahişesinin peşinden koştu!"

Nick, "Celeste de var," diye önerdi. "Akli başında, kırmızı kanlı bir adamın bunu reddedeceğine inanmayı reddediyorum-"

Calliope piyanonun başındaki yerinden, "Dominick Burke, eğer bu cümleyi bitirirsen seni ellerimle öldürürüm," diye seslendi.

Nick mahcup bir sırıtışla, "Kendimden söz etmiyordum, Anni," diye cevap verdi. "Ben sadece-"

"Şu Leydi Browning tam bir başyapıt," diye bitirdi David, karısının kendisine ters ters baktığını fark etmeden. "Gerçi benim Regina'mın eline su dökemez."

Söz konusu kadın gülümsedi ve karnını ovuşturdu, öfkesi yatıştı.

"Buna inanamıyorum," diye devam etti David. "Benedict Sterling, kötü şöhretli bir tırmık... bir..."

"Başka erkekleri tercih eden bir adam," diye tamamladı Benedict. "Buna inan, çünkü bu doğru. Alex ve benim derin, uzun bir geçmişimiz var ve onu seviyorum. Biz arkadaştan da öteyiz, sevgiliden de öteyiz. Bunu yeterince tanımlayabilecek bir kelime olduğunu sanmıyorum. Ama artık hayatım onunla. Bunun şok etkisi yaratabileceğini biliyorum ama artık karanlıkta yaşayamam, ailemin arasında yaşayamam."

"Ruh eşleri," diye önerdi Lucinda. "Sanırım aradığınız kelime bu. Platon'un *Symposium*'unda, bir zamanlar bir bütün olan iki yarım ihanete uğrar. Yarımlar birbirini bulduğunda, bütünlüğü ve sevgiyi arayarak birbirlerine sarılırlar. Bu, iki yarımın

İkiniz adına da mutluyum ama özellikle sen Ben. Aubrey ve benim için yaptıklarından sonra, mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Duyduk duymadık demeyin," dedi Hugh sessizliğini bozarak. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, başından beri biliyordum."

David dirseğini Hugh'nun kaburgalarına sapladı. "Yapmadın, seni pis yalancı."

Hugh David'i kenara itti. "Gördüm ama emin olamadığım ve haddime olmadığı için hiçbir şey söylemedim. Belki de geri kalanınız fark edemeyecek kadar sarhoştunuz, Ben her zaman fahişeleri geceyi geçirmeye karar verdiğimiz yere geri getirirken, onları asla kullanmadı. Bir kez bile."

"Lanet olsun, haklısın," dedi Nick, bir elini saçlarının arasından geçirerek. "Kendi iyiliği için fazla özel olduğunu düşünmüştüm. Hiç aklıma gelmezdi..."

"Sen hâlâ tanıdığım ve hayran olduğum adamsın," dedi Hugh, Benedict'e elini uzatarak. "Bu benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Ya da ben," diye araya girdi David hemen. "Anladığımı iddia edemem ama sen değiştin Ben. Sanırım bundan sen sorumlusun, Alex?"

Alex sanki tüm bu ilgiden utanmış gibi bakışlarını indirdi. "Tüm övgüyü ben alamam."

"Evet, yapabilirsin," diye karşı çıktı Benedict.

David Alex'e elini uzattı ve içtenlikle sıktı. "O zaman sen de bu ailenin bir parçasısın. Eğer Benedict seni seviyorsa, artık sen de bizden birisin. Nick'e dikkat et, kartlarda hile yapıyor."

Hızlı bir inkâr bekleyen Benedict başını kaldırdığında Nick'in gruptan ayrılıp pencerenin yanında durduğunu gördü. Diğerleri destek ve kabullerini sunmak için Alex'in etrafında toplanırken Benedict, Nick'in sessizliği ve geri çekilmesiyle cesareti kırılmış bir şekilde ona doğru ilerledi.

Aubrey onu odanın ortasında karşıladı. "Ben'i incitti. Bana zaten bilip bilmediğimi sordu ama sormasına gerek yoktu. Bildiğimi zaten fark etmişti."

Benedict iç çekti. "Onu asla incitmek istemedim. Sadece onu korumak istedim."

Aubrey, Benedict'i Nick'e doğru hafifçe iterek, "Bunu ona söyle," diye ısrar etti.

Benedict başına gelebileceklerle karşı kendini hazırlarken, içini bir korku kapladı. Nick ondan öğrenebilir ya da karanlıkta kaldığı için kızabilirdi. Belki de aralarındaki bağ artık gerçekten bozulmuştu.

Bir kolunu çerçeveye dayamış olan Nick'in yanında durdu ve geceye baktı. Taşrada gökyüzü daha berraktı, dolunay ve manzaranın üzerindeki yıldız örtüsü çarpıcı bir görüntü sunuyordu. Benedict göz ucuyla Nick'i izliyor, önce konuşup konuşmamakta kararsız kalıyordu.

Neyse ki Nick bu kararı onun elinden aldı. "Ne zamandan beri?" "O zamandan beri Biz fark ettiBiz sevilen her biri

Diğerleri mi? Bu oldu Gerçi geriye dönüp baktığımda ona karşı her zaman arkadaşlıktan öte bir şeyler hissettiğimi fark ediyorum.

Nick, seni asla dışlamak istemedik, ama anlamalısın. .. Alex ve ben her şeyi çok fazla insanın bilmesine izin vererek."

"Ve sanırım sessiz kalamayacağımı düşündünüz. Sarhoş ve kumarbaz olmamın yanı sıra, dilimi nasıl tutacağımı da bilmiyorum."

"Nick-"

"Neden Aubrey? Bana sadece bu kadarını söyle. Seni o deli doktordan kurtarmak için evine saldırdığında ben de yanındaydım. O seni o küvetten çıkarırken, babanı tutan bendim. Aubrey seni dükkanının üstündeki odaya götürdü ama *ben* doktoru getirdim ve sen uyanana kadar seninle oturdum. En sevdiğin yiyeceklerle seni ziyaret ettim ve yemen için ikna ettim. Hayatta kalman için elimden geleni yaptım çünkü sen benim arkadaşımdan daha fazlasıydın, sen benim kardeşimdin... ve yarı ölüydün ama sana ihtiyacım vardı. Ve her şey bittiğinde, hayatını kurtardığını söylediğin kişi Aubrey'di. Ben senin için bu kadar önemsiz miyim?"

Benedict her suçlamanın darbesini hissetti, içlerindeki gerçek karşısında bir an dilsiz kaldı. Nick ona bakarken, ağzından sadece iki kelime çıkana kadar kelimeler için mücadele etti.

"Teşekkür ederim."

Nick alay etti. "Teşekkür ederek beni yatıştırmana ihtiyacım yok."

"Hayır, ama birkaç şeyi bilmen gerekiyor. Bir gün sana neden her zaman Aubrey'nin hayatımı kurtaran kişi olduğunu söylediğimi anlatacağım. Seni kardeşim olarak görüyorum, tıpkı senin beni gördüğün gibi. Ben de onun hakkında böyle hissediyorum. O ve ben her zaman bir bağ paylaştık çünkü ikimiz de

Bizim gibi adamların az olduğu bir dünya. En azından ben farklılıklarımı gizleyebiliyorum. Aubrey asla derisinden sıyrılamaz, zaten bunu istemez de. Başka kimsemiz yokmuş gibi hissettiğimizde birbirimize güvenmemiz için yeterliydi. Ama sen ve ben... biz de bir bağ paylaştık, ama sana nedenini söylediğimi hiç sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana neden diğerlerinden farklı davrandığımı hiç merak etmedin mi? Geleceğini güvence altına almana, yuva kurmana ve fonlarını yönetmene neden bu kadar yatırım yaptım?"

"Şey... hayır. Sen her zaman bir ana tavuk gibiydin. Hepimizi hizada tuttu."

"Evet, ama sen özel bir vakaydın. Kendini içkiye, kadınlara ve kumara boğduğunu gördüm ve endişelendim. Benimkine çok benzeyen yıkıcı bir yoldaydın. Beni dinliyordun, sık sık tavsiye almak için bana geliyordun ve ben kendimi senden sorumlu hissediyordum. İkimiz de aslında babasızdık, dışlanmış oğullardık. İkimiz de bizimle alay edenlere burun kıvrarak kendi yolumuzu çizdik. Eğer sana karşı diğerlerinden daha sert davrandıysam ya da daha endişeliysem, bunun nedeni senin bunu kaldırabileceğini bilmemdi. Bunu biliyordum çünkü biz aynıydık. Sende kendimi gördüm. Belki de sır saklamakla ve sana Aubrey'e güvendiğim kadar güvenmemekle hata ettim, çünkü gerçek şu ki... o benim hayatımı kurtarmış olabilir, ama sen de kurtardın ve bunu sadece beni sağlığıma kavuşturarak yapmadın. Sen, Aubrey, Hugh ve David benim ailem oldunuz ve buna her şeyden çok ihtiyacım vardı. İlgilenecek, sevecek insanlar... beni bir şekilde, *herhangi bir* şekilde seveceklerini umuyordum. Bunun için o kadar çaresizdim ve hepimizi teker teker kaybettiğimi hissettiğimde, ben-"

"Tam bir piç," diye araya girdi Nick. "Ama hepimiz acı çektiğini biliyorduk."

Aubrey dışında hiçbirimiz sana nasıl ulaşacağımızı bilmiyorduk."

"Artık sen de biliyorsun. Sana söylemediğim tek şey beklemen gerektiği. Bu gece mutlu bir gün ve ben bunu mahvetmek istemiyorum. Sadece iyi olacağımızı bilmek istiyorum, sen ve ben."

Nick Benedict'in uzattığı eli tuttu, sonra onu kucaklamak için kendine çekti. Benedict şok içinde ona sarıldı, Nick'in daha önce hiç bu kadar özgürce şefkat gösterdiği bir zamanı hatırlamıyordu.

"Biz her zaman iyi olacağız. Dediğin gibi, biz bir aileyiz. Aileler kavga eder, ama barışır ve yollarına devam ederler. Eğer sen ve Alex mutluysanız"

birlikte, o zaman bu benim için yeterli. Aksi takdirde ne tercih edeceğiniz beni ilgilendirmez."

Ayrıldıklarında Benedict Nick'in omzuna vurdu, sonra diğerlerinin yanına gittiler ve Hugh'dan taze şarap kadehlerini aldılar.

"Son bir kadeh kaldıralım," dedi Aubrey kadehini kaldırarak. "Ben'e, tüm İngiltere'nin en iyi çöpçatanına. Her zaman evlilik ayarlamadığını söyledin, ama bizi iyi tanıydın ve mükemmel eşlerimizi çok kolay tanıydın. Belki de yeni bir iş koluna girmelisin."

Alex'i yanına çeken Benedict kendi iskelesini kaldırdı. "Şu andan itibaren hem çöpçatanlıktan hem de bokstan resmen emekli oldum."

Şaşkın bakışlar, Nick ve David'in protestolarıyla birlikte onu karşıladı -Ama hiçbirisi Alex kadar şaşırmamıştı.

"Boksörlüğe ihtiyacın olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi. "Seni asla durmaya zorlamaya çalışmazdım."

"Biliyorum," diye yanıtladı Benedict. "Bu arada, boksörlüğe ihtiyacım olduğunu söylemedim... Acıya, bir şeyler hissetmeye, bir amaca ihtiyacım olduğunu söyledim. Sen varken boks yapmaya ne ihtiyacım var ki? Bana neşe ve sevgi veriyorsun ve bu da acıya olan ihtiyacımı gidermeye yetiyor. Bu son maçtan sonra, ben bittim. İhtiyacım olan tek şey sensin."

Herkes kadeh kaldırarak kadeh kaldırmaya katılmadan önce kısa bir öpücük paylaştılar. Sesleri yüksek tavandan tek bir koro halinde yankılandı.

"Ben'e!"

EPILOGUE

Benedict sırtındaki destekleyici ağırlığa yaslandı, Alex'in göğsünün onunki kadar pürüzsüz olmasına yıllar önce olduğu gibi hâlâ hayret ediyordu. Islak bir el bir çift yumuşak dudak boynunun arkasını sıyırdı. "Birileri banyosunun tadını çıkarıyor gibi görünüyor," diye takıldı Alex, diğer Benedict'in karnına vuran buharlı suya elini soktu.

"Çünkü hoş bir eğlencem var. İkimiz de içine nasıl sıkıştık, aklım almıyor. Nasıl dışarı çıkacağız?"

Alex kulağını ısırdı ve Benedict'in aleti, küvete daldırılmanın neredeyse felç edici korkusunu aklından çıkarırken karşılık verdi. Alex'e bunu deneyeceğine söz vermişti, sevgilisinin pazarlığın bir parçası olarak kendisini de -çırılçıplak ve ıslak- dahil edeceğini bilmiyordu.

"Dışarı çıkmak eğlencenin yarısıdır," diye mırıldandı Alex, eli Benedict'in karnından aşağı kayarken.

"Hmm," diye mırıldandı Benedict. "Sanırım artık hamamları seviyorum. Elini biraz daha aşağı indirirsen daha da çok seveceğim."

Alex elini çekti ve yüzünü incelemek için Ben'in başını çevirdi. "Sanmıyorum. Fisher'ın emirleri kesindi; en az bir hafta boyunca dinlenecek ve kendini fazla yormayacaksın."

Benedict ıslak saçlarından sızan suyun bir kaşının üzerindeki yarık deriye sızmasıyla irkildi. Bu, son maçı sırasında aldığı bir düzine küçük yaradan biriydi; zorlu bir mücadele ve zor kazanılan bir maç. Rakibi, Bruno adında, mantığından çok gücü olan bir canavardı.

-Sonunda acımasız bir aparkata yenik düşmeden önce Benedict'i epey hırpalamıştı. Benedict, adamın önümüzdeki iki hafta boyunca yemeklerini içmek zorunda kalacağını öğrendiğinde şaşırmayacaktı.

Maçtan sonra Benedict'le birlikte Alex'in konağına çekilmişler ve orada baş başa vakit geçirmek için birbirlerine kapanmışlardı.

"Ya gerçekten hareketsiz yatarsam?" Benedict yalvardı. Bir kavgadan sonra kanı her zaman ateşlenirdi ve şu anda doğrudan sikine doğru akıyordu. "Beni burada küvetin içinde okşayabilirsin. Ya da... eğer yeterince yukarı kalkarsam, sen-"

"Yeter, seni yüzsüz sürtük," diye azarladı Alex. "Bunun için bolca vaktimiz olacak. Resmi olarak emekli oldun ve istediğimizi yapmakta özgürüz. Dinlenme süren biter bitmez, seni oturamayacak hale gelene kadar becereceğim."

"Önce ben sana ulaşırsam olmaz," diye homurdandı Benedict. "Ama o zaman... şimdi ne yapacağız? Dediğin gibi, önümüzde dünyadan, zamandan, birbirimizden ve Ella'dan başka bir şey yok."

Alex hüzünlü bir iç çekişle Benedict'in bir tutam saçıyla oynadı. "Biliyor musun, Fransa'ya hiç gitmediğimiz için hep pişmanlık duymuşumdur. Bir kıta turuna ne dersin? Ella Paris'te alışverişe bayılır."

Benedict gözlerini devirdi. "Ella seninle alışveriş yapmanın inceliklerini anlayacak yaşta değil."

Alex burnunu çekerek, "O babasının kızı," dedi. "Damak zevki mükemmeldir ve buna bayılacaktır."

Benedict gülerek arkasına uzandı ve Alex'in boynunu okşadı. "Eğer istediğin Paris'se, o zaman onu alacaksın. Dover'dan ayrılırken bulabildiğimiz ilk paketi alalım. Seyahat edip Ella'yı Fransa'nın harikalarıyla tanıştıracamız ve işimiz bittiğinde onu İtalya'ya, sonra da Yunanistan'a götüreceğiz. Kısa sürede yaşlılarından daha kültürlü olacak."

İki kolunu da ona dolayan Alex, Benedict'in şakağını öptü. "Teşekkür ederim."

"Ne için? Ben de Fransa'ya gitmek istiyordum."

"Ella'yı kabul ettiğin için. Ona çok iyi davrandın ve sanırım o da senin büyüne kapıldı."

"Sinsi küçük kuzu onu uyutmakta en iyi benim olduğumu öğrendi ve dış etleri ağrıdığında ne yapacağını senden daha iyi biliyorum."

Brendiyle ıslatılmış bir bez parçası ona Ella'nın iyiliğini kazandırmıştı ve onu ilk kucağına aldığı andan itibaren -yumruğunu ağrıyan diş etlerine sürerken ağlamasını yatıştırmaya çalışırken- Benedict onun gönüllü kölesi olmuştu. Kız kesinlikle babasının kızıydı; çekici, güzel ve Benedict'i tombul parmağında oynatabilecek kapasitedeydi. Alex onu sürekli kucağına almamakta ısrar ettiğinde ya da oynadıklarında Benedict'in çok sert davrandığını söylediğinde bile onu şımartmak için elinden geleni yapıyordu. Ella ona her zaman gülümsüyor ve Benedict onu -dikkatli ve özenli bir şekilde- sağa sola fırlattığında sevinç çığlıkları atıyordu.

"Bana teşekkür edecek bir şey yok," diye yanıtladı Benedict. "Ella senin bir parçan, nasıl olur da onu mutlu etmek istemem?"

"İkimizi de gülünç derecede mutlu ettin."

"Bu, sikine binmeme izin verme konusunda fikrini değiştirdiğin anlamına mı geliyor?"

Alex kısık bir inilti çıkardı. "Hayır, ama çok ama çok hareketsiz durursanız..." Benedict keskin bir nefes aldı ve kendisine söyleneni yaptı.

Alex'in eli ereksiyonunun etrafını sarmış, onunla alay ediyor ve oynuyordu. "Oh, Tanrım, bu mükemmel," diye inledi, gözlerini kapattı ve mutluluğa teslim olmak.

"Evet, öyle," diye fısıldadı Alex. "Ve sen de öylesin, aşkım."

LONDRA, 1820

Bir ay sonra...

Sevgili dostum Benedict'e,

Umarım bu mektupla sağlığını ve keyfiniz yerindedir ve siz ve Lord Hazretleri yurtdışında geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarıyorsunuzdur. Size, önemli bir istisna dışında, kalan Centilmen Fahişelerle ilgili talimatlarınıza uyduğumu bildirmek için yazıyorum. Emirlerinize aykırı hareket ettiğim için beni bağışlayacağınızı umuyorum, ancak konuyu bana bıraktığınız için sadece uygun gördüğüm şekilde hareket edebilirdim.

Beni işe aldığınızda kaybolmuştum ve bir amaç arıyordum. Sende kendime benzer bir ruh gördüm, olmak istediğim türden bir adam olduğun basit gerçeğinden dolayı sana sarıldım. Fahişeleri ve onları kiralayan kadınları yönetmek gibi korkutucu bir görev için sizinki gibi bir zihin geliştirene kadar beni şekillendirdiniz ve biçimlendirdiniz.

Ayrıca, kalan beylerle yaptığım görüşmelerde, birçoğunun söz verdiğiniz anlaşmalarla serbest bırakılmak istemediğini gördüm. Cynthia Milbank'ın uzak bir yerde saklanmasıyla, işlerinin eskisi gibi devam edebileceğinden her zamankinden daha fazla emin hissediyorlar.

Bu yüzden onlara rehberlik etmek, bana ve diğerlerine yaptığın gibi onlara yardım etmek bana düşüyor. Güvenliğimiz için umutsuzluğa kapılmayın. Lord Vautrey sayesinde artık yeni bir operasyon geliştirebiliriz - bizi meraklı gözlerden ve dillerden uzak tutacak bir operasyon.

Bana öğrettiğiniz her şey için tekrar teşekkür ederim ve umarım neden böyle karar verdiğimi anlarsınız. Diğer beyefendiler ve siz o sırada bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak hepiniz bir şey arıyordunuz ve onu bulduğunuz için şanslıydınız. Aradığım şeyin aşk ya da arkadaşlık kadar soyut olmadığından emin olsam da, dışarı çıkıp beni bekleyen şeyi bulmak için böyle bir ihtiyacı paylaştığımı inkar edemem. Böyle bir dürtü hisseden herhangi bir beyefendiye de aynı şans tanınacaktır.

Beyefendiler için emeklilik maaşı olarak öngördüğünüz fonları kendi imkanlarım için kullanmayı doğru bulmadığımdan, gönderdiğiniz banka çeklerini imha ettim. Bununla birlikte, akıllı bir yönetim ve tasarrufla, bu yenilenen girişime yatırım yapmak için yeterli miktarda kendi paramı biriktirdim.

Lütfen Lord Vautrey'e saygılarımı iletin ve son mektubunuzla birlikte gönderdiği Paris yer mantarları için teşekkür edin. Böylesine güzel tatlıların tadına ancak onun varabileceğini biliyorum ve elimden geldiğince uzun süre tadını çıkaracağım.

Saygılarımla,
Warin Lyons

AU T H O R' S N O T E

CENTİLMEN FAHİŞELER DEVAM EDECEK...

Gizemli Warin Lyons'un başını çektiği yeni bir centilmen fahişe grubu Londra'yı ele geçirmeye hazırdır; hanımları (ve beyleri) eğitmekte ve bu süreçte kalplerini kaybetmektedirler.

2021'de The Gentleman Courtesans'ın 6. bölümünü bekleyin. Seri hakkındaki e-posta güncellemeleri için [buradan kaydolun](#) ve ücretsiz bir Centilmen Kibarlar romanı kazanın!

XOXO,
Vicki

CHASING BENEDICT PLAYLIST

Spotify'da dinlemek için [buraya tıklayın!](#)

Rosehardt'tan Fall Into You
Jade Novah'tan Hello
JMSN'den Walk Away
Alina Baraz tarafından Bana
JMSN'den Zamanı Hatırlıyor musun
Daley'den Ol
Beni Geri Getir yazan Marie Dahlstrom
Yıldızlar Gibi Düşmek yazan James
Arthur Yüksek Umut yazan Patrick
Droney
I Won't Give Up by Jason Mraz
Distance by Yebba
Fall On Me by A Great Big World & Christina Aguilera Stay
With Me by Sam Smith
Adele'den Lo Moon Mad Benim
İçin Sensin

GENELLEMEMANKOMÜNİSTELERİ

SERİ OKUMA SIRASI

Artık mevcut:

Mavi Çoraplığın Baştan Çıkarılması_ (ön
roman) Bir Hanımefendinin Portresi
Bir Fahişe Ne İster Bir
Skandalın Yaratılışı
Hovardanın Evcilleştirilmesi
n Benedict'iPeşinde

MOREBY VICTORIA VALE

BU DAR ROMAN SERİSİNİN KEYFİNİ ÇIKARIN, THE VILLAIN

Kötü Adam
Güvercin
Kelebek
Genç Kız
Hediye

SKANDAL BALO SALONU KARŞILAŞMALARI SERİSİ

Maskeli Balo
Çok Skandalı Bir Evlilik Çıkarıcı
Baştan İki
Marki'ye Boyun Eğmek
Bay Darling'e Hükmetmek
Onun Güzel Piçi

Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt 1 Cilt
Skandal Skandal Noel Karşılaşmaları Cilt
3Noel Karşılaşmaları 2

ABOUT THE AUTHOR

Seksi kahramanlar... arsız kadın kahramanlar... heyecan verici erotik romantizm.

Victoria Vale, çeşitli takma adlar altında iki düzineden fazla Romantik ve Genç Yetişkin romanı yazmıştır. Bir erotik romantizm aşığı olarak, bir tutam baharat ve bolca ateşle tatlandırılmış, şımarık bir kahramanla eşleştirilmiş seksi bir kahramandan başka bir şeyden hoşlanmaz. Bir eş ve üç çocuk annesi olarak okumaktan (tabii ki), yemek yapmaktan, dikiş dikmekten

... ve bir biyografide yer alması uygun olmayan diğer etkinlikler.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

